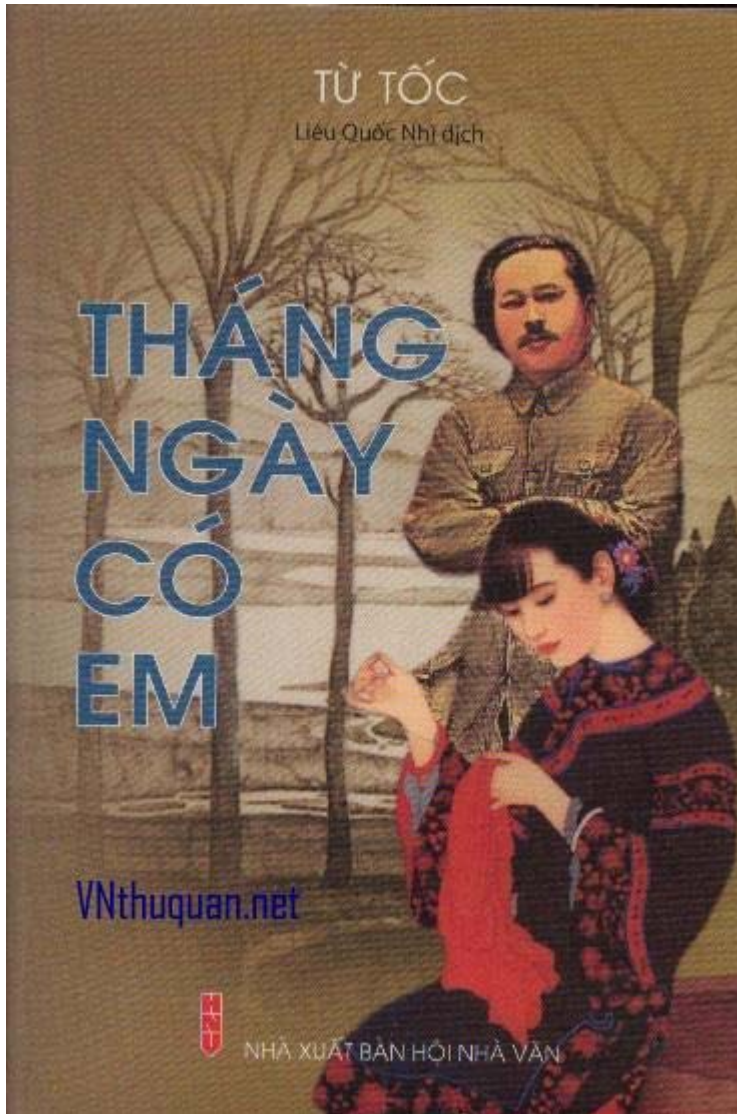

Từ Túc

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 1

Người bạn đồng học cũ của tôi là Dương Sơn vừa tham dự đại hội Văn bút ở Tokyo về. Gặp tôi ở phi trường, anh đã cho biết là Anh Tử vẫn còn sống và hiện đã là một nữ văn sĩ nổi tiếng ở đất Nhật.

Tin đến với tôi quá đột ngột và bất ngờ, khiến tôi không biết mình đã nghe lầm không. Bởi vì một cô gái hiền lành, yếu đuối sống giữa thời đạn bom, rồi đột nhiên bật tin suốt mười tám năm trời, giờ lại nghe tin còn sống mà lại nổi danh nữa. Chẳng phải là huyền hoặc như chỉ có trong tiểu thuyết ư?

Nhưng sự huyền hoặc đó lại khiến tôi sững sờ đến độ muốn kêu to. Ở đây tôi cần nói rõ một điều. Anh Tử là một cô gái Nhật sống trên đất Trung Hoa trong thời Nhật Hoa chiến tranh. Một cuộc chiến khốc liệt trong bối cảnh đệ nhị thế chiến. Và sau đó tôi và nàng đã mất liên lạc nhau suốt mười tám năm đằng đẵng.

Chuyện mười tám năm qua nào có thể diễn đạt trong một vài câu ngắn? Nên tôi đã nắm lấy tay Dương Sơn kéo đến một quán rượu gần đó. Thứ nhất là để rửa bụi cho người bạn vừa đi xa về và thứ hai là để chúc mừng cho sự thành công trên đường văn học của cô nhân.

Trên đường đi, Dương Sơn đã thích thú ngắm những cô nữ sinh hồn nhiên với cặp sách trên tay, mà mơ màng đến những kỷ niệm ngày xưa cũ. Anh ta nói với tôi.

- Người còn nhớ đến cảnh chúng mình còn ở thời trung học không? Anh Tử cũng giống như những gái kia, ưa nói ưa cười như con sáo nhỏ.

“Chim Yến nhỏ” là một những biệt hiệu của Anh Tử. Tôi thầm khen cái trí nhớ tốt của Dương Sơn. Điều anh chàng nói khiến tôi nhớ lại

cái hình ảnh bé nhỏ xinh xắn của người xưa. Bất giác tôi thở dài.

- Có điều, bây giờ bọn mình đưa nào cũng trên bốn mươi rồi. Vì vậy bây giờ chắc hẳn Anh Tử không còn là chim Yến nữa đâu. Ai cũng già...

Dương Sơn lắc đầu, cười nói.

- Anh Tử chẳng thấy già, có điều cô ấy gầy hơn trước. Vẫn còn đẹp, đẹp một cách yếu đuối. Nếu mà không sợ vi trùng lao thì khi gặp nàng, tao chắc mi vẫn có thể mê tít đi được.

Tôi ngạc nhiên.

- Sao? Nàng đang bệnh ư?

Dương Sơn thở dài.

- Trải qua bao nhiêu gian truân khổ nhọc, không chết đã là may rồi, bệnh nào có nghĩa lý gì?

Dương Sơn thời tuổi trẻ, nổi tiếng là anh chàng tinh quái, hẳn có biệt danh là “Quỷ ma lạnh”. Thông minh, lạnh lợi, kiên nhẫn nhưng tinh nghịch. Đôi lúc như kẻ hận đời. Nhưng sự việc này có thể coi là do hoàn cảnh tạo nên. Chiến tranh! Bao nhiêu mơ ước của chàng trai mới lớn đều biến thành ảo ảnh, rồi còn bị vợ ly dị. Bất mãn đã biến anh thành con người cuồng ngạo, cay đắng với cuộc đời, vì vậy với những gì người khác xem là khinh thường, quan trọng, thì hẳn lại ung dung, thư thả, xem sự việc chẳng ra ký lô nào cả. Chuyện người khác đặc chí xem như thắng lợi thì với hẳn lại là chuyện tầm thường. Hẳn thích nói chuyện trên trời dưới biển hơn là chuyện chính danh. Nhiều lúc khiến người đối diện không biết nên cười hay mếu.

Tại một quán ăn bình thường, tôi gọi một chai rượu cao độ, rồi nâng ly lên nói.

- Nào! Ông bạn ma lạnh của ta. Hãy nâng ly uống mừng cho Anh Tử bọn mình đi.

Trước kia Dương Sơn chẳng hề uống rượu. Nhưng hôm ấy hắn đã uống liền một hơi ba ly. Xong ngồi lặng yên hút thuốc. Hắn thần thờ nhìn những làn khói thuốc đang tỏa ra bay lên một cách trầm tư.

Thấy vậy, tôi hỏi.

- Anh Tử bệnh có nặng lắm không?

- Chưa đến đổi nào... Mong là ma quỷ cầu hộ cho nàng.

Tôi ngạc nhiên.

- Mi nói gì lạ vậy? Say rồi à?

- Không ta chưa say, chỉ có Thượng đế là say. – Dương Sơn vừa cười vừa nói – Ông trời đã khiến cho cuộc đời này điên đảo khiến ta chỉ còn thấy ma quỷ là đáng tin thôi.

Tôi biết Dương Sơn đã bắt đầu nói ngông. Châm biếm là nguồn vui của anh chàng. Tôi vội cắt ngang để tránh anh chàng đi đến chỗ bi phẫn. Tôi hỏi.

- Anh biết là Anh Tử đã lập gia đình chưa? Với người đang bệnh hoạn, có một mái ấm gia đình là chỗ nương tựa tốt nhất.

Dương Sơn nhún vai.

- Người thông minh chẳng bao giờ lập gia đình cậu ạ.

- Sao vậy?

Dương Sơn rót đầy cốc rượu, nói.

- Chẳng hạn như chuyện uống rượu đây. Lần đầu uống là vì hiếu kỳ, đến lần thứ hai uống là vì bị kích thích. Còn tiếp tục uống thì rõ là vì mê muội, mất khôn rồi. Anh Tử là cô nàng thông minh nên chẳng muốn thử lần thứ ba.

- Chẳng lẽ Anh Tử vẫn còn nhớ đến Uông Đông Nguyên và Ngô Hán

Thanh?

- Có nhớ thì chỉ khó một lúc là hả hê. Tính tình của người đàn bà có bản lĩnh là thế. Giữ cũng được mà buông cũng dễ.

Tôi không đồng tình.

- Nhưng đàn bà có thể nào thì cũng chỉ là đàn bà, đúng ra người phải khuyên nàng tìm một nơi để tựa. Giờ này không lập gia đình thì đến bao giờ mới lập? – Tôi thở dài nói – Đời người con gái giống như cánh hoa anh đào. Sớm nở tối tàn. Đâu tươi được bao lâu?

Dương Sơn hớp một hớp rượu nói.

- Chuyện đó cũng không nhất thiết. Cây đã có quả rồi thì... À quên. Ta quên cho người biết một điều, đây là con gái của Anh Tử giờ đã lên Trung học rồi đấy.

Tôi ngạc nhiên.

- Anh Tử chưa lấy chồng làm sao có con?

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn hoang mang. Chẳng lẽ những lời đồn đại ngày xưa trong lớp là có thật? Tôi tò mò.

- Anh Tử đã có con? Có phải là con của Uông Đông Nguyên không?

Dương Sơn ngập ngừng.

- Tao cũng định hỏi mày điều đó. Chẳng lẽ Ngô Hán Thanh chẳng nói gì với mi?

Tôi lắc đầu.

- Lúc đó tao chỉ là kẻ đứng bên đường. Ở trong trường chuyện gì tao cũng biết mà chuyện gì tao cũng không biết, bằng chứng là chuyện Anh Tử có thai, cũng do chính người nói ta nghe.

Dương Sơn gật đầu.

- Vâng, lúc đó ta chỉ là một chú hề, chuyện gì cũng soi mói. Nhưng bây giờ nghĩ ra ta lại hồ đồ hơn trước nhiều.

- Thế người có hỏi nàng chuyện đó không?

Dương Sơn nốc cạn ly rượu. Yên lặng một chút nói.

- Có chứ! Một lần tao mời nàng đi uống rượu. Đợi khi Anh Tử uống say mới đem sự việc ra hỏi. Nhưng Anh Tử chỉ khóc và xin tao đừng nhắc đến chuyện cũ nữa. Sau đó cô nàng lấy ra một bức ảnh của Ông Đông Nguyên, một cái đồng hồ mạ vàng của Ngô Hán Thanh.

- Chắc Anh Tử có điều khó nói.

- Có lẽ vậy.

- Rồi người có hỏi han thêm được gì không?

- Lúc đó tao cũng đã xay.

- Rồi sau đó?

- Thôi đừng hỏi nữa.

Xem ra Dương Sơn đã bắt đầu say. Đôi mắt hấn đỏ ngầu. Hấn đặt mạnh ly rượu vừa uống cạn xuống bàn, lớn tiếng.

- Chúng ta đều là những con người không may, bị cuộc đời đùa bỡn. Anh Tử cũng chỉ là một nạn nhân đáng thương. Trong tám năm kháng chiến chống Nhật. Chúng ta làm được gì? Rồi trong mười mấy năm qua, chúng ta lại làm được gì? Cuộc đời chết tiệt này, chẳng có chỗ cho người lương thiện sinh sống. Trung thành với tình yêu? Tình yêu chạy trốn. Trung thành với chân lý? Chân lý ngoảnh mặt. Mi nói đi! Như vậy những người bạn đã mất của ta, liệu có nhắm mắt được không?

Thế này thì không ổn rồi! Căn bệnh cuồng ngông của Dương Sơn lại trở dậy. Nhưng không thể phủ nhận một điều là mỗi lời nói của hấn đều có cái lý của nó. Tôi không biết phải nói thế nào để an ủi. Chỉ biết rót thêm rượu đầy ly rồi nói.

- Thôi đừng đề cập đến chuyện đó nữa. Hãy uống một bữa cho thật

say đi!

- Được. Chúng ta cạn ly! – Dương Sơn nói rồi nâng ly lên – Ta phải uống thật say để quên đi cái hồ đồ ngày cũ của mình. Nghĩ lại ngày xưa mà lòng ta thật bức rứt. Ngày đó người trêu chọc Anh Tử nhiều nhất là ta, ngày đó ta quá chủ quan, quá hồ đồ. Trong khi Anh Tử với chúng ta thì...

Dương Sơn nói đến đây gục xuống, tôi giật mình đỡ hấn dậy. Dương Sơn tiếp tục nói.

- Tại sao? Tại sao ta làm thế? Bây giờ ta phải giải thích thế nào? Tự thú tội lỗi mình? Lẽ phải chân lý cuộc đời là đâu?

Đúng Dương Sơn đã say rồi. Tôi chợt hối hận vì đã khơi lại chuyện cũ, để hấn đau lòng thế.

Tôi dìu Dương Sơn ra khỏi quán, đưa về nhà.

Đến nhà, đứng ra tôi đã lăn ra ngủ sau một ngày làm việc mệt nhọc. Vậy mà không hiểu sao tôi lại không thể ngủ được. Tin tức về Anh Tử làm tôi quá phấn chấn. Tôi nằm đó, gối tay lên đầu, nhìn ra song cửa. Đêm trắng sáng. Sao trời lấp lánh. Giờ này vạn vật đều say giấc điệp. Đêm đã khuya lắm rồi. Nhưng ở phương trời xa, Anh Tử đang làm gì? Nàng có nghĩ đến người xưa? Có tìm lại kỷ niệm cũ trong những ngày thơ đầy mộng mị?

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 2

Tôi quen Anh Tử, đó là chuyện cách đây mười tám năm. Bảy giờ chiến tranh Trung Nhật đã bùng nổ.

Chiến tranh càng lúc càng lan rộng. Chẳng mấy chốc đến huyện Tân An, quê của chúng tôi. Do trang bị kém hơn địch, nên quân ta thất thủ. Huyện chúng tôi nằm dưới gót bộn ngoại xâm.

Để dễ bề cai trị. Quân Nhật thiết lập cả ngụy quyền cai trị, đồng thời để giả tạo một khung cảnh thái bình, họ cho mở cửa lại trường học.

Lúc bấy giờ tôi đã mười bảy tuổi, vì chiến cuộc nên tôi chỉ mới học đến lớp mười một. Trong thời buổi chiến tranh. Con người thường sớm trưởng thành nên hiểu thế nào là nỗi nhục mất nước. Lòng yêu nước rùng rục trong tim. Sự căm thù kẻ địch càng to lớn. Chúng tôi biết chung quanh mình lúc nào cũng có nhiều lực lượng du kích. Người dân thành phố đồng tình với cuộc chiến chống ngoại xâm nên loan truyền rất nhiều tấm gương anh hùng của chiến sĩ ta. Có điều trước mắt các bậc cha mẹ. Chúng tôi vẫn là những đứa bé vị thành niên chưa đủ tư cách vac sung lên vai xông vào tuyến lửa. Nên phải tiếp tục mài dũa dưới mái trường.

Chúng tôi trở lại ngôi trường còn in đầy vết tích đạn bom mà lòng không vui. Mọi thứ tuy cảnh cũ mà đã khác xưa. Một khung cảnh hỗn độn chớ không còn nề nếp cũ. Thầy giảng mà trò nhiều lúc đâu có chịu nghe. Căm phẫn nhất là trong thời khóa biểu lại có thêm môn Nhật ngữ.

Thầy phụ trách dạy môn Nhật ngữ cho chúng tôi là Uông Đông Nguyên, người mà tôi và Dương Sơn đã nhắc đến ban nãy. Đó là một thanh niên cao gầy khoảng 27, 18 tuổi, người Đông Bắc. Đẹp trai, trán rộng, mắt sâu, tóc quăn. Ông ta có vẻ là một tài tử đóng phim nước ngoài hơn là một thầy giáo. Sau đó chúng tôi mới biết là ông ta mang trong người đến hai dòng máu Nga – Hoa.

Lúc bấy giờ chúng tôi đang căm thù người Nhật thì làm sao còn hứng thú để mà tiếp thu văn hóa của kẻ thù? Vì vậy, trong giờ lên lớp mặc ông Nguyễn muốn dạy gì thì dạy. Chúng tôi dưới lớp cứ tiếp tục công việc của mình. Vì tất cả ccã thề là ai học một chữ Nhật, kẻ đó sẽ là con cháu lũ Hán gian.

Thái độ chống đối của chúng tôi lúc đầu thầy Nguyen còn phản ứng bằng biện pháp mạnh. Chẳng hạn ai dưới điểm trung bình môn Nhật ngữ sẽ không được lên lớp. Nhưng sau đó chẳng ai đếm xỉa gì cứ tiếp tục tấy chay, ông ta đành bó tay, chỉ báo cáo sự việc lên hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi.

Sự việc đó chẳng làm chúng tôi sợ hãi. Vì chúng tôi biết hiệu trưởng năm nay đã ngoài sáu mươi. Ông lại là người yêu nước, quý học trò như con, nên bất cứ một chuyện gì có hại đến chúng tôi, ông đều giả ngơ chẳng xử lý đến nơi đến chốn. Chính vì thái độ hiền lành đó mà ông được chúng tôi đặt tên cho là “ông Phật đất”. Một biệt danh có hai ý nghĩa. Thứ nhất tính an phận của một người già, thứ hai là vì cái thế của ông trong tình trạng này giống như trong câu tục ngữ “Mê bò tát quá giang, tự than nan bảo” (Tượng Phật bằng đất qua sông, tự than khó bảo vệ).

Đương nhiên bọn tôi cũng hiểu trong cái hoàn cảnh tai họa dồn dập này, chuyện cầu an của ông cũng có nguyên nhân của nó, đó là để bảo vệ ngôi trường, bảo vệ con dân trong huyện khỏi cảnh thất học. Đó là tâm nguyện tốt của nhà giáo mà ta cần phải trân trọng.

Riêng với các vị thầy cô khác chúng tôi không phải bận tâm vì có tiền kiến thế nào họ cũng biết. chúng tôi là những học sinh lớn tuổi nhất sắp bước ra khỏi ngưỡng cửa học đường. Có phá phách một chút cũng chỉ là phản ứng tất nhiên. Trong trường, người mà bọn chúng tôi nể nhất đó là giáo viên chủ nhiệm Dương Thường Thứ. Vừa là giáo viên lại kiêm chức giám thị. Ông có vẻ là người kín đáo, ít để lộ tâm sự thầm kín của mình. Những lúc chúng tôi bất bình lớn tiếng phê phán bọn Nhật ông cũng tảng lờ như không nghe thấy. Nhưng rồi qua các bài giảng dần dần hungg tôi cũng nhận thức được

con người ông. kẻ sĩ nào không căm thù giặc cướp?

Tính thầy Dương thâm trầm ít nói. Ông là tượng trưng cho sự mâu thuẫn phức tạp của cuộc đời. Lúc ôn hòa nhưng nhiều khi lại nóng nảy. Ông thích đi săn các loại chồn cáo nhưng trong nhà lại có cả một lồng bồ câu. Ông không tham gia tiệc tùng với giới quan lại nhưng rất sốt sắng dự buổi tiệc đơn sơ của một nông dân nghèo. Năm nay khoảng ba mươi sáu tuổi, nhưng lại để râu như một lão già, càng khiến ông có vẻ cương nghị hơn. Chính vì chòm râu của ông mà một số bạn tôi đã tặng cho ông biệt danh là “Cáo sơn dương” (Đê núi già).

Ông là cả một câu hỏi lớn. Vì vậy có lần trong một giờ quốc văn, chúng tôi đã dọ dẫm chính kiến của ông bằng cách phê phán chuyện học tiếng Nhật trong trường. Nhưng thầy Dương là người rất nhanh nhậy. Ông tránh né chuyện phê phán trên bằng cách chuyển qua nói về các gương trung trinh yêu nước trong lịch sử của dân tộc Nhật. Sau đó nói xa nói gần đến những hoạt động kháng chiến chống xâm lăng của dân tộc ta. Trong một phút cao hứng ông không chỉ nói đến chuyện xưa mà còn đề cập đến chuyện nay.

Thật kỳ lạ. Thầy Dương gần như không hề bước chân ra cửa, vậy mà những hoạt động du kích xa gần, ông lại tường thuật một cách rành mạch sôi nổi. bấy giờ hoạt động du kích ở huyện tôi rất nổi tiếng. Dưới sự chỉ huy mưu lược của chính ủy Ngô Nhân Kiệt, chỉ huy Giang Chí Quân và đại đội trưởng Hồ Tam, một tướng cướp cải tà quy chính. Rồi còn nữ du kích Chi bát ... Đội du kích địa phương đã từng làm bọn lính Nhật phải nhiều phen thất điên bát đảo. thầy Dương nói về những con người này lại rành rẽ như bạn thân, nhất là khi đề cập đến Trương Quốc Uy, người ta được bọn Nhật treo giá hai mươi ngàn tiền vàng cho ai bắt được hoặc giết.

Dĩ nhiên là bọn tôi biết rõ mục đích của thầy Dương khi ông cố tình kể những sự việc trên. Rõ ràng thầy là người yêu nước muốn trui rèn tình ái quốc trong lòng chúng tôi, cũng như muốn gián tiếp nhục mạ kẻ hợ hác với địch như Uông Đông Nguyên.

Biết rõ được ý của thầy Dương, chúng tôi chẳng còn gì phải sợ nữa, nên đưa vào những giờ Nhật ngữ, mặc cho Uông Đông Nguyên giảng dạy thế nào, chúng tôi bên dưới, người thì đọc sách, người thì chép bài cũ, có người còn ngủ gật.

Trong trường, lớp mười một chúng tôi là lớp phản kháng đầu tiên, những lớp khác thấy lớp chúng tôi không bị phạt, lần lượt bắt chước theo. kết quả là gần như cả trường đều phản ứng thụ động trước chuyện học Nhật ngữ.

Lúc bảy giờ Uông Đông Nguyên thấy biện pháp cứng rắn chẳng hiệu quả nên quay qua mềm dẻo. những giờ học tiếng Nhật sau đó, ông ta bớt gắt gỏng hơn. Đôi lúc còn nói gần nói xa, nào là ... Thù hận dân tộc là một chuyện, còn nghiên cứu học thuật lại là một sự việc khác. Mặc cho ông ta nói thế nào thì nói, bọn học sinh chúng tôi vẫn giữ vững lập trường.

Trong đám bạn phải nói Ngô hán Thanh và Cao Triết Hoa là to gan nhất, hai người này sang tác một bản nhạc rồi cùng hát;

“Chỉ học tiếng Nhật để Trương Quốc Uy báo cho quân Nhật biết chúng là thứ bạo tàn.

Chỉ học tiếng Nhật để viết truyền đơn nói rõ họ là kẻ xâm lăng”.

Còn Dương Sơn thì trắng trợn hơn, hần viết thêm một câu:

“Chỉ học tiếng Nhật để quyến rũ gái Nhật”.

Khi được kích động, thì quần chúng nhiều lúc hùn theo không dẫn đo. thế là cả lớp như bầy ong vỡ tổ.

Có người biết cha của Anh Ngọc Như là trưởng ban an ninh ngục nên thừa cơ bôi nhọ.

- Anh Ngọc Như hẳn tiếp thu tiếng Nhật nhanh lắm. Có thể để làm thông ngôn cho cha!

- Còn Điền Mộc Thanh có vẻ chăm chỉ học tiếng Nhật không kém ! Có lẽ để làm thơ ca tụng Nhật hầu sớm có học bổng sang Nhật học bác sĩ đấy.

Đó chẳng qua vì Điền Mộc Thanh thích văn học, tính tình gàn dở, không để tâm chuyện chính sự, mê tiếng Nhật nên có người thừa cơ hội đã bôi nhọ hẳn.

Dương Sơn là tay quá khách, nên thừa dịp chua cay.

- Phải đấy, hẳn mà đồ tiến sĩ thì rồi sẽ bắt chước thầy Nguyễn mở miệng ra là: "Ajiyato, Anata wa .." để hù dọa dân đen.

Đến lúc này thì thầy Nguyễn cũng bị đem ra làm đề tài châm biếm.

Dĩ nhiên là thầy Nguyễn đã giả vờ như không nghe, nhưng ông cũng tức giận. Thái độ của ông càng khiến chúng tôi thỏa mãn vô cùng.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 3**

Chuyện thật bất ngờ. Khi niên học mới bắt đầu, lớp 12 của chúng tôi lại có thêm một nữ sinh người Nhật. Cô nàng có tên là Khuyển Dưỡng Anh Tử, khoảng tuổi mười bảy, mười tám như bọn tôi.

Anh Tử có nước da trắng đẹp, đôi mắt to đen, đôi môi mỏng. Cô nàng có dáng vấp vừa phải. Tóm lại Anh Tử có cái đẹp của các cô

gái người mẫu trên các bảng quảng cáo sách báo Nhật.

Đương nhiên là ở tuổi chúng tôi, tình cảm trai gái đã bắt đầu phát sinh. Tôi là người may mắn khi được xếp ngồi cạnh Anh Tử.

Lớp tôi có cái lệ là đầu năm học thường bầu hoa khôi của cả lớp mà lớp tôi trước đó đã có bốn người đẹp rồi đó là: Tô Huệ Văn người khá cục mịch, quê mùa, tính lại hay cáu gắt nên có biệt danh là bà “gà mái”. Kế đến là Mục Lý, đẹp thì có đẹp, nhưng bản tính ít nói, không thích can dự vào chuyện người khác nên có biệt hiệu là “nữ tu”. Cô nàng thứ ba là Vương Ngọc Anh nước da ngăm đen nhưng ăn mặc thời trang nhất. Có điều bản tính chanh chua, năng động quá, nhiều lúc làm chúng tôi khó chịu nên có biệt danh là “mèo rừng”. Người thứ tư là Tôn Thắng Nam, cô này thì nam tính quá, thích ăn mặc kiểu đàn ông nên không thể gọi là người đẹp.

Tóm lại sự xuất hiện của Anh Tử giống như một đóa hoa giữa rừng xanh. Bản tính cô nàng lại thích cười, ôn hòa dịu dàng nên đương nhiên sẽ cầm chắc cái địa vị hoa khôi lớp rồi. Nhưng có người lại hoài nghi Anh Tử là người của Ưông Đông Nguyên đưa vào? Hay đây là gián điệp cho hiến binh Nhật cài vào để theo dõi. Nhưng dù có nói xấu thế nào thì dòng máu Nhật của Anh Tử cũng tạo cho chúng tôi một tiên kiến, nếu không nói là ác cảm.

Chúng tôi cũng biết Khuyển Dương Anh Tử tuy là người Nhật nhưng lại sinh ra ở miền Đông Bắc Trung Quốc. Mấy năm trước học ở Thẩm Dương, năm nay mới chuyển về đây.

Anh Tử là người rất chịu khó học tiếng Trung Quốc, nên tiếng Quan Thoại (Bắc Kinh) rành rỏi hơn bọn tôi nhiều. Nhờ đi đó đi đây luôn nên Anh Tử còn có vẻ hiểu biết về phong tục tập quán của người Trung Quốc hơn cả bọn tôi.

Nhưng nói gì thì nói. Anh Tử vẫn là người Nhật.

Vì vậy, có một lần trong giờ quốc văn, thầy Dương vì có việc bận nên hỏi hỏi giảng một đoạn trong bài Văn Tâm điều long xong rời lớp, để thời gian còn lại cho bọn tôi tự học.

Bọn tôi thì rất ớn các môn cổ văn này. Có người tò mò hỏi Anh Tử bên Nhật có còn học môn cổ văn không? Thì Anh Tử cho biết là vẫn còn mặc dù Minh Trị Thiên hoàng chủ trương duy tân. Có điều đó là văn học sử giá trị nên nhiều học giả đã nghiên cứu rất kỹ về nó, nghiên cứu cả môn cổ văn của Trung Quốc.

Sự có mặt của Anh Tử trong trường khiến ban giám hiệu trường cô cùng cảnh giác. Thầy hiệu trưởng và cả thầy Dương đều khuyên chúng tôi cố tránh chuyện công kích chính trị cũng như nói xấu Nhật trước mặt Anh Tử.

Nhưng khi Anh Tử nói là Nhật đang nghiên cứu cổ văn Trung Quốc thì Tôn Thắng Nam đã vọt miệng ngay.

- À! Vậy là rõ rồi nhé! Điều đó chứng tỏ là văn học Nhật còn lạc hậu hơn chúng ta!

Hầu Triều Nghĩa với tặc nói lấp, cũng phụ họa.

- Môn cổ văn là thứ hủ lậu, chúng ta muốn bỏ đi, vậy mà bọn Nhật lại cho là của quý.

Thế là mọi người cười ồ lên tán đồng. Nhưng đột nhiên Điền Mục Thanh lên tiếng.

- Tôi không đồng ý chuyện các bạn trộn lẫn văn học và chính trị vào nhau. Cái nào phải ra cái nấy. Nhật Bản cũng giống Trung Quốc ta, họ có rất nhiều nhà thơ nhà văn vĩ đại như Hạ Mục Sầu Thạch Vũ Giả Tiểu Lộ, Giới Xuyên Long Chi Giới.

- Ôi! Tầm phào!

Các bạn cũng lớp không đợi anh ta dứt câu đã phản ứng, họ còn chĩa mũi sang Mục Thanh.

- Vĩ đại cái khỉ.

- Kể thân Nhật làm gì chẳng khen Nhật?

- Đúng là mặt dày, dám bợ dít Nhật ở đây!

- Hán gian!

Dương Sơn chen vào. Chẳng phải đâu, nhà thi sĩ chúng ta định bắt chước Dương Tử Lang muốn sang phiên bang làm phò mã(1).

Các bạn nghe Dương Sơn nói vậy vỗ tay hoan hô.

- Đúng đấy! Đúng đấy! Sao nói đúng tim đen người ta như vậy?

Điền Mộc Thanh có vẻ rất bất mãn nhưng chẳng biết phản ứng ra sao. Bởi vì sự xuất hiện của Anh Tử đã khiến chàng dao động.

Thường ngày Mộc Thanh thường hay nói: Tình yêu là không biên giới, không phân biệt màu da. Tình yêu giống như thơ ca vượt trên tất cả, độc lập với chính trị, hận thù. Ai cũng biết là hấn đánh tiếng với mục đích gì. Vì nhiều người đã biết hấn từng làm những bài thơ bằng tiếng Nhật ghép vào bài tập của Anh Tử, nhưng bị cô nàng thẳng thừng từ chối. Vậy mà Mộc Thanh vẫn không nản, còn đem thơ phổ nhạc hát cho cả Anh Tử nghe.

Mộc Thanh là con người ốm yếu, từ khi bị cú sốc với Anh Tử càng yếu hơn, bạn bè thấy đó chỉ là mối tình đơn phương đã cố khuyên nhủ. Vậy mà mỗi lần nghe ai nói xấu Anh Tử một tiếng là hấn lại lặn xả vào.

Mọi người thấy Dương Sơn đã làm Điền Mộc Thanh câm miệng rất hả hê. Vương Mộ Đạo không chịu lép, chỉ về phía Anh Tử nói.

- Tám lòng hiếu học của Tư Mã Chiêu thật đáng kính. Nhưng Anh Tử này, cô có biết các học giả nước cô nghiên cứu Hán văn của chúng tôi với mục đích gì không?

Anh Tử có vẻ rất bình tĩnh đáp.

- Đó là sự việc rất bình thường. Các bạn cần biết là nước Nhật chúng tôi rất tôn sùng văn hóa Trung Quốc. Không phải mới từ bây giờ mà ngay từ đời Đường đã cho du học sinh sang đây du học. Vậy thì chuyện nghiên cứu văn hóa lúc đó với mục đích gì? Chẳng lẽ cũng để xâm lược Trung Hoa?

Vương Mộ Đạo không chịu thua.

- Nếu người Nhật tôn sùng văn hóa Trung Quốc thì tại sao không chịu học hỏi cách làm người theo sách Khổng Mạnh?

Cao Triết Huê chen vào

- Sách cổ Trung Quốc nói kẻ nhân mới vô địch chứ có nói lính Thiên Hoàng là vô địch đâu?

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Cả lớp nghe vậy vỗ tay cổ vũ. Dương Sơn đứng dậy nói.

- Các bạn biết không, nước ta đã sớm cải biến văn tự cổ khó hiểu thành văn tự phổ thông rồi. Thành ra tôi thấy cái từ “Khuyển” trong họ của Anh Tử nên chuyển thành “Cẩu” thì hơn. Nghĩa là Khuyển Dương Anh Tử thành “Cẩu Dương Anh Tử” vậy.

Đám bạn lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Thế là có người đã diễn ra.

- Cẩu là chó! Vậy là con của chó!

- Con của loài chó!

Thật lạ! Những lời thô tục đó không những không bị các nữ sinh phản đối, mà họ còn yên lặng tán đồng. Anh Tử đỏ bừng cả mặt, cố nén để khỏi bật khóc, rồi quay ra xin phép thầy để về vì không thấy khỏe trong người.

Đến lúc Anh Tử bỏ về rồi, bọn con trai trong lớp mới thấy lo. Vì nếu Anh Tử mà về mách lại bố - ông Khuyển Dương Quang Hùng thì có thể sẽ có mấy chục cái đầu phải lìa khỏi cổ.

Mọi người đều đứng ngồi không yên, Lưu Đại Khôi và Ngô Hán Thanh dù không có tham dự cũng thấy trách nhiệm vì họ là trưởng lớp và chủ tịch Hội học sinh.

* * *

Nhưng qua ngày hôm sau, vẫn không có chuyện gì xảy ra. Anh Tử vẫn đến trường. Gặp mặt bạn bè vẫn chào hỏi theo cách Nhật. Tức là đứng nghiêm rồi cúi đầu thật sát chào. Thái độ của Anh Tử không khiến các bạn tội hối hận. Trái lại còn làm cho họ ngạo nghễ hơn. Họ tưởng là Anh Tử đã sợ hãi họ. Thế là những trò tinh nghịch càng lúc càng thô bạo hơn.

Tiếng chuông đến giờ Nhật ngữ vừa trỗi lên là Dương Sơn giả vờ đang hắng một tiếng. Thế là người ngồi bàn đầu hô to “Cẩu” người bàn thứ hai tiếp “Dương” rồi người bàn thứ ba hét “Dương”.

Hồ xong, mọi người có vẻ hể hả. hướng mắt về phía Anh Tử cười.

Khi thầy Uông Đông Nguyên bước vào, nhìn thấy vẻ mặt lũ học trò, ông lại tưởng chúng tôi giờ trò trêu ghẹo ông, nên đứng lại ngơ ngác kiểm tra áo quần mình một cách ngưng ngệ. Thái độ của ông càng khiến chúng tôi cười lớn hơn.

Lúc đó Anh Tử đột ngột đứng lên nói một tràng Nhật ngữ với thầy Uông, rồi thầy Uông gật đầu. Thế là Anh Tử bước lên bục. Cả lớp còn đang ngạc nhiên thì nghe Anh Tử nói.

- Thưa các bạn.

Xưa nay tôi rất kính trọng đất nước các bạn, vì đây là một nước biết trọng lễ nghĩa. Đất nước chúng tôi rõ ràng là đã chịu ảnh hưởng tổ quốc các bạn rất nhiều. Nhưng không ngờ bây giờ tôi lại vô cùng thất vọng. Không ngờ những người có học như các bạn lại có thể cư xử thô lỗ với người khác như thế!

Anh Tử nói đến đây quay qua nhìn thẳng Dương Sơn.

- Tôi biết sẽ có người định biện hộ bảo tại vì tên tôi là Khuyển Dưỡng làm gì, nhưng nếu quý vị nói vậy thì các bạn sẽ nghĩ sao khi trong các bạn cũng có người họ Trư, họ Dương, họ Lữ, họ Hầu. Chẳng lẽ họ không phải là người mà là heo, dê, lừa, khỉ cả ư?

Anh Tử quả là biết tranh luận. Khiến anh chàng Hầu Triều Dương, người có biệt hiệu là “khỉ ghẻ” vì luôn có mụn ghẻ trên đầu phải xấu hổ nhìn xuống.

Thầy Uông Đông Nguyên đứng gần đó nghe phải bật cười. Trong khi Anh Tử tiếp:

- Tôi đến đây chỉ để được học. Mong các bạn đừng dựa thế mà bức hiếp tôi. Con cháu của Thái Dương Thần nữ sẽ không bao giờ chọn khuất phục trước bạo lực đâu.

Chúng tôi không ngờ Anh Tử lại nói chuyện cứng cỏi như vậy, chưa ai phản ứng thì Anh Tử bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt trải dài, tiếp.

- Tôi chỉ nói vậy thôi. Chứ không hề có ý thù hằn. Những hiểu lầm cũ xin bỏ qua và tôi mong các bạn xem tôi là bạn, đừng chú ý đến quốc tịch hay kỳ thị chủng tộc. Tôi mong được mọi người xem như anh em một nhà.

Điền Mục Thanh nghe Anh Tử nói gật đầu tán đồng ngay. Trong khi mọi người lại yên lặng. Đến lúc đó, Anh Tử mới nói.

- Xin cảm ơn các bạn!

Rồi cúi xuống chào mọi người một lần nữa mới bỏ về chỗ ngồi. Bấy giờ Ông Đông Nguyên mới lên tiếng.

- Thôi được. Mọi người hãy hòa hợp với nhau. Bằng không lớp học của chúng ta sẽ biến thành cái sở thú mất.

Nhưng thầy Ông vừa dứt lời, thì Dương Sơn đã đứng lên giả vờ gãi đầu, nói.

- Lỗi tại tôi cả. Tôi là đưa bày chuyện để xúc phạm đến bạn “Khuyển Dưỡng”.

Dương Sơn nhấn mạnh hai chữ “Khuyển Dưỡng” một cách mai mỉa. Ngô Hán Thanh đột nhiên đứng dậy phân trần.

- Anh Tử nghe này. Thái độ thiếu lịch sự của các bạn tôi đương nhiên có chỗ không đúng. Nhưng tại sao họ lại phản ứng như vậy? Chuyện đó hẳn có nguyên do. Anh Tử có thấy là những người cùng dân tộc với cô đang gây bao nhiêu tội ác trên đất nước này không? Hàng động của họ còn xấu xa hơn gấp mấy trăm lần việc các bạn đang ghẹo Anh Tử. Bạn thấy đúng chứ?

Ngô Hán Thanh là đại diện học sinh của trường, hấn lớn hơn chúng tôi mấy tuổi nhưng nói năng, hành động đều hoàn toàn như người lớn, hấn lại đẹp trai, là thần tượng của cả bọn tôi. Mọi người nghe Ngô Hán Thanh nói xong hoan hô.

- Ngô Hán Thanh nói đúng.

- Không thể khoan nhượng kẻ địch!

- Sự phẫn nộ của chúng ta là đúng.

Trong lúc mọi người phát biểu thì Điền Mục Thanh cũng đứng dậy định nói, nhưng Cao Triết Huê đã đứng dậy chen ngang.

- Điền Mục Thanh! Ta cấm người bênh vực nó.

Đám đông phụ họa.

- Phải, Điền Mục Thanh rút đi!

- Trở về tháp ngà của người đi!

- Đi sang núi Phú Sĩ mà làm thơ!

Thế là Điền Mục Thanh chỉ còn nước thu dọn sách vở bỏ về. Tình hình càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Thầy Uông Đông Nguyên thấy vậy đập bàn nói.

- Không được ồn! Phải giữ kỷ luật chứ!

Nói xong ông quay ra cửa sổ, hét.

- Còn các em ngoài kia, giải tán đi. Có gì đâu mà nhìn.

Chúng tôi nhìn ra thì thấy các lớp bên cạnh nghe ồn đã đổ sang xem.

Lưu Đại Khôi thấy vậy đưa tay lên nói với bọn tôi.

- Các bạn yên lặng một chút để thầy Nguyên phát biểu.

Thầy Nguyên thấy vậy tưởng Lưu Đại Khôi đứng về phía mình. Nên đằng hắng một tiếng hỏi.

- Các em nói đi, ai đã xâm lăng Trung Hoa bây giờ?

Cao Triết Huê nhanh nhẩu.

- Còn phải hỏi, chính người Nhật! Đế quốc chủ nghĩa Nhật Bản!

Thầy Nguyên có vẻ kiên nhẫn, cười đắc ý nói.

- Nói rõ đi! Người Nhật hay chủ nghĩa đế quốc Nhật?

Câu hỏi của thầy Nguyên khiến cả lớp bất ngờ nên chẳng có ai trả lời ngay, chỉ có Vương Ngọc Anh nói.

- Thì hai thứ đó cũng chỉ là một thôi.

Thầy Nguyên thấy mình thắng được một nước, cười nói.

- Khác xa chứ? Chẳng hạn như có người ở miền Đông Bắc đi ăn cướp, rồi tất cả người ở xứ đó đều là kẻ cướp cả sao?

Cao Triết Huê nóng mũi nói bừa.

- Ông không phải là ăn cướp, mà là Hán gian!

Dương Sơn bồi thêm.

- Hán gian có hai dòng máu!

Hai câu này khá nhỏ nhưng tôi biết là thầy Uông hẳn nghe thấy. Có điều ông vẫn bình thản. Ông đứng lên bảng vẽ hai tam giác nói.

- Hai tam giác này đều là tam giác nhưng góc chúng khác nhau. Vì vậy tôi không phải kẻ cướp. Và Anh Tử cũng không phải quân phiệt Nhật! Phải phân biệt rõ ràng.

Mọi người chưa biết phản bác thế nào. Thì có tiếng bên dưới nói.

- Đương nhiên chúng tôi phân biệt được! Nhưng đừng quên rằng cha của Anh Tử là đội trưởng đội hiến binh Nhật.

Quay nhìn lại thì ra là Ngô Hán Thanh.

Nhưng thầy Uông Đông Nguyên nào có chịu theo, thầy đứng ưỡn ngực nói.

- Tôi nói thật một sự việc này để các anh suy ngẫm. Các bạn có biết tôi là ai không? Cha tôi trước kia là một tên cướp khét tiếng ở miền

Đông Bắc. Còn mẹ tôi lại là một phụ nữ quý tộc người Nga. Nhưng bản thân tôi lại chưa hề vào tù bao giờ, tôi cũng không phải bỏ đất chạy trốn ra khỏi rặng núi Hưng An bao giờ cả.

Sự thẳng thắn của thầy Uông làm chúng tôi cảm thấy nể phục nhưng ngay lúc đó Liễu Ngạn Phong lại bắt giọng theo kiểu “Hồ Quảng” hát. - Ia. Yêu rồi sẽ thành tinh. Tu thì sẽ thành tiên. Con cháu chuột nhất sớm muộn cũng đào hang. Con cháu cướp cạn làm Hán gian là chuyện bình thường.

Câu hát của Phong làm thầy Uông đỏ mặt tía tai. Thầy đưa nắm đấm thẳng lên phía trước, cổ nén giận nói.

- Hay lắm. Các anh quả là có chí lớn, là người yêu nước. Nhưng yêu nước thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào những lời hô hào suông?

Mọi người nhìn nhau bối rối. Thầy Uông tiếp.

- Còn nếu anh chị liều thân ra chiến trường trong tình thế này chưa hẳn là ích lợi gì cho đất nước, trí thức xả thân cả nơi sa trường, trách nhiệm giữ nước sẽ giao cho ai.

Lời của thầy Uông càng làm chúng tôi bối rối hơn. Lưu Đại Khôn đứng dậy nói.

- Ý thầy muốn nói là...

- Vâng. Các anh chị tốt nhất là nên học hành tử tế. Có trình độ sẽ giúp đỡ tổ quốc hữu hiệu hơn.

Sau đó thầy Nguyên lại đem lý luận cũ rích của thầy hiệu trưởng ra nhắc lại làm bao nhiêu lời tâm huyết kia mất đi ý nghĩa. Vì vậy đến lúc thầy bảo lật sách ra học thì lớp lại ồn ào chẳng kém lúc xưa.

Chú thích:

(1): Đây là dựa trên tích Dương Gia Tướng (ND).

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 4

Cuộc khẩu chiến trong giờ Nhật ngữ hôm đó đã khiến lớp tôi chia

làm hai phe. Nhóm chủ trương phải tiếp tục học lên gồm Lưu Đại Khôi, Vương Mộ Đạo, Hầu Triều Nghĩa, Tổ Huệ Quốc. Còn nhóm chủ trương tiếp tục cuộc chiến đấu ngầm để phá hoại địch và chuẩn bị sát cánh với bộ đội kháng chiến phản công gồm Ngô Hán Thanh, Cao Triết Huệ, Tôn Thắng Nam, Dương Sơn...

Liễu Ngạn Phong, Mục Ly thì đứng giữa. Phong là bạn của Điền Mục Thanh nên bị ảnh hưởng của Thanh. Chủ trương chiến đấu bằng phương pháp bất bạo động. Còn Mục Ly là tín đồ Thiên Chúa giáo Thuần Thành nên quan điểm cũng khác hẳn bọn tôi. Cô chỉ tin có Chúa. Chuyện thế sự gần như gác ngoài tai.

Tôi và Vương Ngọc Anh thì ba phải. Yêu nước nhưng chẳng biết đứng vào hàng ngũ nào.

Về cách thức ứng phó với môn Nhật ngữ và thầy Uông Đông Nguyên, chúng tôi cũng không đồng quan điểm. Đại Khôi cho rằng dù chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp, nên sử dụng biện pháp mềm dẻo hay hơn. Chứ nếu bức thầy Uông mãi, ông ta nổi nóng lên thì họa nhiều, lợi ít.

Cao Triết cho rằng phải đấu tranh với cùng vì hấn trong thời buổi chiến tranh, tốt nghiệp xong cũng đâu có làm được gì. Sớm muộn gì rồi cũng lên núi làm du kích. Vậy thì diệt ác càng sớm càng hay.

Thái độ Dương Sơn thì cho rằng phản đối Anh Tử và Uông Đông Nguyên, là một công tác nghiêm chỉnh như công tác diệt địch của các chiến sĩ du kích. Có điều làm việc đó cũng cần có chiến thuật chiến lược. Đuổi được Uông Đông Nguyên và Anh Tử ra khỏi trường mà không di hại cho nhà trường, không làm trở ngại đến việc học của đàn em mới là thượng sách.

Ngô Hán Thanh cũng chủ trương như vậy, nhưng đi xa hơn. Kẻ thù trong trường không phải là Anh Tử mà đích thực là Uông Đông

Nguyên. Anh hùng phải đối mặt với kẻ thù nhưng không được bức hiếp kẻ thế cô. Nghĩa là không được bức hiếp Anh Tử quá đáng.

Thế là sau nhiều buổi bàn bạc, tất cả đã nhất trí được một điều. Phải đoàn kết ứng phó với kẻ thù. Không được tự ý hành động.

Nói đến sự đoàn kết nội bộ, mọi người chợt nhớ đến thái độ mọi người cư xử với Điền Mục Thanh. Điền Mục Thanh là người tốt, tình cảm lãng mạn và yêu Anh Tử không phải là một cái tội mà lại bị bọn tôi xua đuổi và kết tội. Lưu Đại Khôi đề nghị tất cả hãy vì tình bạn bè mà đi tìm Thanh xin lỗi và khuyên bảo hẩn.

Thế là cả bọn kéo đến ký túc xá.
Đến nơi mọi người thấy Điền Mục Thanh nằm dài trên giường. Liễu Ngoạn Phong đang ngồi cạnh giúp hẩn uống thuốc.

Vừa nhìn thấy chúng tôi. Phong nói.

- Hẩn đang bệnh rất nặng. Các bạn đừng khiêu khích hẩn nữa nhé.

Cao triết Huê trấn an.

- Chúng tôi đến đây để xin lỗi Mục Thanh thôi.

Liễu Ngoạn Phong đưa tay lên miệng.

- Nói khẽ một chút, suốt ngày nay hẩn bị sốt mới chợp mắt được một chút đó.

Lưu Đại Khôi nghe vậy lo lắng.

- Thế y sĩ nói Mục Thanh bệnh gì vậy?

- Mục Thanh chẳng có sức khỏe. Lúc gần đây tinh thần lại suy sụp nên bệnh nhẹ cũng thành nặng. Y sĩ nói có lẽ phải cho hẩn vào viện chạy chữa mới chóng khỏi. Đây, các bạn còn chọc Mục Thanh nữa không?

Dương Sơn pha trò.

- Tôi biết có món thuốc thần kỳ có thể chữa khỏi bệnh của Mục Thanh. Cứ tìm người đẹp đến là hẩn sẽ ngồi dậy ngay.

Lưu Đại Khôi chau mày.

- Tật người vẫn không chữa, chúng ta đến đây là để tạ lỗi với Mục Thanh chứ đâu phải để chọc ghẹo đâu?

Ngay lúc đó Điền Mục Thanh chợt mở mắt ra, gượng ngồi dậy nói.

- Cám ơn các bạn đã ghé qua thăm. Những kẻ ngu xuẩn thường thích chế nhạo người khác. Còn kẻ thông minh thường tự chế nhạo chính mình.

Lưu Đại Khôi vội dằng Thanh nằm xuống.

- Chúng tôi đại diện lớp đến đây xin lỗi bạn vì những hành động nóng nảy hôm qua.

Điền Mục Thanh trợn mắt nhìn mọi người rồi nói.

- Mong Thượng đế sẽ tha thứ cho mọi người. Có một bí mật mà tôi muốn nói cho các bạn biết. Đây là chuyện ở vườn Eden. Rắn chẳng hề dụ dỗ Eva và Adam cùng phạm tội, mà đó là một sự nói dối.

Mọi người nhìn nhau, cho rằng Mục Thanh đang mê sảng. Dương Sơn bật cười hỏi.

- Vậy theo bạn ai đã dụ dỗ Adam và Eva?

- Tất cả là do Thượng đế. Trời đã tạo ra mùa xuân gió rồi ánh nắng, mùi thơm của quả táo dẫn dụ đôi trai gái khiến tình yêu họ chín mùi.

Dương Sơn nói.

- Nhưng nếu họ không tin lời rắn, họ đã không thử táo.

Điền Mục Thanh cười rồi xoa ngực tiếp.

- Mày là con rắn! Một con rắn xảo quyệt, mày tưởng táo xấu vì trông trên đất xấu, nhưng thật sự đất càng nhiều mùn táo sẽ càng ngon.

Bây giờ thì mọi người đã biết Mục Thanh đang biện hộ cho Anh Tử. Dương Sơn biết nhưng không giận, hấn đỡ chén thuốc trên tay Ngạn Phong, tiến tới giường, cười nói.

- Tao không phải là rắn mà là quạ. Nào anh chàng nhà thơ, có để tôi nói đôi lời chẳng.

Điền Mục Thanh chỉ yên lặng uống thuốc, rồi nói.

- Thuốc đắng thật!

- Có thứ còn đắng hơn cả thuốc.

Dương Sơn nói, nhưng Mục Thanh gạt ngan

- Tôi hiểu bạn muốn nói gì. Có phải là đến đây để khuyên tôi đừng tơ tưởng đến Anh Tử nữa không?

Mọi người rất ngạc nhiên trước lời tự thú của Mục Thanh.

- Tôi cũng biết là các bạn định nói Anh Tử không hề yêu tôi.

- Anh biết vậy là đủ. Chuyện đó sẽ rất có lợi cho bệnh anh.

Điền Mục Thanh lắc đầu.

- Các bạn đã làm. Những người làm thơ như tôi mà chẳng có tình yêu thì sẽ chẳng làm gì được cả.

Lưu Đại Khôi góp ý.

- Nhưng thi nhân thì cũng phải đối mặt với thực tế. Mục Thanh, bạn thông minh nhưng sao lại hồ đồ như vậy? Đã biết Anh Tử không yêu mình mà vẫn lặn xả vào?

- Đó cũng là sự khác hẳn nhau. Các bạn đừng làm lẫn. Cũng có thể là các bạn không hiểu tôi. Có những bài thơ có thể các bạn cho là không hay, nhưng nó vẫn được người khác thưởng ngoạn. Thơ không phải chỉ xem bằng mắt, nghe bằng tai mà còn phải thưởng thức bằng trái tim. Các bạn biết không? Mà các bạn có tim không? Cao Triết Huê cười lớn, chỉ vào lồng ngực mình.

- Có chứ?

Mục Thanh gật gù.

- Có à, Thế bạn có bao giờ nghe trái tim mình nói gì không? Câu hỏi của Thanh quá bất ngờ làm Huê im lặng. Thanh lại nói.

- Thế bạn có đọc qua truyện Song Thành ký chưa?

Cao Triết Huê gật đầu. Thanh nói.

- Vậy là bạn hiểu tôi định nói gì rồi?

Dương Sơn nhìn Mục Thanh gật đầu.

- Bái Phục, Bái Phục! Có nghĩa là nhà thơ vĩ đại của chúng ta ngẩng cao đầu bước lên đoạn đầu đài? Nhưng bọn này không muốn thấy cảnh đó!

Nghe Dương Sơn nói vậy, bọn tôi biết Mục Thanh định so sánh mình với nhân vật Dương Điền Cổ. Một thanh niên đa tình thắm yêu một cô gái quý tộc, nhưng chẳng dám thổ lộ tình yêu, mãi đến khi nàng lấy chồng, tình yêu đó vẫn không hề thay đổi. Rồi cuộc cách mạng vĩ đại xảy ra. Chồng nàng – một vị bá tước bị phái cách mạng bắt mang ra hành hình. Để biểu lộ tình yêu với người đẹp. Dương Điền Cổ đã dùng tiền mua chuộc cai ngục để vào thăm chồng người mình yêu, rồi trao đổi y phục với anh ta để hôm sau vui vẻ bước lên đầu đài thay cho người chồng – bá tước.

Câu chuyện tình vĩ đại đó đám học trò bọn tôi đều biết. Và với tâm tính lãng mạn của Mục Thanh rất có thể hắn sẽ theo gương đó.

Mọi người nhìn Mục Thanh thương hại. Ngô Hán Thanh nói.

- Tôi không đồng ý với quan điểm của bạn. Nếu bạn có can đảm bước lên đoạn đầu đài vì tình yêu, thì tại sao không sẵn sàng dâng hiến chiếc đầu mình cho tổ quốc.

Điền Mục Thanh ho sặc sụa, rồi lắc đầu nói.

- Tôi biết trong lúc này, đầu bạn chỉ có chiến tranh, giết chóc, hận thù, nên bạn không hề nghĩ đến tình yêu. Bạn không hiểu tình yêu như không hiểu đến thi văn vậy.

Ngô Hán Thanh thẳng thắn.

- Thi văn thì có nhiều loại, tôi quý trọng các nhà thơ yêu nước, chứ chẳng ưa các thi sĩ lãng mạn đa tình. Chẳng lẽ bạn phản đối chuyện kháng chiến bảo vệ đất nước? Không nghĩ đến chuyện căm thù kẻ ngoại xâm?

Điền Mục Thanh nói.

- Tôi là kẻ phản đối chiến tranh, nên rất ghét kẻ tôn sùng nó, kẻ cả kẻ địch và ta!

Ngô Hán Thanh buông tiếng thở dài, nhưng thấy Mục Thanh có vẻ bệnh rất nặng nên không muốn tranh luận nữa, chỉ nói.

- Thôi chúng ta về để Mục Thanh nghỉ ngơi tốt hơn.

Thế là mọi người bước ra cửa. Vừa đến ngoài chúng tôi đã thấy thầy Thứ và các y sĩ, y tá với chiếc băng ca đang vội vã đi vào.

Điền Mục Thanh được đưa vào bệnh viện điều trị. Sau khi xét nghiệm bác sĩ cho biết Thanh rất suy nhược vì cùng lúc mắc phải nhiều bệnh: Phổi, dạ dày, viêm phế quản, suy nhược thần kinh... Vì vậy cần phải được biệt dưỡng, không được tiếp xúc nhiều với bạn bè, không được tiếp tục đến lớp. Vì vậy sau đó nhà trường đã thông báo đến gia đình để đưa hân về quê trị bệnh.

Vậy bọn tôi mất một người bạn. Nhưng sự vắng mặt của Thanh đã khiến sự mâu thuẫn trong nội bộ của chúng tôi tạm ổn. Mọi người tập trung tinh thần ứng phó với người Nhật mà đại diện là thầy Ưông Đông Nguyên.

Thầy Ưông tìm mọi cách để thuyết phục chúng tôi học tiếng Nhật. Nhưng vào giờ thầy, đưa thì ngủ gục, đưa uể oải ngồi ngáp. Điều đó khiến thầy bực dọc. Có lần không chịu được, thầy nói.

- Các anh chị làm sao vậy? Trước kia ồn ào trong giờ học, giờ lại ngồi yên như khúc gỗ. Các anh chị muốn tôi phải làm thế nào mới học chứ?
- Bên dưới chẳng ai lên tiếng. Lớp học lặng như tờ. Thầy Uông nói tiếp.
- Sao các anh chị không lên tiếng? Mọi người có quyền giải thích cơ mà. Tôi không ưa những hành động đối kháng. Nhất là trong giờ học. Nếu các anh chị vẫn bất động, thụ động đối kháng, thì tôi sẽ đáp lại bằng cách đứng mãi ở đây. Và giờ học này sẽ không kết thúc. Hán Thanh thấy tình hình gây cản, nên đứng dậy nói.
- Thưa thầy, tình hình đất nước thế này thì bọn em làm gì còn tâm trí để học nữa? Nhất là học ngôn ngữ của bọn xâm lược.
- Thầy Uông Đông Nguyên nghe vậy chỉ thẳng vào Hán Thanh nói.
- Em lặp lại đi! Em vừa nói gì chứ?
- Hán Thanh vẫn không kiếp sợ, nói.
- Vì trong lúc chúng em được ngồi yên học hành, thì có biết bao người đã phải núp dưới hầm tránh bom, bị cái chết đe dọa từng phút, từng giờ. Chuyện này có thể thấy được nhan nhản trên báo chí. Dương Sơn tình quá xen vào.
- Vâng, dân ta sống khổ sở. Nhưng lúc nào cũng nghe hô hào Trung Nhật thân thiện. Quân Nhật giúp tạo thành cộng đồng Đông Á vinh quang! Thật khó hiểu nổi.
- Quân Nhật chỉ đập tan bọn chống đối thôi. Mà đó là chuyện chính trị có liên quan gì đến chuyện học? Các người lo học đi!
- Giúp đỡ thân thiện mà trút bom lên đầu người ta!
- Im mồm! Nếu các anh chị còn bóp méo. Tôi sẽ báo cáo việc này với hiệu trưởng đuổi các người ra khỏi trường này.
- Cao Triết Huê phản ứng không chút sợ hãi.
- Đuổi thì đuổi. Có sợ gì đâu!
- Thầy Uông giận cực điểm chỉ về phía Huê nói.
- Cao Triết Huê đứng dậy! Em định chống đối? Chẳng sợ đuổi học?
- Ngô Hán Thanh đứng dậy.
- Tất cả bọn em đều chẳng sợ chuyện đó thầy ạ. Đất nước mất đến nơi rồi còn ai yên tâm mà học hành?
- Thầy Uông nói.
- Đây là ý kiến cá nhân anh thôi chứ chẳng phải của tất cả. Và để minh chứng điều mình nói. Thầy Uông hỏi.
- Nào trong lớp ai không sợ đuổi học, hãy đứng lên xem?
- Cả lớp yên lặng nhưng khi Ngô Hán Thanh đưa mắt nhìn xuống. Thì

tất cả, trừ Anh Tử đều đứng lên.

- Bầu không khí chợt trở nên nặng nề. Thầy Uông đỏ mặt thu dọn sách vở trên bàn cầm lên định bước xuống bục gỗ. Ngay lúc đó có tiếng người kêu lên.

- Thưa thầy!

- Thưa thầy!

Đó là tiếng của Lưu Đại Khôi và của Anh Tử.

Thầy Uông đứng lại. Lưu Đại Khôi đứng lên nói.

- Xin thầy hãy nán lại một chút để nghe em trình bày. Thưa thầy. Chúng em đã đến trường trong một hoàn cảnh hết sức khổ tâm. Chúng em đã lớn. Đã ý thức được cái nhục bị kẻ khác xâm lược. Đến trường, đó là ý muốn của cha mẹ chứ không phải tự nguyện. Chúng em không phải là dân địa phương. Tất cả từ các nơi khác lánh nạn mà đến đây. Rồi khi quân đội ta rút lui, chúng em còn nhỏ quá nên phải ở lại, đến lúc quân Nhật đến, bắt học thêm chữ Nhật. Chúng em nào phải kẻ đui không ý thức được cái nhục mất nước?

Thầy Uông yên lặng không trả lời. Trong khi Anh Tử nói.

- Vâng, xin thầy hãy thông cảm cho các bạn, tuổi trẻ chúng em sống bất phùng thời. Bản thân không thể làm những gì mình muốn, nên rất dễ bực dọc vô cớ. Ngay chính bản thân em ở nhà nhiều lúc cũng đối kháng với cha.

Thầy Uông nghe vậy thở dài.

- Thôi được, mọi người hãy ngồi xuống đi. Tôi bỏ qua chuyện cũ, có điều nhắc các anh chị biết. Các người mặc dù sắp ra trường, nhưng vẫn còn rất trẻ chưa có kinh nghiệm với cuộc đời, hãy cẩn thận đấy.

Còn riêng bản thân tôi, tôi nghĩ là tôi sẽ thay đổi cách giảng dạy. Tôi sẽ bắt chước thầy Dương, ngoài giờ học chính khóa ta sẽ trao đổi một ít thời sự... Các bạn thấy thế nào?

- Vâng em đồng ý!

Một giọng nói từ góc lớp vang lên. Chúng tôi quay lại thì ra là Đinh Ngọc Như, còn có biệt danh là “con chuột nhắt”. Cha của Như là một Hán gian nổi tiếng nên hắn bị mọi người khinh miệt. Bản chất hắn nhút nhát nên vừa thấy mọi người quay qua nhìn đã sợ hãi dính chính ngay.

- Không phải... Không phải! Em phải đối.

Anh Tử thấy vậy cười quay sang nói với Ngô Hán Thanh.

- Tôi đồng ý, còn anh?

Thanh gật đầu, Thế là cả lớp chấp nhận theo.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 5**

Chuyện chúng tôi phản đối thầy Uông trong giờ Nhật ngữ rồi cũng lọt vào tai thầy hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm.

Kết quả là chúng tôi bị thầy hiệu trưởng gọi lên và vị Bồ tát bằng đất lúc này không lành như cục đất nữa. Chúng tôi bị kỷ luật bằng cách hạ thấp điểm hạnh kiểm. Những người cầm đầu thì bị cảnh cáo, tái phạm sẽ bị đuổi học. Lớp chúng tôi bị đuổi học 2 tuần nhưng không phải được nghỉ ở nhà, mà phải vào trường làm công tác lao động. Đó là vết lằn hổ sen, làm cỏ dại trong vườn trường.

Hình phạt có vẻ quá nặng so với tôi, nhưng vì tôi có dính líu đến sự an nguy của nhà trường, nên thầy Dương cũng không thể cứu gỡ được. Ông lại được cử làm người giám sát công việc nên đành bó tay.

Thầy Dương chia bọn tôi ra làm hai toán, một do Ngô Hán Thanh và một do Lưu Đại Khôi cầm đầu. Những người yếu đuối được cử vào tổ làm cỏ trồng hoa, còn đám khỏe mạnh thì vét mương, gánh nước hay sơn nhà.

Chúng tôi đã thi hành lệnh phạt mà lòng vô cùng ảm ức. Càng bức bối hơn khi cả thầy chủ nhiệm cũng không đồng tình với bọn tôi.

Trong lao động, thầy Dương nói cái gì cũng là học. Làm việc

chân tay hay trí óc đều phải sử dụng hết tâm trí. Thiết kế vườn hoa phải sử dụng óc mỹ thuật. Đào vét ao cá phải tính toán thể nào ít phí sức. Không coi đó là hình phạt thì mọi thứ sẽ nhẹ thôi.

Trong buổi lao động đầu tiên, Khuyển Dưỡng Anh Tử cũng có mặt. Thầy Dương trông thấy sự hiện diện của Anh Tử có vẻ không vui, hỏi:

- Cô không bị phạt đến đây làm gì?

Anh Tử bình thản nói:

- Dạ thưa thầy, cả lớp làm việc chẳng lẽ em lại ngồi không.

Thầy Dương nói:

- Họ không phải làm việc bình thường mà là bị phạt. Em hiểu tại sao họ bị phạt không?

Anh Tử đáp

- Dạ vì khinh thị thầy dạy, vi phạm kỷ luật nhà trường.

Thầy Dương hỏi

- Nhưng tôi hỏi em, nếu một nước mà không tôn trọng công pháp quốc tế xâm chiếm một nước khác, thì em nghĩ họ có phạm tội không? Dân xứ bị xâm chiếm có quyền phản đối không?

Đương nhiên là Anh Tử hiểu ý thầy Dương định ám chỉ gì, nhưng vẫn thừa nhận.

- Dạ, có chứ!

Thầy Dương có vẻ bất ngờ trước câu lời của Anh Tử. Ông nghĩ ngợi một chút hỏi

- Có phải thầy Uông dạy em cách trả lời đó không?

- Dạ không, đó là nhận xét của riêng em.

- Vậy thì theo em, các bạn em có đáng bị xử phạt thế này không?

Anh Tử yên lặng. Thầy Dương quay qua chúng tôi nói.

- Hãy coi như đây là một thử thách trong đời. Đây là cơ hội để rèn luyện thân thể. Biến sỉ nhục thành vinh quang. Các bạn cố lao động thật tốt để sau này ra đời có thể gánh vác được những điều gian khổ hơn nhiều.

Thầy Dương bước tới gần các nữ sinh đang trồng hoa nói

- Các em trồng thì phải chọn. Trồng loại hoa nào vừa có sắc vừa hữu ích cho đời. Đừng trồng loại hoa anh túc (hoa cây á phiện) nó tuy đẹp nhưng rất độc đấy.

Anh Tử đứng đấy không biết có hiểu ngụ ý của thầy Dương không, cũng nói

- Vâng, Hoa anh túc tuy đẹp nhưng đó là mầm độc hại người. Nếu nó không có độc tố thì sẽ quý hơn hoa hồng nhiều.

Thầy Dương thấy Anh Tử vẫn đứng đấy có vẻ không hài lòng, nói.

- Khuyển Dưỡng Anh Tử này! Thôi cô hãy đi chỗ khác chơi đi, để các bạn ở đây làm việc.

Anh Tử lại lắc đầu.

- Em chẳng cản trở công việc của các bạn đâu. Em đến đây là tự nguyện lao động với các bạn mà.

Thầy Dương bực mình.

- Lao động này chẳng có điểm đâu nhé!

- Dạ, chẳng sao, em chỉ làm việc nhẹ giúp bạn. Chẳng hạn mang trà nước cho họ.

Thầy Dương chẳng có lý do để cấm cản Anh Tử làm chuyện đó, đành nói với chúng tôi

- Trong giờ lao động, tôi mong các em lao động nghiêm túc. Không được chụm đầu lại nói chuyện hay phê phán ai cả nhé.

Rõ ràng là thầy Dương cũng có tiên kiến với Anh Tử. Sau đó thầy gọi Ngô Hán Thanh đến dặn dò điều gì, không rõ. Chỉ thấy khi Thanh quay về đã đề nghị với mọi người.

- Tất cả hãy hát bài “Con đường ta đi” cho vui nhé.

Thế là tất cả cất giọng.

- “Mọi người đổ mồ hôi, đổ xương, máu... Vì cuộc đời ta ngại gì nắng sương...”

Bọn tôi đối với thầy Dương một mực kính nể. Thầy là người có nhiệt huyết với học trò lại có nhân cách. Thời gian dần dần cũng lộ rõ thầy là người có lòng yêu nước.

Anh Tử thì biết rõ là bọn tôi không ưa gì mình. Nhưng lại phớt lờ. Trong thời gian bọn tôi bị phạt lao động, Anh Tử là người giúp đỡ rất nhiệt tình. Cô không làm lao động như bọn tôi nhưng giữ vai trò tạp dịch phục vụ rất chu đáo. Trà nước bánh trái, đâu cần đó có. Đôi lúc lại đảm nhiệm cả công việc cứu thương mỗi khi một ai đó vô ý bị thương. Chính nhờ vậy mà thành kiến của bọn tôi với Anh Tử cũng giảm bớt. Điều này hình như với thầy Dương là hết sức nguy hiểm, nên thầy cho hợp ngay Ngô Hán Thanh, Lưu Đại Khôi, Cao Triết Huê, Vương Mộ Đạo, Dương Sơn và tôi.

Thầy nói.

- Có thể nào thì Anh Tử cũng là người Nhật, dù cô ấy vô tội, nhưng hành vi của Anh Tử trong những ngày qua, dù vô tình hay cố ý cũng có tác động lớn đến tình cảm mọi người. Mà điều này lại có ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần kháng chiến. Để làm mềm lòng những kẻ còn yếu lòng. Làm lung lay ý chí quyết thắng xâm lược và vơi bớt lòng căm thù của khối đoàn kết trong lớp. Trên phương diện chiến tranh tâm lý, một nụ cười nhiều lúc còn hữu hiệu hơn cả trăm tấn bom đạn. Vì vậy mọi người phải cảnh giác. Đừng để tình cảm làm tác động xấu đến ý chí.

Lời thầy Dương quả chí lý. Sự phân tích của thầy làm chúng tôi tỉnh ngộ và giật mình.

Thầy Dương lại tiếp.

- Có điều tôi ở vị trí người thầy không thể ngăn cấm sự hiện diện của Anh Tử nơi lao động. Cô ấy có quyền sinh hoạt theo lớp. Vì vậy mọi chuyện phải do các em chủ động. Xem nào, các em sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề ra sao?

Dương Sơn là đứa có thành kiến với Anh Tử nhiều nhất, hẳn phát biểu ngay.

- Rõ ràng là Anh Tử còn đáng sợ hơn gấp trăm lần Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Điền Mục Thanh suy sụp tinh thần cũng do cô ta. Vì vậy phải có biện pháp phá vỡ âm mưu mật ngọt này, bằng không chẳng bao lâu cả lớp sẽ trở thành tù binh của cô ấy cả.

Lưu Đại Khôi thì ngờ vực:

- Lúc đầu tôi cũng có tiên kiến với Anh Tử, nhưng những hành động của cô ấy không hẳn là có chủ tâm và ác ý, biết đâu đó là tình cảm tự nhiên? Vì vậy nếu sợ, muốn đối phó thì ta phải mềm dẻo. Đừng quá thô bạo để thấu tai Khuyển Dưỡng Quang Hùng thì khó yên thân. Chúng ta cũng đừng quá thành kiến với Anh Tử. Chuyện Điền Mục Thanh bệnh chưa chắc có liên can đến Anh Tử.

Thầy Dương mỉm cười

- Anh Tử có thể là cô gái hồn nhiên không có ý xấu. Nhưng

các em đừng quên sau lưng cô ấy còn có cả Ông Đông Nguyên đấy nhé.

Dương Sơn nghe vậy nói

- Vâng! Vâng! Ông Đông Nguyên là kẻ giật dây sau lưng Anh Tử. Bằng chứng là họ thường trao đổi với nhau bằng tiếng Nhật. Sự trao đổi này rất đáng nghi ngờ. Biết đâu đó chỉ là chỉ thị thì sao?

Mọi người biết Dương Sơn chẳng ưa Anh Tử. Vương Mộ Đạo vội nói.

- Tôi công nhận điều thầy Dương nói có lý, nhưng chưa có bằng cứ chúng ta khoan vội kết tội Anh Tử.

Thầy Dương gật đầu nhưng cũng cảnh giác.

- Các em cần phải biết người Nhật đánh ta chẳng phải chỉ bằng súng đạn mà bằng cả cách tuyên truyền, tâm lý. Có thể dùng mọi cách để ru ngủ khiến các em quên đi thù hận, nhục chí kháng chiến, cả có thể khiến các em quên đi mình là người Trung Quốc.

Dương Sơn nường thế nói thêm.

- Đấy! Đấy! Hàng ngày Anh Tử mang bánh trái trà nước đến mọi người đều ăn.

Rồi Dương Sơn nhìn Dương Mộ Đạo nói.

- Các người biết đấy là chiến thuật gì không? Mật ngọt chết ruồi đấy nhé!

Tôi thấy thái độ Dương Sơn quá khích nên nói vào.

- Khoan hãy kết luận, hãy nghiên cứu sự việc cho kỹ. Việc này để tôi vì tôi hàng ngày ngồi gần cô ấy, tôi sẽ quan sát động tĩnh. Hiện tại tôi chỉ thấy Anh Tử là một cô gái hiền hoà chưa biểu lộ gì sai trái cả.

Thầy Dương gật đầu.

- Được! Chúng ta cần để tâm và xem xét tỉ mỉ hơn làm tránh nghi oan cho người. Có điều từ đây về sau cẩn thận hơn nữa, đừng vì sự bông bột nhất thời mà làm hư việc lớn, cách tốt nhất hiện nay là cố cách ly Anh Tử với bạn bè các em, không để tổn hại sự nghiệp chung. Còn ngoài ra ta không nên làm điều gì quá đáng có thể tổn hại đến cô ấy vô cớ.

Lời của thầy khiến bọn tôi nghĩ ngợi. Thầy Dương ngưng lại một chút, bước ra nhìn trước nhìn sau rồi quay vào.

Cao Triết Huê nóng nảy.

- Nếu biết ung nhọt đang có trong trường sao ta chẳng đề nghị thầy hiệu trưởng bãi nhiệm Ông Đông Nguyên rồi đuổi học Anh Tử là xong ngay.

Thầy Dương lắc đầu nói.

- Không được! Đó là hành động trẻ con. Làm vậy chẳng những không hạ được địch mà còn làm nguy hại đến bản thân. Chúng ta hiện nay giống như cá nằm trên thớt. Nếu các bạn tinh ý một chút sẽ thấy thầy hiệu trưởng hiện nay chỉ là bù nhìn. Ông Đông Nguyên mới là người lãnh đạo. Hắn chỉ cần nói một tiếng là thầy hiệu trưởng sẽ bị bãi chức. Anh Tử chỉ cần về báo cha một tiếng là các em sẽ bị đuổi học. Chính Ông Đông Nguyên là người được Khuyển Dưỡng Quang Hùng phái đến đây để giám sát hành động của thầy trò ta.

Cao Triết Huê nông nổi đấm tay xuống bàn, nói

- Chẳng lẽ bọn họ có quyền sinh sát còn chúng ta phải nằm yên chịu trận?

Thầy Dương nhìn Huê cười, hỏi.

- Vậy theo cậu thì mình phải làm sao đây?

- Diệt hết tất cả bọn chúng!

Thầy Dương suy nghĩ rồi lắc đầu nói.

- Hành động hồ đồ chỉ khiến trường chúng ta bị đóng cửa sớm rồi các em bị đuổi học chẳng ích lợi gì.

- Nếu trường bị đóng cửa thì ta sẽ vào rừng theo du kích!

- Theo du kích? Ai sẽ chấp nhận các em?

- Chúng em sẽ đi tìm, bắt luận vị lãnh đạo du kích nào.

Trương Quốc Uy, Ngô Nhân Kiệt, Giang Chí Quân hoặc Hồ Tam cũng được. Miễn ai chịu nhận là chúng em theo.

Thầy Dương đưa tay vuốt râu, cười nói.

- Tại sao đánh giá thấp mình như vậy? Chỉ làm một du kích bình thường thôi ư? Các em có học, nhà trường đào tạo các em, mục đích là để các em gánh vác việc lớn sau này cho đất nước.

Dương Sơn đỡ lời.

- Em nghĩ làm gì miễn ích lợi cho đất nước cũng được. Vả lại khi vào du kích rồi, Trương Quốc Uy rồi sẽ huấn luyện giúp chúng em chẳng khó khăn gì.

Thầy Dương cười

- Thế em biết ông Trương Quốc Uy bây giờ ở đâu không?

- Chúng em quyết tâm thì sẽ tìm được ông ta thôi.

Thầy Dương nói

- Tôi nghe nói ông ấy không còn ở ngoài mặt trận nữa mà đã về hậu phương rồi.

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Em không tin! Du kích đang cần ông ta. Có thể Trương Quốc Uy không sát cánh cùng đội du kích, nhưng họ vẫn nhận chỉ thị

đều đặn từ ông ta để hành động.

Dương Sơn gật đầu.

- Vâng, ông ta là một nhân vật thần bí. Nghe nói lúc thì hoá thành thương gia, lúc làm người lao động để thâm nhập vào hàng ngũ địch dò la tin tức. Có khi lại biến thành lính Nhật. Sự xuất quỷ nhập thần của ông Trương làm kẻ địch hoang mang. Nghe nói nhiều trận đánh thành công đều là nhờ kế hoạch của ông Trương vạch sẵn.

Thầy Dương gật đầu

- Đúng vậy. Các em cũng thấy đấy, làm việc gì muốn thành công phải sơ thảo kế hoạch trước, chứ không thể ỷ lại vào sức mạnh mà húc đầu vào làm ngay. Các em cũng vậy. Các em có học chứ không phải là kẻ thất phu. Muốn cống hiến khi đất nước cần đến thì bây giờ phải cố học tập đợi chờ. Tôi mà là Trương Quốc Uy, tôi sẽ không để cho các em hy sinh tánh mạng một cách vô bổ đâu.

Mọi người nghe thầy Dương nói rồi ngẫm nghĩ lại bản thân. Rõ ràng chúng tôi chưa trưởng thành.

Thầy Dương tiếp.

- Tôi khinh ghét Uông Đông Nguyên và Anh Tử hơn các bạn nhiều. Vì sự hiện diện của họ dưới mái trường của chúng ta nhắc nhở ta hiện đang sống dưới ách thống trị của quân phiệt Nhật. Học tiếng Nhật không phải là điều xấu. Có điều bị bắt buộc học để giúp họ thống trị dân tộc là một điều tai hại. Trong thời bình, người nước ngoài đến nước ta học văn hoá ta là một điều khuyến khích. Ngày xưa tôi cũng đã từng sang Nhật học, học lấy cái hay của họ để bổ khuyết cho cái dở của chúng ta. Chuyện đó là rất tốt đấy chứ? Nhưng mà...

Thầy Dương tiếp

- Một điều quan trọng nhất là: Dù có học tiếng Nhật ta cũng phải giữ vững quan điểm lập trường. Phải biết có thể nào ta vẫn là con dân Trung Quốc. Anh chị em du kích chiến đấu ngoài mặt trận cũng chỉ vì chúng ta. Vì vậy các em phải cố gắng học, đó cũng là một cách để chiến đấu. Và để chống lại chiến tranh tâm lý của kẻ thù, chúng ta cũng cần có chút thủ đoạn...

Dương Sơn nghe vậy nói

- Em nghĩ ra rồi. Phải chặn lại sự xâm nhập của kẻ thù bằng cách ngăn không để họ tiếp xúc với ta. Chẳng hạn như phao tin bánh kẹo của Anh Tử có độc.

Thầy Dương lắc đầu

- Không được! Nếu kiểm nghiệm không đúng thì chúng ta sẽ

mất uy tín.

Lưu Đại Khôi chậm rãi đứng dậy.

- Theo tôi nghĩ chúng ta cất người phụ trách việc nước uống, cứu thương. Lúc đó Anh Tử không có việc làm sẽ tự động rút lui.

Thầy Dương suy nghĩ

- Đó là một cách. Nhưng chỉ e rằng lúc đó Anh Tử chẳng có việc lại quấy rầy chúng ta nhiều hơn.

Huê nói

- Vậy thì chúng ta cố gắng hoàn thành công trình sớm. Công việc khẩn trương thì sẽ chẳng ai có thời gian nghe cô ta nói.

Nhưng tất cả ý kiến lần lượt bị thầy Dương bác cả.

Thầy nói với Ngô Hán Thanh

- Hán Thanh! Cậu là đại biểu học sinh trong trường, cậu có ý kiến đi chứ?

Ngô Hán Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói

- Thưa thầy, em thấy sự việc này thầy có thể giúp được.

Chẳng hạn thầy bắt cô ấy đến lớp, bài vở nhiều đương nhiên Anh Tử phải học không có thời gian đến với bọn em.

Thầy Dương lắc đầu

- Chuyện đó tôi cũng có nghĩ tới. Nhưng không hợp lý. Mọi người lao động sao chỉ có Anh Tử học? Đừng quên Anh Tử là một học sinh xuất sắc. Bài vở chẳng kém ai cả nhé.

Ngô Hán Thanh gãi đầu

- Như vậy em chịu thua.

Thầy Dương suy nghĩ một chút rồi hỏi

- Trong lớp Anh Tử thân với ai nhất?

Dương Sơn quay đầu nhìn tôi

- Bạn ngồi gần cô ả nhất thì thân thân với cô ta nhất rồi?

Tôi nghe hỏi giật mình, thầy Dương trấn an.

- Điều đó không có gì đâu mà sợ, nhưng tôi hỏi Anh Tử là người thích ai nhất cơ.

Lưu Đại Khôi suy nghĩ rồi nói.

Ngô Hán Thanh! Em thấy cô ta thường mượn vở Hán Thanh.

Tôi mừng rỡ tán đồng.

- Đúng đấy.

Ngô Hán Thanh nói.

- Tôi chỉ cho cô ta mượn vở chứ nào có chuyện riêng tư gì với Anh Tử đâu?

Thầy Dương nói

- Dù có chuyện riêng tư cũng không thành vấn đề. Khi công

tác trong lòng địch càng tiếp cận được kẻ địch càng dễ hoạt động.

Và rồi thầy đứng dậy nói.

- Thôi tôi để các em thảo luận. Nhớ đấy, phải tìm một biện pháp hữu hiệu nhưng ôn hoà, đừng quá đáng để kẻ địch lưu ý.

Rồi thầy bước tới bên tủ, lấy bọc thóc ra sân để cung cấp cho đàn bò câu yêu quý của thầy.

Còn lại chúng tôi đã thảo luận sôi nổi, sau cùng có một sự phân công thành hành động như sau: Lưu Đại Khôi phụ trách tổ chức, Dương Sơn tuyên truyền, tôi thì giám sát hành vi của Anh Tử.

Sau khi thầy Dương cho bò câu ăn xong quay về, chúng tôi mang kế hoạch đã định ra báo cáo lại cho ông nghe. Ông gật đầu tán thành và nói.

- Thôi được! Các em về đi.

Nhưng khi chúng tôi chào thầy định ra về thì thầy đã ngăn lại bảo.

- Hãy ghi nhớ cuộc nói chuyện hôm nay và không được tiết lộ cho bất cứ người nào khác biết, nếu các cậu là người yêu nước.

- Dạ!

Chúng tôi đồng thanh đáp. Thầy Dương nhìn Ngô Hán Thanh chột nói

- Hôm nay hình như em có gì không vui. Thôi hãy nán lại đây giúp tôi làm chút việc, đây là chép lại giùm tôi một ít bài văn. Còn cái tổ cậu vừa được giao thì tạm để Cao Triết Huê đảm trách đi nhé!

Khi bọn tôi ra đến nơi lao động thì nghe tiếng vỗ tay âm ỉ của các bạn, thì ra Anh Tử đang hát dân ca Nhật Bản giúp vui.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 6

Hoa Anh túc!
Hoa Anh túc!
Nở rộ mời chào khắp mọi nơi
Hỡi loài ong bướm đừng khinh suất
Sa chân 1 phút hận một đời

*

Hoa Anh túc!
Hoa Anh túc!
Sắc nước hương trời, lòng dạ đen
Nhà thơ mê mệt nên sinh bệnh
Để kẻ xấu kia hả hê cười

*

Hoa Anh túc!
Hoa Anh túc!
Người chính là chồn là quỷ ma
Là loài thú dữ gây tai vạ
Đó chính là cô gái Nhật trường ta

Đây là bài hát Dương Sơn soạn. Và hoa anh túc trong bài đương nhiên là chỉ Anh Tử.

Các bạn trong lớp tôi đương nhiên là không tin điều Dương Sơn bịa đặt – kẹo bánh Anh Tử mạng lại cho có độc, nhưng mọi người cũng không dám ăn nữa vì sợ các món quà bánh kia mua chuộc lòng yêu nước của mình.

Sau bữa họp đó. Việc trà nước cứu thương, Lưu Đại Khôi giao cho Mộc Ly Tô Huệ Vân và Vương Ngọc Anh đảm trách. Liễu Ngạn

Phong thì phụ trách phần ca hát giải khuây. Bài hát giúp vui phần lớn là những bài ca yêu nước, chống giặc.

Thế là bao nhiêu tình cảm Anh Tử dày công xây đắp đã tan thành mây khói. Sự rĩ tai vận động của Dương Sơn đã khiến mọi người e dè với Anh Tử. Tôn Thắng Nam từ lúc nào đến giờ đã ác cảm với Anh Tử được dịp nói xấu Anh Tử nhiều hơn. Nào là Anh Tử giả nhân giả nghĩa, những bài Anh Tử hát không đúng đắn có ý mê hoặc các nam sinh. Thậm chí chê cả cái đẹp của Anh Tử. Nào là nước da tái xanh như kẻ suy nhược. Má hồng có được chẳng qua là vì đánh phấn. Eo nhỏ quá coi chừng rất dễ đau ruột. Bộ ngực to chỉ để khiêu khích đàn ông. Nhưng điều mà Tôn Thắng Nam tâm đắc nhất là Anh Tử lùn hơn cô nàng đến cả một cái trán.

Vì tướng tá giống đàn ông nên Tôn Thắng Nam không dám so sánh Anh Tử với mình. Cô chỉ nói Anh Tử không thâm trầm bằng Mục Ly. Không thật thà như Tô Huệ Văn. Yếu đuối, nếu ra sân vận động đương nhiên bị cô ta ăn bực.

Anh Tử bị gán cho biệt hiệu ác độc – Hoa anh túc (hoa á phiện). Rồi bị phỉ báng, boi nhọ một cách bất công. Nhưng có lẽ Anh Tử không biết. Vì đã mấy ngày qua nghe nói cô ấy bị cảm, nên không thể đến chỗ bọn tôi lao động.

Thầy Dương thấy kế hoạch của chúng tôi khởi đầu đã có tác dụng nên rất hài lòng. Công việc của chúng tôi vì thế mà hoàn thành sớm hơn hoạch định hai hôm.

*

Thành quả sau hai tuần lao động là vườn hoa đã có bộ mặt mới. Những cây hoa xinh xắn thay thế cho những cành già cỗi trong vườn cũ. Cỏ dại lại được dọn sạch, nguồn gốc được khai thông dẫn đến hồ sen trong vắt. Ngôi lầu chuông được quét vôi đã có dáng dấp mới trang trọng hơn. Nhờ vậy mà tiếng chuông như ngân vang hơn vào

mỗi buổi sáng sớm.

Khi công việc hoàn tất, nhà trường đã tổ chức lễ hoàn công ăn mừng. Ông hiệu trưởng đã biểu dương “tinh thần lao động của chúng tôi và nhấn mạnh ý nghĩa chuyện lấy công chuộc tội”. Thầy Dương cũng khen ngợi “tinh thần đoàn kết”. Thầy Uông chỉ phát biểu mấy câu chúc mừng rồi lấy lý do bận việc cáo từ. Sau khi nghi lễ kết thúc, bọn hiến binh Nhật cử đoàn chiếu phim đến. Đương nhiên là phim chẳng hợp với khẩu vị bọn tôi, nên từng đưa một lạng lễ rút lui khỏi giảng đường.

Ra đến bên ngoài, đêm lạnh lẽ. Ánh trăng khuyết nghiêng nghiêng trên đỉnh lầu. Cỏ cây hoa lá tỏa hương làm không khí thấm đậm một màu tinh khiết.

Tính tôi rất thích sự tĩnh lặng, nhất là cái tĩnh lặng của ban đêm. Được cũng hai người bạn thân thủ bộ vừa tắm sự dưới ánh trăng thì tuyệt biết bao. Vậy mà hôm nay, trong cái vắng lặng tĩnh mịch này tôi lại nảy sinh một chút cảm hoài. Tôi nghĩ đến đất nước, đến thân phận con người, đến bản thân mà không vui nổi.

Thế là tôi quay về ký túc xá. Giờ này ở ký túc xá cũng không có lấy một bóng người, tôi tắt đèn rồi leo lên giường ngủ.

Trong cơn mơ màng, tôi nghe có tiếng bước chân rất khẽ bên ngoài. Tôi nghĩ có lẽ là ông giám thị đang đi kiểm soát những đứa học sinh bỏ lễ không dự, nên nằm yên chẳng dám động đậy. Tiếng bước tới gần hơn rồi dừng lại bên song cửa sổ. Kế đó là tiếng huýt sáo. Hay là Dương Sơn đã phát hiện ra chuyện tôi bỏ xem chiếu bóng, nên đến chọc phá? Tôi cố giả tiếng ngáy thật đều.

Sau đó tiếng chân bước tới cạnh giường, rồi một bàn tay vuốt nhẹ lên mặt tôi.

- Anh Hán Thanh! Anh ngủ rồi à?

Tiếng của con gái chứ không phải của Dương Sơn. Ai vậy? Tôi cố gồng mình nằm yên. Nhưng không được, người đó đã kề sát mặt xuống má và môi tôi.

Tôi không chịu được nữa, ngồi bật dậy hỏi.

- Ai!

- Á!...

Cái bóng đen kia hoảng hồn la lên rồi quay đầu bỏ chạy. Đến khi tôi sửa soạn lại quần áo chạy ra thì cái bóng đen kia đã biến mất trong rừng cây.

Có lẽ là Tôn Thắng Nam tỏ tình với Ngô Hán Thanh chăng? Tôi nghĩ chỉ có cô ấy mới đủ can đảm đi vào ký túc xá nam. Nhưng đây có phải là cuộc hẹn hò sắp đặt trước? Hay chỉ là một cuộc viếng thăm bất ngờ? Tôi nhớ lại những cái vuốt ve ban nãy mà vẫn cảm thấy nóng bỏng.

Sự tò mò khiến tôi đi theo vết chân cũ. Ra đến hoa viên nhà trường vẫn chẳng thấy ai. Đang ngờ ngẩn chột tôi thấy có bóng người ngồi trên thuyền ở hồ sen. Một người cầm sào, một người lái. Chiếc thuyền đang hướng về phía bụi rậm. Tôi định đuổi theo nhìn cho rõ là ai, thì thấy một bóng người từ phía sau hòn giả sơn bước ra.

- Chào thầy ạ.

Tôi lúng túng chào người vừa xuất hiện, đó là thầy Uông Đông Nguyên. Thầy Nguyên thấy tôi cũng ngạc nhiên không kém.

- Tại sao không ở trong đây xem chiếu phim? Em ra đây làm gì?

Tôi lúng túng.

- Dạ trong ấy nóng quá, em định ra đây hít thở không khí tươi mát.

- Thế em có thấy Anh Tử đâu không?

- Dạ, không thấy, mấy hôm nay nghe nói cô ấy bệnh.

Thầy Nguyên gật đầu.

-Đứng. Bệnh mà chẳng chịu nằm nhà nghỉ. Mấy hôm rày đêm nào cũng đi đến khuya.

Rồi như cảm thấy mình hơi điều gì ông tiếp.

- Tôi từ nhà Anh Tử ra. Nghe cô ấy ra đây hóng mát, nên tôi cũng ra đây. Hay là cô ấy xem chiếu bóng.

Tôi nhìn đồng hồ.

- Có thể lắm, và phim cũng sắp hết rồi.

Thầy Ưông gật đầu rồi bước tới cạnh hồ sen, đưa mắt nhìn ra ngoài hồ.

Chỉ một lúc sau, ánh đèn trong giảng đường bật sáng, rồi những học sinh xem phim đổ tủa ra, trong đó có Dương Sơn và Vương Ngọc Anh.

Tôi hỏi.

- Dương Sơn, mi có thấy Anh Tử đâu không?

Vương Ngọc Anh nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

- Anh Tử đang bệnh nằm ở nhà cô ấy. Chớ sao anh lại hỏi?

Tôi lắc đầu.

- Thầy Nguyên đang tìm cô ấy chứ không phải tôi.

Dương Sơn nhổ nước bọt nói khế.

- Đúng là... không biết ngược.

Vương Ngọc Anh thì trừng mắt với tôi.

- Anh rõ là hay lo chuyện bao đồng, tốt hơn là nên đến an ủi Tôn Thắng Nam đi. Cô ả đang khóc đỏ cả mặt. Nghe nói Ngô Hán Thanh hẹn người ta rồi cho người ta leo cây.

Lời của Vương Ngọc Anh làm tôi giật mình. Vậy ra cô gái đã hôn tôi là... Nếu thật vậy thì thật lợm giọng. Tôi gặng hỏi.

- Cô chắc vậy chứ? Thế còn Ngô Hán Thanh hiện ở đâu? Dương Sơn thấy vậy kéo tôi qua một bên, khẽ tai nói nhỏ.

- Ngô Hán Thanh đang ở trong phòng thầy Dương, nhưng đừng tiết lộ chuyện này cho Tôn Thắng Nam. Cô ấy là người không biết giữ mồm giữ miệng đâu.

Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện đó có gì bí mật đâu mà phải giấu? Tài liệu này nghe nói viết lâu lắm rồi mà? Sao mãi đến bây giờ chưa xong?

Dương Sơn trừng mắt.

- Sao mi tối dạ quá vậy? Tài liệu là những truyền đơn chống Nhật đấy. Chuyện này mình ta với người biết thôi.

Tôi mới vỡ lẽ ra, hèn gì lúc gần đây rất ít khi gặp mặt Thanh. Hắn đang làm công tác bí mật quan trọng. Vậy mà... lại vẫn không yên thân được với tình yêu/

*

Đêm đó tôi đã mất ngủ.

Mất ngủ vì chuyện bị cô gái hôn lầm. Ngờ tôi là Ngô Hán Thanh. Theo lời Vương Ngọc Anh thì cô ta chính là Tôn Thắng Nam. Nhưng theo trực giác của tôi thì chắc chắn không phải. Vì những gót chân nhẹ nhàng, giọng nói êm ái. Vậy làm sao là Tôn Thắng Nam được chứ. Chẳng lẽ khi ta yêu thì mọi thứ lại thay đổi? Nhưng vậy thì vô lý. Vì khi tôi đến an ủi cô ta thì mọi thứ đâu có gì khác. Vẫn những cái giậm chân rầm rầm, lời trách cứ ồn ồn chẳng hề có một âm thanh êm dịu.

Vậy cô nàng đó là ai? Mục Ly? Tô Huệ Vân? Vương Ngọc Anh? Càng không đúng. Ai cũng có người yêu. Vả lại trong suốt buổi chiều, họ vẫn có mặt. Điều này Lưu Đại Khôi, Cao Triết Huệ và Dương Sơn đều xác nhận. Bằng phương pháp loại suy tôi nghĩ chỉ có Khuyển Dưỡng Anh Tử. Chuyện đó xét kỹ càng vô lý. Vì mối liên hệ giữa Anh Tử và thầy Uông Đông Nguyên thế nào, cả trường đều biết rõ cơ mà?

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 7

Chuyện thắc mắc vẫn còn đó.

Một tuần lễ sau Anh Tử mới quay trở lại lớp học.

Cô nàng chẳng tươi tắn như xưa. Thần sắc hốc hác như chưa qua khỏi bệnh. Theo tinh thần buổi họp hôm trước, bản phận tôi là theo dõi Anh Tử, nên tôi phải đặc biệt chú ý đến nàng. Chuyện đó với tôi cũng không mấy khó khăn, vì tôi ngồi cạnh Anh Tử. Nhất cử nhất động của Anh Tử trong lớp tôi dễ dàng nhận biết và có thể báo cáo lại với thầy Dương sau giờ học. Đó là chuyện cụ thể. Riêng về cái sự việc xảy ra đêm hôm nọ, thì tuy có thắc mắc, ngờ vực, nhưng tôi không dám nói lại cho thầy nghe.

Trong lớp, tôi chưa hề ra mặt đả kích, nên tình cảm Anh Tử dành cho tôi khá đặc biệt. Anh Tử chưa nghi ngờ gì tôi và vai trò tôi vì có sự tán đồng của mọi người nên tôi cũng không bị ai công kích.

Nhận xét đầu tiên của tôi là sau cơn bệnh đi học lại Anh Tử có một chút thay đổi. Nàng không còn tươi cười hồn nhiên như xưa. Trái lại hay ngồi tư lự. Nhiều lúc tôi thấy cả chuyện Anh Tử lặng lẽ khóc.

Phải chăng Anh Tử sợ bị chúng tôi báo thù chuyện bị phạt lao động ngày nào? Hay là vì Anh Tử có chuyện buồn riêng tư ở gia đình? Mọi thứ đều không có cơ sở. Chuyện chúng tôi bị phạt là vì dám lớn tiếng với thầy Ông. Còn ở gia đình, Khuyến Dưỡng Quang Hùng mất vợ từ lâu nên cứng Anh Tử như cứng trứng. Còn đám Hán gian nịnh bợ thì khỏi nói, nịnh bợ với nàng hơn cả cha mẹ ruột. Vậy thì sự việc này chắc có liên hệ đến sức khỏe đây. Vì trước đó tôi đã đọc qua một quyển sinh lí học. Nơi người con gái khi đến tuổi dậy thì thường thay đổi tính nết. Đa sầu đa cảm, buồn vui thất thường. Có lẽ điều này đúng hơn. Vì lúc gần đây tôi thấy Anh Tử đã biến thành một thiếu nữ duyên dáng lak thường.

Cũng có thể đây là hiện tượng tình yêu? Nhưng tình yêu thường mang đến cho người ta sự rạng rỡ yêu đời, chớ làm sao lại khiến Anh Tử ủ rũ, buồn rầu như vậy?

Và không hẹn mà gặp, chúng tôi dồn hết tâm trí vào sự thay đổi tình cảm của Anh Tử.

Sau khi Mục Điền Thanh vì yêu mà bệnh nặng, chúng tôi ai cũng cảnh giác không dám sa chân vào đường tình. Nhất là với Anh Tử, nhưng không phải vì thế mà chúng tôi không để tâm đến tình cảm Anh Tử.

Giữa Anh Tử và thầy Ông Đông Nguyên tình cảm đương nhiên là khăng khít hơn với bọn tôi. Tuổi tác của Ông Đông Nguyên cũng cân xứng với Anh Tử. Họ có thể là một đôi uyên ương lý tưởng. Có

điều đứng về phương diện tinh thần thì thầy Uông quả là không xứng với cái trong sáng hồn nhiên của Anh Tử.

Đó là chuyện những hôm trước. Nhưng từ ngày lao động đến giờ thì bọn tôi thấy Ngô Hán Thanh và Anh Tử thân mật hẳn lên. Nhiều lúc Ngô Hán Thanh còn có vẻ như có ý che chở cho Anh Tử trong lúc thảo luận.

Đứng riêng về phương diện tình cảm khách quan so sánh. Ngô Hán Thanh có vẻ vượt trội hơn thầy Uông. Có điều giữa Hán Thanh và Anh Tử khó có thể gặp nhau vì tư tưởng họ hoàn toàn cách biệt.

Nhưng trong sự việc Anh Tử sầu não, chúng tôi lại phát hiện một điều. Ngô Hán Thanh cũng có vẻ không bình thường, trốn tránh mọi người, dễ nổi nóng, nhất là với Tôn Thắng Nam.

Tôi đem nhận xét này ra báo cáo với cái “đoàn thể nhỏ” của chúng tôi, không ngờ bị Dương Sơn phê bình là tại sao lại quan tâm đến chuyện tình cảm nhỏ nhặt đó. Để tâm trí tập trung vào chuyện đại sự tốt hơn.

Lưu Đại Khôi thì quan điểm rộng rãi hơn, cho đó chẳng qua là vì một cú sốc tình cảm sau đó bị chúng tôi kích bác. Dương Sơn không chịu nói, biết đâu đó là một sự bứt rứt của lương tâm, vì bị Uông Đông Nguyên ép phải làm một chuyện gì đó mà lương tâm không cho phép?

Nghĩ vậy, nên sau đó tôi đã quan sát Anh Tử kỹ hơn. Riêng về kỹ thuật này, thầy Dương đã từng chỉ cho tôi nhiều biện pháp để có thể trinh sát kẻ địch mà không bị phát hiện. Ông còn bạo dạn hơn bằng cách trao cho tôi một chiếc ống nhòm xa, và bảo tôi thỉnh thoảng hãy đến cạnh đồn bắt địch theo dõi sự dịch chuyển của lính Nhật.

Anh Tử không ở ký túc xá như bọn tôi, mà ở trong tòa biệt thự to của một vị quan cao cấp trước đó đã bỏ đi. Quân Nhật đến chiếm cứ và trở thành công thự dành cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Nơi đẹp nhất của thị xã là nơi dành cho kẻ thù trú ngụ.

Mỗi ngày, tan học về, tôi đều nán chờ Anh Tử về mới về sau. Nhờ đó tôi phát hiện một điều, đấy là ngày ngày thầy Uông Đông Nguyên đều đón cô nàng dọc đường để đưa về. Trên đường họ trao đổi nhau điều gì đó bằng tiếng Nhật nên tôi nghe không rõ.

Tôi đem sự việc này, báo cáo lại thầy Dương. Ông ấy đã thay đổi chiến lược. Bắt tôi phải về sớm hơn. Khoảng đường từ trường đến nhà Anh Tử có một khu rừng phong. Thầy Dương dặn tôi phải núp vào đấy và cố lắng nghe xem họ trao đổi nhau điều gì.

Đây là một chuyện khá căng thẳng. Vì khoảng đường đó có lính Nhật đứng gác nghiêm ngặt. Chỉ có nước vào rừng phong bằng cách giả dạng như đi bắt dế hay thả diều.

Tôi bắt đầu thi hành sứ mệnh.

Trời vừa sụp tối thì tôi có mặt ở rừng phong. Ngồi trong lùm cây khoảng năm phút thì Anh Tử và Uông Đông Nguyên xuất hiện. Nhưng lần này chẳng có gì lạ. Anh Tử yên lặng đi trước, còn Uông Đông Nguyên với vẻ mặt thiếu ngủ đi sau. Cả hai chẳng nói với nhau điều gì cả. Tôi cảm thấy thất vọng thì Anh Tử dừng lại, tôi giật mình, tưởng là mình bị phát hiện, nhưng Anh Tử chỉ ngồi xuống bãi cỏ, cách chỗ tôi núp không bao xa. Nói với Uông Đông Nguyên bằng một giọng buồn buồn.

- Thầy về trước đi. Em mệt quá, muốn ngồi lại đây nghỉ một lúc. Lá đỏ đẹp quá.

Uông Đông Nguyên vẫn đứng yên cười.

- Ngày nào cũng đi ngang đây, ngắm cảnh mãi không chán sao

mà ngồi lại ngắm. Lá đỏ thì có gì đẹp mà ngắm. Nhìn nó tôi liên tưởng đến mùa thu cuộc đời. Buồn lắm.

- Em thì không nghĩ đến điều đó, mà một cái khác.

Tiêng Ông Đông Nguyên hỏi.

- Cô có nhớ đến quê hương của mình ?

Anh Tử lắc đầu.

- Em sinh ra và lớn lên ở đây nước này nên không có quê hương.

Anh Tử lặng yên một chút rồi dài nói.

- Có lẽ rồi một ngày nào đó chúng em rồi phải rời khỏi đất nước này. Lúc đó chắc em sẽ nhớ lắm.

Ông Đông Nguyên kinh ngạc.

- Cha cô chưa được lệnh dời đi nơi khác ?

- Không phải. Nhưng em nghĩ cha em là quân nhân, trong chiến tranh sẽ chuyển dịch luôn. Từ trước đến giờ có bao giờ em ở lại một nơi quá một năm đâu?

Anh Tử nói và cúi xuống nhặt một chiếc lá, tiếp.

- Lá cỏ được rụng về cội. Còn em thân trôi giạt chẳng có nơi dừng.

Ông Đông Nguyên gật đầu, hiểu.

- Có lẽ.

Rồi hai người tiếp tục yên lặng. Lúc đó tôi mới nhớ ra lời dặn dò của thầy Dương là phải thăm dò sự chuyển quân của Nhật, nên cố nín thở lắng nghe. Tiếng thầy Ông vang lên.

- Cô còn quá trẻ sao lại có tư tưởng chán đời như vậy?

Và để phá tan cái không khí nặng nề, thầy Ông bắt đầu nói sang chuyện khác. Điều đó làm tôi thất vọng, tôi rướn người nhìn qua, thấy thầy Ông ngồi xuống cạnh Anh Tử, hỏi.

- Chuyện của chúng ta, em có nói lại cho cha biết chưa?

Anh Tử có vẻ giật mình.

- Chuyện gì? Em không hiểu thầy nói gì cả.

Thầy Ông thở dài.

- Chẳng lẽ em còn chưa hiểu tấm lòng của tôi? Sao nói thế?

Tôi chợt hiểu thì ra thầy Ông đang tỏ tình với Anh Tử đây. Tôi cố mở to mắt ra nhìn. Anh Tử vẽ vẽ gì trên cổ nói.

- Em chưa tính gì hết. Em cảm thấy mình còn quá nhỏ... Đợi đến bao giờ học xong đại học em sẽ tính sau.

Thầy Ông có vẻ bất mãn.

- Đến lúc đó e là mọi thứ đã đổi khác.

Anh Tử nói.

- Không chừng lúc đó không còn chiến tranh, cuộc đời sẽ tốt đẹp hơn. Bây giờ em hẳn là người lớn rồi.
Anh Tử suy nghĩ một chút tiếp.
- Không biết lúc đó em sẽ mặc áo gì? Xường xám hay là Kimono? Không thể mặc cùng lúc hai thứ được.
Ông Đông Nguyên cười nói.
- Cô đã mười bảy, mười tám tuổi nghĩa là không còn con nít đâu. Cô mặc áo nào tôi thấy cũng đẹp cả.
Anh Tử lắc đầu.
- Nhưng chẳng hiểu sao em cứ mong mọi người cứ coi mình là trẻ con. Làm người lớn coi bộ khổ quá. Đi học cha cũng bắt mặc Kimono chứ không cho mặc đồng phục nhà trường.
Cha em có vẻ kiểm soát em kỹ quá. Ngay cả chuyện ăn mặc ông ấy cũng quan tâm?
- Vâng, vì người bảo em mặc Kimono khiến người nhớ đến mẹ lúc còn trẻ. Em biết người vẫn còn nhớ mẹ em mặc dù lúc sau này người hay gắt gỏng.
Ông Đông Nguyên ngập ngừng nhìn Anh Tử, cười nói.
- Nghe nói trước khi lấy cha em, mẹ em có người yêu cũ là một người Trung Quốc, phải không?
Tôi đã đoán ra ẩn ý của thầy Ông. Chỉ nghe Anh Tử thở dài nói.
- Vâng, em cũng đã nhìn thấy ảnh mẹ chụp với người ấy. Nghe nói chuyện tình kia xảy ra khi hai nước Hoa Nhật còn thân thiện. Mãi sau khi cuộc chiến xảy ra, mối tình đó mới tan vỡ.
- Tại sao hai người không lấy nhau lại chia tay?
- Mẹ em có cho em xem qua bức thư tình cũ. Đó là lá thư giả biệt, vì ông ấy yêu nước và đặt tổ quốc lên trên tình yêu.
Ông Đông Nguyên lắc đầu nói.
- Ông ta quả là nông nổi, cái gì cũng có giải pháp cứu cánh. Yêu nước là một chuyện, tình yêu là chuyện khác. Còn nếu thấy không giải quyết được thì đừng yêu. Về nước mà làm gì. Ở lại Nhật thì mọi thứ vẫn vẹn toàn.

Anh Tử lắc đầu.

- Chính mẹ em vì quá yêu ông ấy mới khuyên ông ta rời Nhật về nước.
- Sao lạ vậy? À, tôi hiểu rồi. Có phải vì cha em hiện nay đã sử dụng vũ lực để chiếm đoạt mẹ em, đuổi ông ta đi?
Anh Tử lại lắc đầu.

- Không, cha em không phải hạng người đe hèn như thế. Sự thật ra giữa mẹ và cha đã thâm giao từ buổi ấu thơ. Phải nói là người đàn ông kia đã cưỡng đoạt mẹ trên tay cha. Sau đó hai người đàn ông đã giải quyết sự việc bằng chuyện quyết đấu. Giữa lúc tình thế căng thẳng thì mẹ em chạy đến thế là hai người đã để mẹ em lựa chọn. Kết quả mẹ đã chọn cha!

- Tại sao mẹ em lại yêu một người mà lại lấy người không yêu làm chồng? Phải chăng vì không muốn người mình yêu bị chết mà hy sinh?

Anh Tử thờ dài, ngừng một chút rồi nói.

- Có một lý do khác là sự hiện diện của em. Vì có một hôm khi cha em uống rượu say đã tiết lộ một điều, đấy là sau khi hai người thành hôn và sinh em xong, mẹ em đã có ý định tự sát!

- Vậy mà có lời đồn ông Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã giết vợ trong một cơn say?

- Nhưng cha em lại bảo chính người đàn ông Trung Quốc kia mới là kẻ khiến mẹ em tự sát!

Anh Tử nói. Ông Đông Nguyên ngạc nhiên.

- Thế là thế nào?

- Sự việc là như thế này. Khi người đàn ông Trung Quốc kia sắp về nước, ông ta để lại cho mẹ em một bức thư. Ông chẳng những không cảm thông nỗi xkhoor tâm của mẹ em mà còn trách móc và nói sẽ ở độc thân như vậy cho đến bao giờ mẹ em chết đi. Chính vì cái câu nói đó mà mẹ em mới tự tử. Và cha em tức giận mới xin tình nguyện sang Trung Quốc. Mục đích là để tìm người đàn ông vô tình đó.

- Biết đâu người đàn ông kia cũng thù hận cha em? Nhưng tôi thấy trong chuyện này, cái nguyên do sâu xa là chiến tranh, là thù hận dân tộc.

Anh Tử cắt ngang.

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. Chỉ mong những tám thăm kịch này không còn tiếp tục xảy ra.

Ông Đông Nguyên cười nói.

- Đúng! Tôi cũng mong như vậy và nếu có chuyện xảy ra thì mong đó là chuyện vui thôi.

Tôi Ông Đông Nguyên hỏi.

- Học ở đây em có thấy thích không?

Anh Tử gật đầu.

- Thích chứ!

- Nhưng em vẫn thích họ! Em mong là một thời gian nữa họ sẽ

hiếu và sẽ có cảm tình với em.

- Chuyện này có lẽ hơi khó đấy. Vì họ nghe đồn Điền Mục Thanh bệnh nguyên nhân vì em.

Anh Tử có vẻ bối rối.

- Đó chẳng qua là chuyện hiểu lầm. Có điều em vẫn có cảm tình với Điền Mục Thanh đấy chứ. Tư tưởng có nhiều chỗ tương đồng. Có điều em không yêu anh ta.

- Nghe nói hình như anh ta làm rất nhiều thư tình cho em>

- Cũng là chuyện hiểu lầm. Chỉ quý nhau thôi.

- Thì bước đầu là quý mến nhau. Sau đó yêu mấy hoi!

Anh Tử cười.

- Chuyện tình yêu khó có thể giải thích được. Có khi đứng không cùng một chiến tuyến vẫn có thể yêu nhau.

Ông Đông Nguyên cười theo.

- Cũng có thể lắm chứ?

Anh Tử cắt ngang.

- Thôi đừng nói đến chuyện này nữa.

Ông Đông Nguyên hỏi.

- Nghe nói thấy Dương chẳng có cảm tình với em?

Anh Tử lắc đầu.

- Chắc hẳn như vậy. Ông ấy là một phần tử nguy hiểm.

Anh Tử đưa mắt nhìn về rừng phong, nói.

- Em không thích nghe nói xấu người khác. A, mà giờ đã tối rồi thầy không bận chuyện gì ư? Hay là thầy về trước đi, em thích được ngồi một mình một lúc.

Ông Đông Nguyên ngạc nhiên.

- Cô cũng biết tối rồi, mà còn ngồi ở đây một mình làm gì?

Anh Tử chẳng trả lời, nói.

- Em muốn hái một vài cái lá đỏ. Thầy giúp em được không ?

Câu nói của Anh Tử khiến tôi giật mình. E là như thế sẽ khiến Ông Đông Nguyên đi sâu vào rừng và như vậy sự hiện diện của tôi sẽ bị phát hiện ngay. Nhưng cũng may là thầy Ông chỉ với tay lên hái mấy chiếc lá ven đường.

- Thôi đủ rồi, cảm ơn! - Anh Tử nói - Bây giờ em phải về nhà đây.

Anh Tử nguệch ngoạc vẽ thêm mấy hình dưới cát rồi đứng dậy.

Khi Anh Tử và Ông Đông Nguyên đi rồi, tôi nhẹ nhàng bò ra khỏi bụi cỏ. Nhưng vừa mới bò được mấy bước tôi đã giật mình vì cái bóng

đen lùm gần đó. Tôi suýt kêu lên thì nghe tiếng Ngô Hán Thanh nói.

- Tao đây! Đừng lộn xộn, coi chừng bọn Nhật trông thấy bây giờ.

Tôi ngạc nhiên.

- Sao mi cũng có mặt ở đây?

Ngô Hán Thanh hỏi ngược.

- Thế còn người ?

- Tao chỉ làm theo lệnh thầy Dương.

Tôi nói, Ngô Hán Thanh gật đầu.

- Tao cũng vậy.

Hai đứa tôi bò ra chỗ Anh Tử ngồi ban nãy. Dưới ánh trăng. Tôi thấy hình vẽ ban nãy của Anh Tử là hai quả tim, một hình mặt trời sắp lặn và mấy con số ngoằn ngoèo. Tôi không biết Anh Tử viết những cái đó với mục đích gì. Trong khi Ngô Hán Thanh như nghĩ ra điều gì đó gật đầu cười. Rồi để đánh lạc sự chú ý của tôi, anh chàng nói :

- Thôi đi nhanh lên, kẻo có người trông thấy.

Quả thật xa xa có mấy bóng người. Tôi lấy ống nhòm ra nhìn, thì ra là Dương Sơn và Tôn Thắng Nam. Nhưng mỗi người lại đi về hướng khác nhau. Họ ra đây với mục đích gì? Tôi tự hỏi. Có lẽ cũng làm theo thầy Dương thôi.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 8**

Trong lúc mọi người đều chú ý theo dõi hành vi của Anh Tử. Thì một sự việc quá sức tưởng tượng của tôi xảy ra.

Hôm ấy, Anh Tử lặng lẽ kẹp một lá thư vào vở qua cho tôi, mời tôi và Lưu Đại Khôi đến quán trà vắng khách ở hoa viên gần trường uống trà. Ngày hẹn: chủ nhật tới.

Tôi ngồi suy nghĩ mãi không biết Anh Tử lại định giờ trò gì đây. Hay là cha cô nàng sắp chuyển công tác nên nàng muốn giã từ chúng tôi? Cũng có thể Anh Tử đã phát hiện được chuyện tôi theo dõi nàng nên muốn phủ đầu đe dọa? Cũng có thể Anh Tử mời chúng tôi để thăm dò khuynh hướng và tư tưởng bọn tôi.

Khi đem sự việc này ra bàn với Lưu Đại Khôi thì Khôi lại phản bác điều tôi đã nghi ngờ hết. Hắn bảo có lẽ Anh Tử định nhờ chúng tôi giải thích giùm một bài toán hay chẳng qua mời uống trà chỉ để mua chuộc bọn tôi thôi.

Tôi báo cáo sự việc lên thầy Dương, thì thầy không phản đối. Thầy hỏi không nhân sự việc này để thăm dò đối phương, nhất là về phương diện tư tưởng. Có thể đây là một hình thức mà Khuyển Dưỡng Quang Hùng định dùng để xâm nhập chính trị vào nhà trường. Thầy Dương khuyên chúng tôi nên tương kế tựu kế để đánh lạc hướng Quang Hùng. Cũng trong dịp này thầy Dương yêu cầu chúng tôi thay đổi thái độ với Anh Tử. Thù ghét ra mặt là hành vi hạ sách, chẳng những không kết quả mà có khi bị tác động ngược.

Thế là buổi chiều chủ nhật, tôi và Đại Khôi đúng giờ hẹn đến quán. Nhìn quanh chỉ thấy có một cô gái đội khăn ngồi ở góc quán. Đến gần mới biết là Anh Tử.

Anh Tử lột khăn xuống giải thích.

- Tôi ngại các bạn cùng lớp nhận thấy rồi lo ngộ nhận không tốt.

Tôi hiểu ra.

- Hèn gì Anh Tử chẳng ăn mặc lạ như thế này, trông như gái quê!

Anh Tử cười.

- Bây giờ tôi đã là thiếu nữ Trung Quốc rồi chứ?

- Giống lắm.

Anh Tử có vẻ suy nghĩ.

- Nếu mọi người chịu coi tôi là người Trung Quốc thì hay biết bao.

Lưu Đại Khôi nhớ đến lời thầy Dương hỏi.

- Cô không thích mặc Kimono nữa à?

Anh Tử đáp.

- Đương nhiên là thích. Tôi là người Nhật mà nhưng áo nào đẹp là cũng thích thôi. Vì vậy tôi cũng muốn người Trung Quốc yêu Kimono. Lưu Đại Khôi cười.

- Chuyện đó rất có thể, nếu mọi người dẹp bỏ được óc dân tộc hẹp hòi, nhưng điều này có thể khó khi cô là người Nhật!

Anh Tử nghiêm mặt.

- Các anh vẫn có định kiến như họ nữa sao? Tôi thấy Nhật hay Trung Quốc đều có chung một nền văn hóa nguyên thủy. Chẳng lẽ Nhật và Trung Quốc rồi không dẹp bỏ được hận thù cứ mãi đối nghịch nhau?

- Có thể dẹp bỏ được, nếu có một bên bại.

- Tôi thì thấy thắng bại không thành vấn đề. Chiến tranh rồi có lúc phải kết thúc cũng như nhân sinh quan của con người. Có lúc cũng phải thay đổi.

Phải chăng Anh Tử đang triển khai kế hoạch chiêu dụ chúng tôi? Ý nghĩ đó khiến bọn tôi khó chịu. Lưu Đại Khôi xẵng giọng nói.

- Thôi đừng có nói chuyện chính trị ở đây. Tôi hỏi cô gọi chúng tôi đến đây có việc gì?

Anh Tử lắc đầu.

- Chẳng có việc gì cả. Chẳng qua vì trong lớp muốn nói chuyện riêng với các anh không được tự nhiên. Mà trong lớp lại chỉ có các anh coi tôi là bạn bè.

Lưu Đại Khôi liếc nhanh về phía tôi, rồi cười.

- Cũng đâu có gì. Lúc hay tin cô bệnh mà chúng tôi không đến thăm được, chuyện đó không phải bạn bè rồi. Nhưng xin Anh Tử miễn thứ cho. Vì chuyện vào dinh thự nhà cô không phải là chuyện dễ.

- Cảm ơn anh. – Anh Tử cảm động nói. – Anh nói câu đó tôi đã thấy mát lòng rồi. Lâu nay rồi cứ nghĩ mình quá cô độc. Không biết khi chết đi rồi, có ai là người nhớ vì tôi không?

Lời của Anh Tử làm tôi vô cùng xúc động. Tôi chưa kịp nói gì thì Lưu Đại Khôi đã lên tiếng.

- Tôi rất ân hận về thái độ của các bạn với cô, nhưng tôi nghĩ mọi thứ chỉ tại hiểu lầm. Có điều cô là người khá kiên nhẫn. Tôi nghĩ mặc dù cô là người Nhật nhưng cô đã đạt được chữ nhẫn của học thuyết Khổng Mạnh Trung Quốc.

- Cảm ơn anh – Anh Tử cười nói – Chuyện đó tôi không oán trách ai cả. Tôi chỉ nghĩ rằng mình cư xử với bạn bè chưa tốt nên mới bị hiểu lầm. Có lẽ tôi còn phải cố gắng hơn, từ tốn hơn. Như vật may ra các bạn mới không còn thành kiến tôi là con gái của kẻ thù! Nhưng từ tốn thế nào để được hòa nhập với mọi người, điều này hẳn phải nhờ hai anh chỉ bảo.

Lưu Đại Khôi lắc đầu nói.

- Chuyện này hoàn toàn bế tắc. Vì sự thù hận của hai dân tộc khó hòa giải trong một sớm một chiều. Nói rõ ra các bạn của chúng ta không có gì để thù hằn cá nhân cô, mà người họ căm thù là Khuyển Dưỡng Quang Hùng, cha cô đấy.

- Nhưng cha tôi đâu có làm gì xấu?

- Nhưng ông ấy là sĩ quan Nhật, đang cầm đầu đội quân xâm lược chiếm lấy đất nước chúng tôi.

Anh Tử yên lặng. Lưu Đại Khôi lại tiếp.

- Vì vậy chuyện cô muốn vun đắp tình bạn với bọn tôi chẳng khác nào đã trảng xe cát biển đông. Bao nhiêu sức lực bỏ ra chỉ một con sóng thôi là mọi thứ tan tành.

Anh Tử lắc đầu.

- Tôi không hiểu!

- Có gì mà không hiểu. – Lưu Đại Khôi lại tiếp – Ý tôi muốn nói là mọi cố gắng của cô sẽ vô ích, nó chẳng những không gây được thiện cảm với mọi người, mà còn khiến bạn bè ngờ vực.

- Tại sao vậy?

- Vì có người cho rằng có người đã chỉ thị cho cô thi hành công tác chiêu dụ trong trường.

- Ai? Thầy Nguyễn ư?

Lưu Đại Khôi gật đầu.

- Vâng, cô thông minh lắm, nhưng nếu thật là hắn làm việc đó thì không thể nào tha thứ được. Vì hắn là người Trung Quốc.

Anh Tử lắc đầu.

- Các anh lầm rồi! Thầy Nguyễn không phải là người xấu như các anh tưởng đâu.

Lưu Đại Khôi nghiêm nghị.

- Nếu như cô coi chúng tôi là bạn, thì tôi khuyên cô nên chú tâm và việc học nhiều hơn, ít nói, đừng phí thời gian vào chuyện lấy lòng bạn bè. Chuyện đó cô không thể nào thực hiện được đâu.

Anh Tử tránh ánh mắt của Khôi, lắc đầu nói.

- Tôi không tin là tình yêu không thể hóa giải hận thù. Hắn anh đã đọc chuyện Romeo và Juliette?

Chúng tôi gật đầu. Anh Tử tiếp:

- Đấy, máu của Romeo và Juliette đã hóa giải hận thù giữa hai giòng họ. Thì tại sao chúng ta không dựa vào đó mà xóa bỏ sự hận thù dân tộc.

Tôi yên lặng. Anh Tử tiếp.

- Tôi mong các anh giúp đỡ tôi. Nhất là anh Khôi, anh là trưởng lớp, anh nói các bạn hẳn nghe theo. Tôi thật lòng muốn làm bạn với mọi người. Tôi tin là với thời gian các bạn rồi sẽ chuyển ý như anh Ngô Hán Thanh chẳng hạn.

Lời của Anh Tử khiến tôi nhớ đến cái buổi chiều ở rừng phong. Lưu Đại Khôi không biết chuyện đó, nên nói.

- Ai chứ Ngô Hán Thanh thì tôi chịu. Anh ấy là chủ tịch hội học sinh. Hẳn là người rất khó lay chuyển.

- Tại sao?

- Vì hẳn là người yêu nước sôi nổi nhất, nhiệt thành nhất.

Anh Tử nhíu mày.

- Người yêu nước vẫn có tình cảm chứ không phải là gỗ đá. Ngô Hán Thanh chắc hẳn phải có gia đình, chị em?

- Ngô Hán Thanh không còn gia đình nên tình cảm dành hết cho tổ quốc. Nghe nói Ngô Hán Thanh đã mất cha mẹ từ nhỏ. Thanh và hai người anh được người thân nuôi nấng nên người. Nhưng hiện giờ Thanh cũng đã mất liên lạc với hai người anh từ lâu.

Anh Tử có vẻ hiếu kì, thắc mắc.

- Tôi thấy thì anh Thanh chẳng phải dành hết tình cảm cho tổ quốc đâu, nghe nói hiện anh ấy đang có cảm tình với Tôn Thắng Nam?

Lưu Đại Khôi lắc đầu, cười.

- Cô làm to rồi! Hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình. Tôn Thắng Nam yêu Ngô Hán Thanh thật, có điều đó chỉ là tình yêu đơn phương. Tình yêu không được đáp lại. Có điều Ngô Hán Thanh là con người tế nhị, nên không nhẫn tâm nói thật sợ Nam đau lòng.

Anh Tử cười.

- Chuyện riêng tư của họ mà sao anh biết? Hay là chỉ đoán mò thôi?

- Tôi nói dối cô làm gì? – Lưu Đại Khôi đáp – Cách đây không bao lâu Ngô Hán Thanh còn tâm sự với tôi và nhờ tôi khuyên Tôn Thắng Nam giùm là hãy dành thời gian cho chuyện học nhiều hơn.

- Thế anh có khuyên Tôn Thắng Nam không?

- Đàn bà con gái các cô có bao giờ chịu nhận sự thật. Khi nghe tôi nói. Thắng Nam đã chối leo lẻo. Cô ta còn nói là xem Hán Thanh như một người anh tinh thần.

Anh Tử cúi xuống với một với nụ cười.

- Vậy là tốt rồi. À mà... Người Trung Quốc các anh thường cho rằng hôn nhân bao giờ cũng là duyên nợ. Anh tin điều đó không?

Đại Khôi lắc đầu.

- Tôi không tin! Đây là điều mê tín dị đoan. Nhiều người đã lợi dụng

cái lý do đó để giải thích việc làm sai trái của mình.

Anh Tử nói.

- Tôi thì tin chuyện đó, mà không phải chỉ một mình tôi, các bạn gái đều tin như vậy. Nó tương tự như thuyết nhân quả vì có cái lý của nó. Đúng ra khoa học nên nghiên cứu kỹ vấn đề này.

Lưu Đại Khôi hình như chẳng thích bàn đến vấn đề trai gái nhiều, nên đã chuyển đề tài sang chuyện học hành.

Chuyện vẫn một hồi, Anh Tử chợt nói.

- Mùa đông sắp đến, nhà tôi có tổ chức buổi khiêu vũ vào hôm Giáng Sinh. Tôi muốn nhờ các anh mời hộ thêm mấy bạn đến dự cho vui.

Anh thấy thế nào?

Lưu Đại Khôi suy nghĩ rồi nói.

- Cám ơn Anh Tử, nhưng lúc đó ai ai cũng đang chuẩn bị về quê ăn Tết, e là họ không dự đâu. Người Trung Quốc chúng tôi rất quan trọng tết Nguyên Đán. Đó là ngày trọng đại nhất trong năm.

Anh Tử nói.

- Vâng, người Nhật cũng xem đó là ngày sum họp gia đình. Thôi được, các anh không muốn dự lễ Giáng Sinh với tôi thì thôi, nhưng tôi mong là trong những ngày nghỉ tết các anh vẫn thư từ với tôi nhé?

- Chuyện này thì chẳng có gì trở ngại.

Khôi nói, rồi lật sổ tay đọc một số địa chỉ cho Anh Tử chép. Tôi ngồi yên lặng theo dõi thái độ của Anh Tử, Tôi thấy khi biết được địa chỉ Ngô Hán Thanh, hình như Anh Tử rất mừng.

Sau khi Anh Tử chép địa chỉ bạn bè xong, chúng tôi đã chia tay. Trên đường về, tôi và Khôi đã phân tích những sự việc trong buổi nói chuyện vừa qua. Quả thật không có gì để nghi ngờ. Khôi còn cho rằng Anh Tử bị cô lập nên cảm thấy rất cần tập thể. Sống trong xã hội con người chẳng thể bị cô lập. Vì đó là một sinh vật sống hợp quần. Chúng tôi chẳng ngờ buổi nói chuyện hôm đó lại tiềm tàng một tai họa vô tình cho một người khác.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 9

Sau một lần bị phạt lao động lại được sự khai sáng của thầy Dương – Giận dữ hấp tấp chẳng lợi lộc gì, đôi khi lại gây tai họa, chỉ có thể bình tĩnh mới sáng suốt giải quyết được sự việc. Thế là chúng tôi học hành làm việc nghiêm chỉnh hơn. Giờ học Nhật ngữ cũng không quậy phá quá đáng. Điều này khiến thầy Uông rất mừng. Thế là ông cũng dạy một cách thận trọng hơn, cũng như giữ vững lời hứa. Dạy nửa giờ. Nửa giờ còn lại thảo luận chuyện thời sự.

Lúc bảy giờ cuộc chiến đang đến độ quyết liệt. Dương nhiên theo lời thầy thì bao giờ quân đội thiên hoàng cũng thắng. Chuyện này chúng tôi đã quá rõ, nên có đứa đã chơi chữ bằng cách hô to câu “Hoàng quân vô địch!” trong đó chữ “Địch” đọc thành âm bằng, nên trở thành chữ “đáy” có nghĩa là “Hoàng quân vô đáy”. Ý muốn nói quân đội Thiên Hoàng đang rơi xuống vực thẳm tận đáy.

Qua buổi nói chuyện thời sự, chúng tôi cũng thăm dò về tình hình ở hậu phương. Thầy Uông báo cáo chẳng khác lũ Nhật là mấy, thí dụ vật giá ở Trùng Khánh vùn vụt tăng. Đồng tiền bị mất giá, dân đói, bộ đội và học sinh đi học bằng chân không chẳng có giày...nhưng bên cạnh đó chúng tôi cũng biết được một vài tin tức khác do đôi lúc ông nói hớ ra.

Trong số học sinh, đương nhiên cũng có người non dạ, dễ tin nên rất nản lòng. Chúng tôi đem sự việc này ra hỏi thầy Dương, thì ông nói chuyện đó cũng là lẽ đương nhiên. Trong chiến tranh, nhất là cuộc chiến tiêu thổ thì sự thiếu thốn là thường tình.

Trong những lúc thầy Uông nói chuyện thời sự, đương nhiên là thầy thổi phồng sự đói khổ ở hậu phương. Ông muốn đem những chuyện đó ra để hù dọa cho bọn tôi nản lòng nhưng không ngờ ông đã lên thêm sự căm hờn bọn giặc ngoại xâm trong trái tim bọn tôi hơn.

Có một lần khi ông đang thao thao bất tuyệt thì Ngô Hán Thanh đã

đứng dậy nói.

- Vì lý tưởng, vì đất nước, chiến đấu cho sự tồn vong của dân tộc thì có phải ăn đói mặc rách, chịu trăm bề khổ cực cũng nào có nghĩa lý gì. Trái lại các chiến sĩ còn coi đó là vinh.

Vương Mộ Đào vỗ tay nói theo.

- Đúng. Một hình thức nằm gai nếm mật.

Dương Sơn thì khởi nói:

- Nếu thời tiết mà không rét thì ở trường cũng không sao...

- Hoan nghênh ở trường! Ha! Ha! Ha!

Anh chàng “ca sĩ” Liễu Ngạn Phong vội nhại theo một điệu một bài hát nổi tiếng, hát: “Đứng lên! Hỡi những người không mặc quần, hãy đứng lên!”.

Mọi người ôm bụng cười, rồi người khác lại phóng tác bài “Nghĩa dũng Quân tiên khúc” tiếp theo.

- Đứng lên! Ôm chặt vợ kẻ thù tiến lên! Tiến lên!

Trong tình cảnh đó thầy Uông chỉ còn biết đứng nhún vai cười mỉu.

Đến khi tiếng cười vui bớt thầy lẩm bẩm nói:

- Tuổi trẻ chẳng biết gì cả. Rõ khổ!

Đương nhiên là bọn tôi biết ông đang nói chúng tôi. Đúng lúc mọi người còn yên lặng thì Anh Tử đứng lên hỏi.

- Thưa thầy! Khổ sở như vậy mà họ cứ tiếp tục chiến đấu thì sao? Họ có thể chống đối với cái bụng trống rỗng à?

Thầy Uông nói.

- Đúng vậy! Quân đội ta đã nhìn thấy những xác chết với cái bụng trống rỗng.

Anh Tử chớp chớp mắt ngây thơ.

- Đói vậy mà vẫn chiến đấu? Sao họ không quay về?

Thầy Uông liếc nhanh sang Đại Khôi nói.

- Đó mới là chuyện lạ. Họ cứ tiếp tục chiến đấu không sợ chết, dù sức đã tàn, lực đã kiệt.

Anh Tử đưa bút chì lên miệng cắn.

- Thật đại dột! Em chịu, không làm sao hiểu nổi.

Thầy Uông cố tình nhấn mạnh.

- Chẳng phải đại mà là điên! Họ giống như những con thiêu thân...

Biết chết mà cứ xông vào! Họ chỉ biết phá hoại!

Anh Tử có vẻ ngạc nhiên.

- Sao lạ vậy? Con người phải hết sức phấn đấu mới tạo được một xã hội văn minh. Sao họ lại phá hoại?

Bấy giờ thì Dương Sơn không dần được nữa đứng lên nói.

- Nay cô gái Nhật giả vờ ngây ngô kia! Cô hãy dẹp bỏ cái trò kịch

cốm đó đi. Đồ tể mà bày đặt đọc kinh sám hối. Nói cho cô biết, những người chiến đấu bảo vệ đất nước kia mới là những người bảo vệ văn minh. Họ tình nguyện chết trong đói khát còn hơn là sống dưới ách nô lệ!

Ngô Hán Thanh cũng lớn tiếng.

- Vì bọn quân phiệt Nhật không muốn chúng tôi sống trong tự do nên họ phải chết trong tự do!

Anh Tử cười.

- Chết vì tự do? Anh nói gì lạ vậy? Lần đầu tôi mới nghe đến từ đó.

Ngô Hán Thanh trừng mắt.

- Thế cô có biết người công dân có quyền tự do yêu nước không?

- Đó không phải quyền lợi mà còn là bổn phận.

- Vậy thì cô yêu tổ quốc cô chứ?

- Đương nhiên, tôi yêu tổ quốc tôi và yêu cả nhân loại nữa.

- Nếu vậy tại sao người Nhật lại không cho phép chúng tôi yêu tổ quốc mình chứ?

- Sao lại không? Ngay chính tôi đây, tôi là người Nhật, nhưng lớn lên ở đất nước các bạn. Chính tôi cũng yêu Trung Quốc mà.

Dạ Xoa Tôn Thắng Nam nghe Anh Tử nói vậy, đứng lên giận dữ nói.

- Yêu ư? Vậy sao cha cô lại mang quân sang xâm lược nước Trung Quốc chúng tôi?

Anh Tử tròn mắt:

- Cái gì mà xâm lược? Cha tôi bảo Trung Nhật là thân thiện. Quân Nhật Hoàng sang đây là giúp Trung Quốc để kiến tạo một cộng đồng lớn gồm Trung Quốc và các nước khác gọi là “Đại Đông Á”.

Vương Ngọc Anh trề môi.

- Đúng là lũ cáo định chăm sóc cho gà! Toàn là thứ giả dối.

Anh Tử đỏ mặt.

- Chị không có quyền bôi nhọ người khác. Hôm qua tôi nghe, cha tôi và chú Suzuki nói chuyện. Chú Suzuki nói vừa bắt được mười mấy tay lãnh đạo du kích đến Trùng Khánh bằng tàu hỏa dự hội nghị. Bọn du kích này chuyên chống phá quân đội Thiên Hoàng. Họ đã giết rất nhiều người. Nhưng cha tôi rất nhân từ bảo là chỉ cần họ hàng phục là sẽ tha chết cho họ mà còn giúp đỡ để họ được sống no đủ nữa. Các bạn nghĩ xem có ai rộng lượng như cha tôi không. Tha chết cho kẻ đã giết người, vậy mà còn bảo cha tôi là người xấu.

Uông Đông Nguyên nghe Anh Tử tiết lộ bí mật, vội xua tay.

- Đừng đừng! Chuyện của cha cô để cha cô giải quyết. Cô đừng nói

gì cả. Có khi hoàng quân bắt làm lương gian thì sao? Nghe chẳng rõ đừng nói gì hết!

Anh Tử thấy thái độ của thầy Uông chẳng biết mình có nói hơn điều gì không vội bào chữa.

- Vâng vâng, có lẽ tôi nghe không rõ. Tôi cũng không có ý nói tất cả người ở Trùng Khánh đều là người xấu.

Thấy thái độ của thầy Uông tôi biết ngay sự việc mà Anh Tử vừa tiết lộ là vô cùng nghiêm trọng. Không phải chỉ có tôi mà cả bộ sậu của lớp đều biết nên tất cả dồn đứng lên hỏi cho rõ chi tiết. Lúc đó thầy Uông lạnh trí chuyển ngay đề tài.

- Chuyện phán đoán một người tốt hay xấu chỉ bằng trực giác thôi là không đúng. Cái gì cũng cần phải có thời gian thẩm định. Điều đó đúng như lời một bài thơ xưa.

*Chu Công tuy khá vẹn toàn
Vẫn còn sợ tiếng con người thị phi
Vương Mãng tuy đã là vua
Xuất thân thái giám ngày nào trong cung
Nên phiên những kẻ quen thân
E là lắm tiếng người người cười chê*

Mặc Uông Đông Nguyên nói gì thì nói. Điều chúng tôi quan tâm nhất là sự sống còn của những phần tử yêu nước đã bị Nhật bắt.

Cao Triết Huê không dần được, hỏi Anh Tử.

- Đến bao giờ thì cha cô nói xử bắn những người bị bắt.

Cả chục cặp mắt đổ dồn về phía Anh Tử chờ đợi, làm Anh Tử căng thẳng.

- Tôi... Tôi không biết – Đúng ra tôi không nên nói những điều này với các bạn... Vì tôi biết các bạn rất thù tôi... Các bạn chẳng bao giờ hiểu được tôi cả. Dù tôi có phơi trần cả trái tim mình.

Còn thầy Uông có lẽ cảm thấy tình hình quá căng thẳng nên đành hắng giọng, rồi nói.

- Thôi, mọi người đi quá xa rồi, quay về chuyện học thôi, nào mở sách ra.

Rồi ông lên bục lật sách ra, mới viết được mấy chữ thì chuông báo hiệu giờ ra chơi đã reo lên.

*

Chẳng mấy chốc, tin các phần tử ái quốc bị lính Nhật bắt giam đã lan truyền cả trường. Phe quá khích do Ngô Hán Thanh dẫn đầu đã vô cùng phần nộ đòi tranh đấu ngay. Còn phe “ôn hòa” thì có vẻ bình tĩnh hơn. Lưu Đại Khôi vội đi tìm Anh Ngọc Như, nhờ thám thính thật hự.

Chiều hôm đó, khi Anh Ngọc Như trở về, sự việc đã được xác nhận là có thật. Những người bị bắt là các thương gia buôn muối. Nghe nói khi họ định vượt qua vùng cấm ở khu vực hỏa xa thì bị lính Nhật phát hiện. Khi khám xét, bất ngờ tìm thấy tài liệu du kích trên người một thanh niên. Thế là tất cả đều bị bắt. Khi điều tra thì hóa ra họ toàn là những nhân vật quan trọng. Họ đại diện cho du kích địa phương vượt đường về Trùng Khánh để tham dự một hội nghị quan trọng.

Vì điểm họ phát hiện nằm trên huyện chúng tôi nên toàn bộ mới bị dẫn giải về trại giam của Khuyển Dưỡng Quang Hùng để thẩm vấn. Chúng tôi biết sự việc thế này hẳn nhiên là vô cùng nghiêm trọng

. Sau khi những người này được thẩm vấn xong là họ sẽ không tránh được khỏi cái chết, vì thế phải tìm đủ mọi cách để cứu lấy bọn họ. Không ai nhẫn tâm ngồi nhìn những con người ái quốc kia phơi thây ngoài pháp trường. Dù họ là những người hoàn toàn không quen biết.

Bọn tôi họp lại. Cao Triết Huê là tau quá khích nhất, hẳn chủ trương thành lập ngay một đội cảm tử rồi xông vào trại giam giải cứu những người bị bắt, nhưng Lưu Đại Khôi thì không đồng ý. Lưu Đại Khôi nói bọn học sinh chúng tôi không một tấc sắt trong tay làm sao có thể liều mạng với súng đạn của kẻ địch? Đúng là chuyện thí mạng đại dột. Chỉ có cách là cố liên lạc với những người có ảnh hưởng đến Khuyển Dưỡng Quang Hùng để kéo dài thời gian xét xử chờ người đến tiếp cứu. Ngô Hán Thanh lại không tán thành ý kiến của Đại

Khôi, cho rằng nhờ vả bọn Hán gian có khác nào đầu lụy bọn giặc. Chỉ có cách là cấp tốc cho người liên hệ ngay với du kích. Trương Quốc Uy tài trí hơn người sẽ có thể tìm biện pháp giải cứu cho các đồng đội đang sa chân.

Mỗi người một ý. Dương Sơn là đứa nhay bén nhất cũng chịu bó tay. Cuối cùng mọi người chạy đi tìm thầy Dương để có một biện pháp thích đáng.

Thầy Dương ngã bệnh đã mấy hôm, nhưng khi thấy bọn tôi bước vào, thầy như đã hiểu được sự việc. Ông chỉ ngồi lặng lẽ trên ghế với tẩu thuốc trên môi, chẳng nói năng gì cả.

Dương Sơn thay nhóm bạn mang hết tự sự từ chuyện cãi nhay giữa Anh Tử và cả lớp đến tin các du kích bị bắt và nhất nhất kể lại cho thầy Dương. Thầy ngồi đấy chau mày về nghĩ ngợi, xong đứng dậy bước ra khép hết cửa lại rồi mới thở dài hỏi.

- Nhưng... Các em đến đây tìm tôi để làm gì?

- Dạ chỉ xin ý kiến của thầy. Xem có thể dùng biện pháp gì cứu những người gặp nạn kia ra không ạ?

Thầy Dương lắc đầu.

- Chúng ta ở đây chẳng ai giúp gì cho họ được cả. Các anh hãy quay về lo chuyện học. Coi chuyện đến đây chiến đấu chẳng khác nào châu chấu đá xe. Còn chuyện các em định đến nhờ vả bọn Hán gian càng nguy hiểm. Họ có thể đặt bẫy để bắt các em, rồi những người chung quanh cũng có thể bị liên lụy theo. Chuyện các du kích bị bắt không phải là đội quân du kích không biết, nhưng cái gì cũng phải biết lượng sức. Không thể vì để cứu một vài người mà phải hy sinh cả trăm người. Có khi xông vào được đến nơi thì những người kia đã chết. Vì vậy cần phải cân nhắc.

Mọi người cúi đầu yên lặng. Thầy Dương tiếp.

- Hãy tự cứu mình trước khi lo cứu người.

Và quay qua Dương Sơn, ông hỏi.

- Còn anh, anh là người lanh trí. Vậy tôi hỏi anh, hoàn cảnh hiện nay ra sao biết không?

Dương Sơn cúi đầu.

- Dạ biết chứ, chúng ta như cá nằm trên thớt, thầy hiệu trưởng, thầy và chúng em đều nằm trong sự giám sát của kẻ thù.

- Biết vậy thì tốt. Hiện giờ dù bị thống trị mà chúng ta vẫn còn được học thì đáng quý lắm, ta phải tận dụng cái quý giá đó. À mà các em có còn nhớ bài cổ văn “Tô Tần thuyết Tần” mà mấy hôm trước tôi đã giảng không?

Dương Sơn đọc một câu.

- “Khi chim chưa mọc đủ lông cánh thì chớ có bay cao”.

- Đấy! Đấy! – Thầy Dương vừa thở khói vừa nói – Các anh hẳn hiểu ý câu đó chứ?

Và quay sang Cao Triết Huê, ông hỏi.

- Anh nghe rồi đấy, thế bây giờ ý anh ra sao?

Triết Huê bứt rứt.

- Dạ... Nhưng mà... Chúng em không thể ngồi yên nhìn họ bị đày đọa trong ngục.

- Trong chiến tranh đó là chuyện thường. Có nhiều cảnh còn khổ hơn thế trăm lần anh chưa trông thấy đâu, mà cuộc chiến vẫn còn chưa kết thúc, từ đây về sau anh sẽ còn phải chứng kiến hàng vạn hàng triệu người phải hy sinh như vậy.

- Chẳng lẽ chúng ta khoanh tay ngồi nhìn ư?

- Các anh đã từng học qua bài “Lưu Hài Luận” trong đó có mấy câu rất hay. Các anh, ai còn nhớ nào?

Lưu Đại Khôi vọt miệng đọc.

- “Bất bình rút gươm vung dậy, xả thân mà chiến đấu bất kể lợi hại, đó là cái dũng của kẻ thất phu”.

Bấy giờ thầy Dương mới gật đầu.

- Đúng đấy! Khi ta đọc sách cổ nhân, không phải chỉ học thuộc lòng là đúng mà còn phải suy ngẫm ý nghĩa của nó. Hồi hấp thu những kinh nghiệm quý mà người xưa tập hợp được sau đó đem áp dụng vào cuộc sống. Đọc sách như vậy mới là đọc. Các em thấy đúng không?

- Dạ đúng!

- Vì vậy, nói cho các em biết: Tuy nằm trên giường bệnh nhưng tin các chiến sĩ ta bị địch bắt tôi còn biết trước hơn cả các em nhưng... Thầy Dương nói đến đó chợt nổi cơn ho sù sụ, một hồi có vẻ mệt thầy lắc đầu nói.

- Thôi các em hãy về đi, nhớ đừng nghĩ đến nữa nỗi đau khổ của kẻ mất nước, hãy gắng chịu đựng trong lòng. Nếu không, phần chí làm bậy thì không những nhà trường mà cả thân nhân các em cũng bị liên lụy.

Ngô Hán Thanh nghe vậy đột nhiên đứng dậy.

- Dạ thưa thầy, xin thầy hãy tha lỗi, em có điều muốn nói. Mọi người ngạc nhiên, hướng mắt về phía Thanh chờ đợi. Thanh tiếp.

- Ngày thường đến lớp, thầy kể rất nhiều gương trung liệt hiệp nghĩa cho chúng em nghe. Đó là những truyện như Trương Lương ở Bắc Lang Sa, Kinh Pha bên bờ Dịch Thủy, năm trăm tráng sĩ của Điền Hoành trên đảo hoang ngoài biển. Tất cả những người đó nào có sống vị kỷ, họ cũng biết hành động của họ liên lụy đến thân nhân. Nhưng vì đại nghĩa, họ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Họ đã để lại tấm gương tỏa sáng đời sau. Những tấm gương thầy giảng đó đã ăn sâu vào khối óc chúng em, nên bọn em đã coi đó là chân lý. Bây giờ quay lại những người đã bị bắt. Nếu họ đều khiếm nhược, đều sống vị kỷ bản thân, thì chuyện nước còn có ai đứng ra gánh vác.

Ngưng lại một chút, Ngô Hán Thanh tiếp:

- Những người yêu nước họ sẵn sàng hy sinh thân mình để cho chúng ta được sống yên vui tự do. Vậy thì những người được sống như chúng ta chẳng lẽ đứng yên mà nhìn? Vô tình như vậy được sao? Không! Không thể như vậy được. Chúng ta không thể lấy lý do vì còn nhỏ, còn phải học hành ra mà thoái thác trách nhiệm. Bởi vì mục đích đi học của chúng ta là gì? Học sách thánh nhân làm gì? Chẳng phải cũng là bảo vệ xây dựng đất nước. Không còn đất nước thì xây dựng ai.

Ngô Hán Thanh hạ thấp giọng xúc động nói.

- Nếu nói chúng ta yếu đuối, chưa đủ sức để giải cứu những người yêu nước kia thì em cho rằng đó chỉ là những lời tự biện hộ cho sự hèn nhát của mình, liệu làm vậy ta có thể yên ổn lương tâm được không? Tại sao không tìm biện pháp để cứu người? Cứu một người yêu nước có hy sinh sáu bảy, mạng người vẫn đáng giá hơn là ngồi than thân trách phận.

Ngô Hán Thanh nói đến đó, bước tới cúi người xuống chào thầy Dương lần nữa rồi thành khẩn tiếp.

- Thưa thầy, em hết sức kính trọng tri thức và nhân cách của thầy. Sự kính trọng đó có thể nào cũng không thay đổi. Xin thầy khai sáng cho chúng em, chỉ dẫn chúng em.

Mọi người đều hướng mắt về phía thầy Dương. Lúc này thầy Dương có vẻ vô cùng xúc động, run run giọng thầy nói.

- Bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích? Có thể làm như vậy được sao?

Dương Sơn vẫn nghi ngờ.

- Bằng mọi thủ đoạn để chiến thắng? Thủ đoạn gì?

- Điều này phải nghĩ lại... - Thầy Dương suy nghĩ rồi nói – Nhưng có điều...

Dương Sơn cướp lời.

- Vì mục đích tối thượng là chiến thắng, xin thầy đừng lưỡng lự nữa. Không có chuyện lựa chọn ở đây, thủ đoạn đó dù đề tiện hay xấu xa thế nào, miễn cứu được các chiến sĩ đó là được.

Thầy Dương lắc đầu.

- Nhưng nếu sử dụng những thủ đoạn xấu xa quá thì cũng không vinh dự gì. Để thầy suy nghĩ.

Thầy chẳng đã từng dạy chúng em về điển tích. Ngày xưa “nam nữ thụ thụ bất thân” nhưng thầy Mạnh Trí thấy bà chị dâu mình sắp ngã cũng phải nhảy ra ôm đỡ lấy, chớ không được câu nệ khuôn phép đấy ư?

- Đúng đấy! Đến thánh nhân khi gặp chuyện cần ra tay, cũng không thể để tâm dư luận. Sống thuận lẽ trời là đúng!

Lưu Đại Khôi nói.

- Hẳn thầy đã nghĩ ra một biện pháp nào mà nghĩ là nó quá hạ sách nên không muốn nói ra? Đó là biện pháp nào mà nghĩ là nó quá hạ sách nên không muốn nói ra? Đó là biện pháp gì vậy?

Thầy Dương lắc đầu.

- Không thể được! Nghĩ tới nghĩ luôn mãi tôi thấy biện pháp đó cũng không nên dùng.

Cao Triết Huê thăm dò.

- Có phải thầy định giết Khuyển Dưỡng Quang Hùng?

Thầy Dương Cười.

- Chẳng trách gì các bạn gọi em là “Con người lẩn thẩn”.

Lưu Đại Khôi hỏi.

- Thầy có định nhờ thầy Ưông Đông Nguyên không? Ông ấy có liên hệ tốt với lính Nhật.

Thầy Dương đưa tay vuốt nhẹ bộ râu nói.

- Các em toàn nghĩ chuyện không tưởng. Con chó chỉ biết vẫy đuôi theo chủ chứ nào dám làm gì khác?

- Nếu vậy thì...

Thầy Dương suy nghĩ thật lâu rồi lắc bả.

- Chỉ còn một cách đó là... Có ai đó can tâm tự nguyện hi sinh chính mình để làm khổ nhục kẻ! Chỉ có sự hi sinh thôi!

Cao Triết Huê vừa nghe thầy Dương nói chưa biết chuyện sẽ làm là gì thì đã đưa hai tay lên.

- Em tình nguyện!

- Bọn em cũng tình nguyện!

Tất cả đều đưa tay lên. Thầy Dương lắc đầu nói.

- Không cần phải đông đến thế, chỉ cần một người thôi.

- Thế có nghĩa là thầy đã chọn? Thầy chọn ai vậy?

Thầy Dương cười liếc nhanh về phía Ngô Hán Thanh rồi nói.

- Tạm thời tôi chưa thể nói cho các em biết, nhưng các em phải giữ kín chuyện này và tuân theo lời dặn đây.

- Dạ.

- Vậy thì bắt đầu từ giờ này, làm bất cứ điều gì cũng phải điềm tĩnh. Không được nóng nảy. Ở đó chờ đợi chuyển biến.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 10

Bình tĩnh không được nóng nảy, chờ đợi biến chuyển sự việc sẽ xảy ra.

Đó là lời dặn dò của thầy Dương. Phải chăng đó chỉ là những lời trấn an vô nghĩa? Bởi vì sau đó bọn tôi thấy thầy cứ khép cửa trốn trong phòng. Chẳng hề bước ra ngoài. Có nghĩa là bỏ mặc những người yêu nước đang ở cảnh chỉ mành treo chuông.

Khí thế cách mạng đang bùng bùng dâng cao, đột nhiên vì thái độ của thầy mà rơi tọt xuống vực thẳm thất vọng, trong lòng mọi người đều mang nặng nỗi u uất khó tả.

Giờ học cũng như giờ ra chơi. Chúng tôi đều chẳng thấy hứng khởi. Ai cũng có một khuôn mặt nặng nề, Lưu Đại Khôi cứ thờ dài, Dương Sơn, Vương Mộ Đạo, Hầu Đại Nghĩa thì tập tành uống rượu. Liễu Ngạn Phong ngồi đâu cũng rên rỉ những vài tình ca ai oán. Cao Triết Huệ thì làm lì động tí là gây gổ đánh nhau. Ngay cả Ngô Hán Thanh, người thường ngày bình tĩnh nhất cũng thay đổi. Hắn như con chó điên. Suốt ngày lăng xăng chạy ra chạy vào phòng thầy Dương mà mặt mày hốc hác.

Cuộc sống căng thẳng cứ thế. Ba ngày đã trôi qua, những tin đồn vô căn cứ lại đến dồn dập. Nào là Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã âm thầm thủ tiêu hết những chiến sĩ bị bắt kia. Người nói chưa, chờ vài ngày tới chợ phiên sẽ bêu đầu họ giữa chợ. Người nói đội du kích địa phương đã sẵn sàng hành động cướp tù. Bọn tôi nghe tin đành tìm thầy Dương báo cáo, nhưng đến phòng thầy chỉ thấy cửa cứ đóng kín mít.

Qua ngày thứ tư, đang ngủ đột nhiên chúng tôi nghe tiếng còi báo động vang lên ầm ĩ. Ai cũng tưởng đội binh du kích đã tràn vào thị trấn, nhưng sau đó hỏi rõ ra thì biết được một tin chẳng kém động trời – Đây là Anh Tử đã bị bắt cóc ở rừng phong.

Sáng hôm sau, báo chí tường thuật rõ ràng. Đó là vào lúc sáu giờ chiều hôm qua. Anh Tử vừa đi học về nhà là vội vã dùng cơm, rồi sau đó thay quần áo mới, xách máy ảnh theo có vẻ như đi dạ hội ở đâu đó mà người nhà không biết. Bọn lính gác ngoài cổng nói còn nhìn thấy Anh Tử đi về hướng rừng phong.

Khoảng bảy giờ tối, người gần đó nghe tiếng la trong rừng. Nhưng chẳng ai ngờ đó là tiếng la của Anh Tử. Sau đó có một chiếc xe kéo do một thanh niên trẻ kéo một ông già đạo mạo có chiếc va li to trên xe từ ngõ tắt trong rừng chạy về phía trường học rồi biến mất.

Đến chín giờ tối, Khuyển Dưỡng Quang Hùng từ bộ tư lệnh trở về doanh trại, nghe người nhà báo lại là Anh Tử đi chơi chưa về, nhưng vì tưởng là Anh Tử đi với Ông Đông Nguyên nên vững tâm không lo gì cả.

Mãi đến mười giờ khuya khi Ông Đông Nguyên gọi điện đến hỏi thì Khuyển Dưỡng Quang Hùng giật mình cho bộ hạ đi khắp nơi tìm. Khi họ vào đến rừng phong, phát hiện chiếc khăn choàng màu đỏ của Anh Tử rơi xuống đất, cạnh khăn có một lá thư thì mới hay là Anh Tử bị bắt cóc.

Nội dung bức thư là của đội du kích. Họ bảo họ bắt cóc Anh Tử để Quang Hùng trao đổi tù binh. Và yêu cầu Khuyển Dưỡng Quang Hùng phải chỉ thị cho trưởng ban an ninh ngụ là Đinh Tân Trai, trong vòng ba ngày phải đến điểm hẹn ở vùng giải phóng thương thảo. Còn nếu không thì coi như cuộc trao đổi thất bại và Anh Tử sẽ được “giải quyết”.

“Giải quyết” là tiếng lóng của dân giang hồ có nghĩa là “thủ tiêu” con tin.

Sự kiện trên làm chấn động cả bọn tôi, lũ học trò còn chưa phân biệt được rõ ràng thiện ác, hành động bắt cóc Anh Tử nó giống như một cuộc tống tiền, nên có nhiều đứa trong bọn nọ cảm thấy bất bình. Hào khí của đội du kích bị mờ nhạt.

Trong quán cà phê họ đồn đại kẻ bắt cóc Anh Tử là dư đảng của Hồ Tam. Mà nếu vậy thì thật đáng lo. Dư đảng của Hồ Tam có học hành gì. Anh Tử trong tay bọn côn đồ này liệu có còn nguyên vẹn không? Không chừng khi giải thoát ra nàng đã là áp trại phu nhân của tên đầu đảng rồi.

Cao Triết Huê đi dò tin tức ở đâu, về nói.

- Chuyện bắt cóc này không phải do bọn thổ phỉ tầm thường thực hiện. Vì khu vực bắt cóc nằm ở khu cấm địa được canh phòng cẩn mật. Như vậy là phải có nội tuyến mới thực hiện được. Xem ra bọn người hành động phải có nội tuyến. Họ phải biết rõ nhất cử nhất động của Anh Tử. Đây đúng là một đòn đau đẫm giáng vào Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

Vương Mộ Đào và Hầu Triều Nghĩa thì có một tin sốt dẻo khác.

- Đây là hành động trả thù của thân nhân những người đã từng bị quân Nhật hại. Họ biết Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ có độc một cô con gái, nên bắt cóc Anh Tử để ăn miếng trả miếng.

Anh Ngọc Như có cha là trưởng ban an ninh ngục nên có vẻ rành rỏi tin tức nhờ hiến binh Nhật cung cấp. Hắn nói chính cha hắn cũng nhận được một lá thư cảnh cáo. Bọn bắt cóc đòi thả những người bị bắt ra đồng thời đòi thêm một số tiền chuộc lớn. Chính vì vậy mà bọn Nhật đã chỉ thị cho thương hội phải quyên tiền các tiệm quán, xưởng máy để góp vào cho đủ.

Bọn học trò chúng tôi rất thích thú khi thấy Khuyển Dưỡng Quang Hùng gặp “bão lớn”. Thật đáng đời vì hắn đã gieo quá nhiều gió. Hành động trả thù của bọn thổ phỉ nào có thấm vào đâu so với tội ác mà bọn chúng đã gieo. Đúng là gây ông đập lưng ông. Lấy độc trị độc, một bài học nhớ đời của bọn quân phiệt Nhật.

Nhưng bên cạnh đó cũng có một số học sinh không quá khích lại quan tâm đến sự nguy hiểm mà Anh Tử gặp. Bởi vì một cô gái yếu đuối lại đẹp như Anh Tử, trong tay bọn cướp dữ dằn khác nào chuột trước miếng mồi. Có được thả ra đi nữa chưa chắc Anh Tử còn trinh nguyên.

Và cả trường ai cũng biết người quan tâm đến sự an nguy của Anh Tử nhất chẳng ai khác hơn là Uông Đông Nguyên và Ngô Hán Thanh.

Uông Đông Nguyên bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm lại dao động dữ dội. Ông lên bục giảng mà cứ quên đầu quên đuôi. Chuông trường vừa đổ là đã hối hả bỏ về.

Còn Ngô Hán Thanh? Bên ngoài thì tỏ ra không quan tâm lắm đến chuyện đó, nội tâm thì không đoán được ra sao. Hắn cứ cắm cúi lo học. Đến độ có nhiều người cũng thấy bất bình cho rằng hắn có trái tim gỗ đá.

Trong khi đó bọn Nhật đã mở cuộc truy lùng ráo riết, nơi nào cũng đặt chốt kiểm soát. Mọi người ai nấy phấp phồng e sợ vạ vào thân, thầy hiệu trưởng cũng sợ học trò ham bép xép liên lụy nên cho nghỉ Tết sớm hơn mọi năm. Các học sinh có gia đình ở thị xã hay các

vùng gọi là an ninh thì được về nhà. Chỉ còn lại những học sinh không về được mới ở lại ký túc xá, nhưng chịu sự giám sát chặt chẽ của trường.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ Chương 11

Mùa đông năm ấy trời ẩm áp hơn những năm trước, tuyết rơi ít nhưng lòng chúng tôi lại vô cùng lạnh lẽo. Những đứa ở lại ký túc xá tối ngày cứ cuộn người trong chăn chứ chẳng ai chịu ra ngoài trượt tuyết.

Dương Sơn thì suốt ngày uống rượu. Cao Triết Huê thờ thần như kẻ mất hồn, còn Lưu Đại Khôi thì chui vào thư việc xa lánh hẳn mọi người. Chỉ có Ngô Hán Thanh là còn đến với thầy Dương “ hỏi bài ” đến tận khuya. Trong cái không khí buồn nản đó chẳng ai buồn hỏi han ai. Biết có hỏi cũng chẳng làm được gì nên chỉ biết nằm chờ thời.

Trong buồn nản thời gian như lê thê hơn. Hai tuần trôi qua mà dường như hai thế kỷ chẳng có một tin tức gì liên quan đến Anh Tử hay chuyên giải cứu các chiến sĩ của ta.

Trong cái không khí nặng nề đó, Ngô Hán Thanh cũng tỏ ra bất lực khác với thái độ hăng hái ngày trước.

Thái độ đó khiến tôi bực tức định tóm hắn hỏi cho ra lẽ. Chưa kịp thực hiện ý đồ thì một buổi tối trời đổ đầ tuyết nọ, hắn đã tự động dẫn xác đến.

Vừa gặp tôi hắn đã hỏi :

- Mày có thể giúp tao một việc tối quan trọng không ?

Tôi ngạc nhiên, nhưng cũng vô cùng hồi hộp :

- Có liên can gì đến chuyện giải phóng các du kích bị bắt không ?

- Cũng có! Nhưng mày đừng tiết lộ cho ai biết nhé. Chuyện này phải giữ kín rất lâu, mười năm, hai mươi năm trừ khi cục diện thế giới này thay đổi. Khi mọi thứ đã đi vào lịch sử, thì lúc đó mà mới có quyền kể lại cho con cháu nghe.

Tôi nghiêm nghị.

- Tao đâu còn trẻ con mà đem chuyện ra bép xép, nhất là những chuyện quan trọng thế này.

- Như vậy thì cảm ơn mày, nhưng trước khi tao nói, mày phải thề đi.

Thế là tôi đưa tay lên thề. Về mặt trịnh trọng của Hán Thanh làm tôi tò mò hỏi :

- Mày có thể tiết lộ sự việc ngay cho tao biết không ?

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Không được ! Nhưng mày có thể đi với tao đến đây!

- Để làm gì? Tao có thể giúp được gì không?

- Được chứ! - Ngô Hán Thanh hạ thấp giọng - Trên đời này ngoài tao ra, bất cứ một người nào cũng đều có thể làm trợ tá cho y sĩ Triệu khi ông ấy giải phẫu.

Câu nói của Thanh càng làm tôi không hiểu.

- Giải phẫu? Cho ai vậy? Trong bệnh viện có rất nhiều y tá cần gì đến tao?

- Nhưng bệnh nhân không phải nằm ở bệnh viện.

Câu nói của Thanh khiến tôi lơ mơ hiểu ra. Tôi hỏi.

- Vậy thì “ người của ta ” bị thương ư ?

- Sao mày cứ hỏi mãi vậy? Tao đã nói không nên tò mò nhiều mà.

- Chuyện bí mật thế sao mày không tự làm, nhờ người này người kia rồi lộ thì sao?

- Nhưng tao sợ.

- Sợ à ? - Tôi lạ lùng nhìn Thanh vì hắn từ trước đến giờ nổi tiếng là gan dạ đâu có lý nhát thế - Anh sợ thấy máu ư ?

Ngô Hán Thanh không đáp, nói.

- Thôi, chúng ta đi kiếm rượu uống để lấy can đảm đi!

Chuyện uống rượu lúc gần đây đã trở thành thói quen trong trường tôi. Sợ cũng uống, buồn cũng uống, lấy can đảm, làm chuyện gì cũng uống.

Tôi yên lặng theo Thanh, vừa đi vừa nghĩ ngợi, không biết chuyện gì mà Thanh giữ kín thế. Có điều tôi biết Thanh không bao giờ có ý hại bạn. Tôi vẫn thắc mắc.

- Bạn bè nhiều như vậy tại sao người lại chọn tao?

Ngô Hán Thanh đáp.

- Bởi vì Dương Sơn thì quá nhanh nhẩu, hiểu một nghĩ mười. Cao Triết Huê thì tính tình nóng nảy, Lưu Đại Khôi thì quá thật thà, còn những người khác thì không được thân thiết lắm. Việc làm mà tao muốn nhờ mày lại không cần có tính của những người đó. Mà tao cần một người kín tiếng giữ bí mật. Thành thử ra nhìn đi nhìn lại đám bạn bè ta thấy mi là người thích hợp nhất. Mi cũng ít bị người dòm ngó...Nên ta chọn mi.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến một quán rượu nhỏ. Có lẽ vì tình hình giới nghiêm nên quán cũng chẳng có mấy người. Ông chủ quán họ Vương thì đang ngồi ngủ gục trong quầy. Thấy chúng tôi vào, ông giật mình một tiếng. Hán Thanh cũng giật mình một tiếng, rồi hần bước tới nói nhỏ gì đó với lão Vương, sau đó quay qua nói khẽ với tôi.

- Bây giờ phải phiền đến mày rồi nhé.

Nói rồi Thanh đưa một gói thức ăn cho tôi, chỉ về phía lão Vương nói.

- Bây giờ mày hãy đi theo chủ quán đi vào trong, nhớ nhé, mi là phụ tá cho y sĩ Triệu, nên ông ta sai gì mi chỉ cần làm đúng như vậy là được. Đừng hỏi chuyện lời thôi.

Tôi đi tới, lão Vương chẳng nói một lời, lặng lẽ đưa tôi vào trong, chúng tôi băng qua một mảnh vườn đến một ngôi nhà nhỏ phía sau. Trước ngôi nhà có mấy thùng rượu, ông dõng một thùng qua. Có một cánh cửa nhỏ tối om. Ông bấm đèn pin bảo tôi cứ lần theo cầu thang mà đi xuống. Thì ra đây là một đoạn đạo dẫn xuống hầm trú ẩn bên dưới. Con đường chỉ vừa một người lách qua. Đi một đoạn đến một cánh cửa khác bằng đá. Ông vỗ lên đấy ba cái, cửa mở, một người đàn bà to con xuất hiện. Ông hỏi.

- Y sĩ đã đến chưa?

Người đàn bà trả lời.

- Đến rồi, nhưng bác sĩ bảo tôi thô kệch quá chẳng phụ được gì, chỉ có bạn trẻ này đến đây là tốt quá rồi. Bây giờ hai người hãy đứng

đây đợi một chút nhé, để tôi vào thu dọn một chút.

Lão Vương lại hỏi.

- Thế thư đã viết chưa?

- Dạ xong rồi.

Ông Vương đưa tay lên làm dấu cong hình bán nguyệt, rồi hỏi.

- Cô ấy có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?

- Dạ tôi có nói với cô ta, cô ta bảo sau này e là sẽ khó coi, thà lấy cái này của tôi đi.

Người đàn bà đưa ngón tay thô kệch của mình lên.

Ông Vương có vẻ ngạc nhiên.

- Tỉnh táo vậy ư? Tôi chỉ sợ cô ta hét ầm lên thôi chứ.

- Không, cô ta rất ngoan ngoãn. Viết thư xong, uống thuốc xong.

Giờ đã ngủ say như không có việc gì xảy ra.

Những lời nói xa gần giữa lão Vương và người đàn bà khiến tôi đoán mò có thể một nữ chiến sĩ cách mạng bị thương nặng cần phải giải phẫu và trước khi giải phẫu đã viết di chúc!

Kế tiếp tôi nghe thấy tiếng y sĩ Triệu gọi.

- Vào đi!

Khi bước trong cái ánh sáng lờ mờ, tôi thấy y sĩ Triệu trong chiếc blouse trắng, sắc mặt nghiêm nghị.

- Có phải cậu là người Hán Thanh kêu đến không?

Tôi gật đầu.

- Cậu biết chúng ta sắp làm gì chứ?

- Hán Thanh không cho biết, chỉ bảo đến nơi là sẽ hiểu ngay.

- Được! Tôi nói cậu biết. Chúng ta sẽ làm cậu một việc nguy hiểm nhưng cũng vô cùng vinh quang. Cậu sẽ giúp tôi làm việc.

Rồi y sĩ Triệu chỉ vào chiếc khay trên đó sắp xếp dao kéo giải phẫu thành hàng dọc nói.

- Các vật dụng này đã được khử trùng, sắp theo thứ tự, cậu cứ lần lượt đưa cho tôi theo thứ tự đã sắp xếp khi tôi bảo. Chuyện rất đơn giản, nhưng phải làm việc cẩn thận và nghiêm túc.

- Vâng!

Y sĩ Triệu còn cẩn thận hơn hỏi.

- Trong giờ thực nghiệm mổ xẻ những con vật nhỏ, thấy máu có sợ không?

- Dạ không.

- Vậy thì tốt. Vì cậu biết không, trong giai đoạn chiến tranh khốc liệt thế này, thuốc men không đầy đủ, nên bệnh nhân có thể đau đớn la

hét. Trong những trường hợp đó tôi chỉ mong là cậu đừng sợ hãi mà hồng chuyện.

- Vâng tôi hiểu.

- Sau khi tôi giải phẫu cho bệnh nhân xong, cậu hãy mang lá thư bỏ vào hộp thư, và nhiệm vụ của cậu coi như đã hoàn thành.

- Vâng.

Bấy giờ y sĩ Triệu mới nói:

- Cậu biết tôi sắp giải phẫu cho ai không?

Tôi lắc đầu, y sĩ Triệu nói.

- Tôi sắp cắt đứt một lóng tay của một cô gái.

Tôi giật mình.

- Tại sao vậy?

- Chuyện đó cậu đừng hỏi tại sao? Tất cả vì quyền lợi tối thượng của đất nước.

- Vậy thì tôi hiểu, Ngô Hán Thanh cũng nói vậy.

- Nếu thế thì chúng ta bắt đầu. - Y sĩ Triệu bịt khăn che mặt lên quay sang tôi - Bây giờ cậu hãy bước tới bên giường bệnh nhân.

Cậu phải thật can đảm và kéo tấm vải trên người bệnh nhân xuống.

Tôi bước tới và khi vén tấm drap lên thì bỗng giật mình, vì người con gái nằm trên giường đó không ai khác hơn là Anh Tử!

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 12**

Sự thật là tôi bàng hoàng.

Tiếng hét đau đớn của Anh Tử làm đau nhói trái tim tôi. Một lóng tay vô tội đứt lìa. Trong thoáng mắt tôi có cảm giác như mình là một đao phủ ở pháp trường. Tôi đã làm việc thật tàn nhẫn. hành hình một kẻ vô tội, mà kẻ vô tội kia lại là người bạn không thù không oán của tôi.

Nhưng sự việc rồi cũng qua nhanh, tôi cầm lá thư do chính tay Anh Tử viết. Tôi cũng biết trong bao thư đó còn có cả một lòng tay còn đầm máu của Anh Tử. Bỏ vào hộp thư gần trường chúng tôi.

Một sự thật mà tôi chẳng bao giờ dám nghĩ đến.

Rõ ràng là chuyện bắt cóc Anh Tử có liên can đến nhiều người trong trường. Nơi chứa con tin là hầm trú ẩn của một quán rượu nằm cách trường không xa. Lão Vương ngoài địa vị là chủ quán, còn là một lao công của trường. thật bất ngờ, người hàng ngày giống chuông vào học lại là nội tuyến của bọn bắt cóc. Y sĩ Triệu lại tiếp tay cho họ cắt đứt ngón tay của Anh Tử. Còn tôi ? Đột nhiên trở thành tòng phạm một cách bất đắc dĩ.

Thế còn Hán Thanh ? Một học sinh ưu tú của trường lại có liên hệ với bọn tổng tiền? Hắn đã gia nhập băng đảng này từ lúc nào? Tôi biết đây là một cuộc tổng tiền vì ngoài điều kiện khác ra còn đòi hỏi một số tiền chuộc lớn? vậy sau vụ này, Hán Thanh sẽ được chia bao nhiêu?

Nghĩ đến đây. Bao nhiêu ấn tượng đẹp về Hán Thanh trong đầu tôi đều tan biến. Nhưng rồi tôi lại phân vân, nếu Ngô Hán Thanh mà đề tiện như vậy, như vậy khi nhờ tôi làm trợ lý cho y sĩ Triệu, hắn có vẻ thành khẩn vậy; còn vấn đề giải cứu cho du kích nữa. Hay là bọn cướp cố tình bịa ra chuyện đó để gạt Thanh để Thanh hợp tác với bọn hắn?

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 13

Các bạn thân mến.

Rất cảm ơn lời thăm hỏi của các bạn dành cho tôi. Đây là món quà Giáng sinh đặc biệt mà tôi nhận được sau khi thoát hiểm trở về.

Xin các bạn hãy tha lỗi cho chuyện về đã khá lâu, mà tôi lại không đến trường để gặp mặt cảm ơn các bạn, nhưng các bạn hãy hiểu cho vì từ hôm ấy đến nay tôi đã bị cấm không được bước chân ra khỏi nhà một bước.

Vết thương ở tay chỉ nhẹ thôi. Mỗi ngày đều có bác sĩ đến khám và thay băng nên không có gì nguy hiểm. Bác sĩ nói qua tết là tay tôi sẽ lành lặn như cũ.

Có lẽ các bạn rất lo lắng, không biết tại sao tôi lại gặp nạn. Đó quả là chuyện bất ngờ, ngay cả bản thân tôi cũng không nghĩ chuyện lại có thể xảy ra như vậy. Mọi thứ giống như một cơn ác mộng. Đến bây giờ tôi vẫn chưa hoàn hồn. Còn các bạn muốn biết sự việc diễn biến ra sao, thì từ từ tôi kể cho nghe. Chỉ biết là mọi thứ đến một cách đột ngột, tôi ngất đi. Đến chừng tỉnh dậy thì đã là cá trên thớt. Có điều qua cơn ác mộng rồi chiêm nghiệm lại, tôi thấy đã học được nhiều thứ, biết được nhiều điều mà trước đó tôi không hề biết...

Bữa đó, trời đã hoàng hôn, tôi một mình đi dạo trong rừng phong. Đó là thói quen của tôi, thì từ xa có một chiếc xe kéo chạy tới. Tôi cũng không chú ý lắm, chỉ biết trên chiếc xe kéo có chở một người đàn ông sang trọng luống tuổi, mang kính đen, quần khăn cổ dày, trong lòng có ôm một chiếc túi lớn. Tướng ông ta rất giống thầy Dương. Người phu xe thì gầy và cao như Hán Thanh. Cũng tại tôi nhiều chuyện, tôi sợ chiếc xe chạy lạc vào khu cấm địa mà gặp phiền phức, nên bước tới chặn họ lại chỉ đường cho họ quẹo sang hướng khác, nhưng hai kẻ xấu này đã lợi dụng cơ hội, thừa lúc tôi quay mặt đi, đã dùng vật cứng đập mạnh vào đầu tôi, khiến tôi bị bất tỉnh.

Sau đó tôi không biết gì cả, khi tỉnh lại thì thấy mình nằm trong một căn phòng tối om.

Theo tôi thì bọn người bắt cóc kia, họ đã chuẩn bị hành động từ trước, nên nếu lúc đó tôi không kêu họ đến chỉ đường thì họ cũng tự động tiến tới và thừa cơ bắt cóc tôi.

Ở trong phòng tối, tôi biết ngay mình đã bị bắt. Có điều không biết kẻ bắt mình là ai. Giữ cửa phòng là một mục già xấu xí, tính tình hung dữ, mục có giắt cây súng ngắn nơi lưng, tay thì cầm roi da, thấy tôi tỉnh dậy mục cười sằng sặc ra chiều đắc ý nói.

- Này con quỷ nhỏ! Mi có biết mi đã rơi vào tay ai chưa? Chu Bát chính là mẹ của người đây này.

Nghe tên mục tôi điếng hồn. Hẳn các bạn đã từng nghe tiếng bà ta chứ? Nữ anh hùng du kích mà thấy Dương và mọi người hay nhắc tới. Nhưng bây giờ mục đã trở thành nữ tướng cướp rồi.

Tôi biết mình đã lọt vào hang cọp, nên rất ngoan ngoãn và hoàn toàn nghe lời bà ta, chuyện đó không phải vì tôi sợ chết, mà chỉ vì tôi sợ kháng cự sẽ bị làm nhục thôi.

Thế là bà ta bảo gì tôi làm nấy, bà ta hỏi:

- Này, con gái Nhật các người có biết xấu hổ không?

Tôi sợ mục ta giờ trò nên nói.

- Gái Nhật hay Trung Quốc gì cũng vậy, trinh tiết là điều quan trọng nhất, nên thà chết chứ không để ai làm nhục.

Bà ta nghe tôi nói thế, trợn mắt.

- Vậy tại sao bọn lính Nhật lại cưỡng hiếp con gái nhà lành Trung Quốc?

Nói thật, điều đó từ trước tới giờ tôi chưa biết tới. Còn bà ta khi nói

đến chuyện đó đã như bị nóng máu lên, đưa cao roi quất mạnh lên người tôi. Từ trước tới giờ tôi chưa hề bị đòn, nên những ngọn roi kia làm tôi đau điếng.

Bà ta vừa đánh tôi vừa phẫn uất hét.

- Hãy nói đi, tại sao? Tại sao quân Nhật chúng bay đi đến đâu là cưỡng hiếp phụ nữ ta đến đấy?

Tôi phản kháng.

- Quân Nhật chẳng đề hèn đến độ như vậy đâu! Mà ví dụ lời bà là thật đi, chẳng lẽ những người đàn ông Nhật làm rồi đàn bà Nhật phải gánh chịu hậu quả? Nếu chồng bà mà làm chuyện đó, thì bà cũng nào có tội?

Thiếu Chu Bát nghe vậy ngừng roi lại, trợn mắt nhìn tôi. Tôi thấy lời nói của mình phát huy tác dụng, nên tiếp.

- Tôi đi học đã nghe tên bà. Bà là một nữ du kích nhưng xin bà hiểu cho. Đàn bà Nhật nào phải không đau khổ đâu. Họ còn đau hơn gấp trăm lần đàn bà Trung Quốc vì có những người chồng đáng khinh. Vì vậy bà hãy suy nghĩ đi, ở địa vị bà, bà có chấp nhận để chồng mình làm chuyện đồi bại ấy không? Nếu bà có con gái như tôi, bị bắt thế này, bà sẽ nghĩ thế nào?

- Ta ư?

Thiếu Chu Bát có vẻ lúng túng, bà yên lặng một chút, nhìn tôi rồi bật khóc.

Tôi không hiểu tại sao bà lại khóc. Tôi càng ngạc nhiên hơn khi nhớ lại thành tích của bà. Một phụ nữ đã giết bao nhiêu người không ghê tay lại có thể mềm yếu vậy sao?

Sau khi khóc một lúc. Bà bước tới lấy dây trói tôi lại rồi đặt nằm trên giường gỗ. Bà cũng nằm xuống cạnh bên. Chúng tôi chỉ được đắp một tấm chăn mỏng.

Lần đầu tiên tôi ngủ xa nhà. Ở đây hình như là một cái hang núi chứ không phải nhà. Vừa tối vừa lạnh với mùi ẩm mốc. Một ngọn đèn dầu

leo lét không đủ soi sáng mọi vật. Sự yên lặng làm tôi sợ hãi. Tôi quay sang Thiếu Chu Bát. Người đàn bà cục mịch này nằm rất khó coi. Hình như bà đã ngủ. Tiếng ngáy vang như sấm chen lẫn tiếng nghiến răng nghe thật dễ sợ. Tôi nằm yên chẳng dám động đậy, nhắm mắt lại cố xua nỗi sợ hãi, có điều phải khó khăn lắm tôi mới được giấc ngủ. Nhưng khi vừa chợp mắt một chút tôi chợt cảm thấy như có một con rắn to bò ngang người mình. Tôi giật mình tỉnh dậy định hét lên nhưng nhìn kỹ lại thì đó là cánh tay của Thiếu Chu Bát. Thiếu ôm chặt lấy tôi, nói mê trong mơ.

- Anh Như! Anh Như! Con đừng sợ, có mẹ ở bên cạnh con đây... Trời ơi con sao thế! Không, không được... tôi phải giết người, tôi phải báo thù cho con tôi!

Có lẽ Thiếu đã nằm mơ một giấc mơ khủng khiếp. Tôi nằm im để Thiếu ôm và thắc mắc chẳng hiểu sao Thiếu lại biết cả tên tục của tôi. Đang lúc đó tôi nghe Thiếu gào lên giọng vô cùng xúc động.

- Anh Như! Con đừng chết! Tại sao con chết! Hừ, lũ quân thù tàn bạo! Ta sẽ giết sạch lũ ác quỷ đã giày vò con. Đã khiến con nhục mà chết!

Đang hét đến đó, Thiếu Chu Bát đột nhiên tỉnh dậy, Thiếu quay qua nhìn tôi với đôi mắt đầm đìa nước mắt, ngơ ngác rồi như chợt hiểu ra, Thiếu trở nên dửng dưng.

- Hừ! Dù người có biện minh thế nào, thì nợ máu kia cũng phải trả bằng máu! Chúng bay đã giết chết con gái tao thì tao cũng phải giết chết con người, để người thám thía thế nào là nỗi đau mất con! Qua những lời nói mê trong mơ, tôi lờ mờ hiểu. Có lẽ Thiếu Chu đã từng mất mát một đứa con. Đứa con gái đã hy sinh trong khói lửa. Tôi rất hiểu cái tâm lý của người đang đau khổ tột cùng nên chẳng dám phản ứng. Trước mặt tôi chỉ là một người đàn bà đau khổ đáng thương, tôi nói.

- Xin bà hãy bình tĩnh nghe tôi nói này. Tôi là người đã mất mẹ từ nhỏ, nên không có được cái tình mẫu tử. Thái độ ban nãy của bà khiến tôi vô cùng xúc động. Tôi nghĩ nếu bà cảm thấy chỉ cần giết tôi là có thể giải trừ được mọi oán hận của bà thì cứ giết, tôi sẵn sàng hy sinh để hóa giải hận thù.

Thiếu Chu Bát nghe tôi nói thế, bà có vẻ xúc động không còn dửng dưng với tôi nữa. Còn mang cả chiếc chăn rách kia ra đắp cho tôi. Còn

mình thì nằm co mình một góc thờ dài, sau đó cách cư xử của Thiếu Chu dành cho tôi thay đổi hẳn. Thiếu Chu không còn đánh đập tôi. Giữa tôi và Thiếu nảy sinh một tình cảm lạ lùng... Nói vậy chớ đôi lúc Thiếu như nhớ lại mình đang chăm sóc con kẻ thù thì nổi nóng, quát tháo lên.

Tôi rất thông cảm tính tình thất thường đó của Thiếu Chu. Chúng tôi ở chung với nhau như vậy được khoảng mười ngày thì đột nhiên Thiếu Chu nói.

- Cô Anh Tử! Hôm nay bắt buộc tôi phải đòi cô một món nợ máu.

Thiếu nói mà quay lưng lại không nhìn tôi, tôi ngạc nhiên nhưng rồi chợt hiểu.

- Nợ máu? Có nghĩa là tôi sắp chết?

Nói đến đó chợt nhiên tôi thấy nhớ ngôi trường, nhớ đến các bạn và tôi không dần được lòng, nước mắt khóc.

Thiếu Chu thấy vậy trấn an.

- Đừng khóc, chúng tôi không bắt cô phải chết đâu, mà chỉ xin cô một chút thịt da, để đổi lấy sinh mệnh của một vài người thôi.

Tôi còn đang phân vân thì Thiếu Chu Bắt tiếp.

- Đây là việc bắt buộc phải làm. Chúng tôi phải tỏ ra cứng rắn để bọn Nhật thấy quyết tâm của mình. Cô biết không, Đinh Tân Trai đại diện cho phe Nhật cứ mặc cả mãi không dứt khoát, còn bọn Nhật thì hù dọa bằng cách đem một người của bọn tôi ra xử bắn. Vì vậy chúng tôi không thể không xin của cô một ít máu. Chẳng hạn chiếc vành tai hay cái gì đó để lữ Nhật thấy trước hết là cô còn sống và thứ hai là quyết tâm mạng đổi mạng của bọn tôi.

Tôi nghe vậy giật mình. Mượn một vành tay của tôi ư? Như vậy thì còn gì là sắc đẹp. Tôi sợ hãi. Bà Chu Bắt tiếp.

- Chuyện đó rất cần thiết... còn rẻ chán! Đừng quên cha cô đã giết một người của chúng tôi.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả. Tôi đã quá tình cảm rồi. Cô biết không trước kia, lính của cha cô đã cưỡng hiếp con gái tôi khiến nó chết, vậy mà tôi chỉ cắt có một vành tai của cô, có phải sự đổi chác quá rẻ ư?

Trong ánh mắt bất bình của bà, tôi biết là có van xin thì cũng không

ích lợi gì, nhưng nghĩ lại khuôn mặt mình đang cân xứng đẹp để thế này, lại là con gái mà mất một vành tai thì khó coi biết là đường nào. Thà chết sướng hơn.

Nghĩ vậy tôi đề nghị Thiếu Chu nếu chỉ cần vật chứng để làm bằng chứng tỏ tôi còn sống, thì xin hãy cắt lấy ngón tay út bên trái của tôi. Vì với ngón tay này cha tôi sẽ nhìn ra ngay. Do trên ngón tay có nốt ruồi son, điều đó cha tôi biết từ trước.

Thiếu Chu nghĩ có lý nên chấp thuận, và bảo tôi phải viết một lá thư về cho cha, bảo người nên chấp thuận điều kiện của bọn họ. Bằng không sự trì hoãn sẽ chỉ bất lợi. Họ sẽ cắt xẻo từng bộ phận trên người tôi gửi về nhà mãi đến khi tôi chết.

Tôi biết nếu sự việc chuyển biến xấu có thể xảy ra như vậy, nên ngoan ngoãn viết thư. Thế là sau đấy Thiếu Chu đưa cho tôi một gói thuốc nói đấy là thuốc an thần có thể giúp ngủ ngon, tôi không ngờ tối hôm ấy bọn họ đã thực hiện ý định theo kế hoạch.

Trong cơn mê, tôi không biết là ai đã cắt tay tôi nhưng tôi có cảm giác người thực hiện việc đó phải là một bác sĩ lành nghề. Thuốc không đủ tác dụng ngăn chặn sự đau đớn. Nhưng sau khi sự việc xảy ra rồi, tôi lại cảm thấy an ủi. Tôi nghĩ một lóng tay của mình có thể giúp Thiếu Chu vui đi cơn uất hận thì đó là điều cần làm. Quả nhiên sau đó bà đã cư xử tử tế với tôi. Bà còn xin lỗi vì đã làm cho tôi đau đớn. Bà khen ngợi tôi là một cô gái can đảm và để an ủi, đã kể cho tôi rất nhiều chuyện cổ tích mỗi đêm.

“ Nợ máu phải trả bằng máu ” câu nói ngày xưa tôi đọc được trên sách giờ đã thể hiện bằng sự thật, nhưng tôi chỉ đổi một ít máu mà lấy lại tình cảm cho Thiếu Chu thì rõ là giá còn quá hời. Sự việc này làm tôi nhớ lại điển tích Đức Phật tự cắt thịt mình để đãi chim ưng. Hay Chúa Jesus phải đóng đinh trên thập tự giá. Sự hy sinh vĩ đại của các đấng tối cao cho lý tưởng hòa bình còn phải bằng máu, huống chi con người tầm thường như tôi.

Đó là sự thật! Và khi nghĩ đến sự việc này tôi cảm thấy thanh thản hơn. Để mang lại sự hòa giải cho cuộc chiến này tôi đã góp được một phần máu thịt. Sự đóng góp nhỏ nhoi kia cũng là một sự đóng góp dù nó không đáng là bao.

Sống cạnh Thiếu Chu lâu ngày, tôi hiểu được tâm tình của Thiếu hơn. Nên tôi không còn coi người đàn bà cục mịch đó là một kẻ xấu xa nữa mà trái lại tình cảm đã nảy sinh giữa chúng tôi. Tiếc một điều thời gian đó quá ngắn ngủi, tôi lại trở lại với đời thường.

Trong cái đêm tôi được thả về. Thiếu Chu đã xúc động nói với tôi:
- *Cô sắp được về nhà rồi. Mấy ngày qua chúng tôi có vẻ quá hà khắc với cô. Đó là chuyện bất đắc dĩ, mong cô hiểu cho. Tôi nghe được về, vô cùng mừng rỡ nhưng lại cảm thấy bịn rịn. Tôi nói ra ở đây các bạn không tin. Nhưng thật sự tôi đã có cái tình cảm đó. Ở trong phòng tối tuy không có ánh sáng mặt trời, nhưng tôi được cách ly với bao nhiêu đau khổ thù hận và những việc làm xấu xa đội lốt hoa mỹ.*

Lúc bọn người của Thiếu Chu định thả tôi, họ đã đợi đến đêm tối. Có lẽ vì không muốn tôi biết vị trí của căn phòng. Họ còn cẩn thận hơn là trói tay chân tôi lại, bịt cả mắt rồi bỏ vào thùng gỗ đầy kín. Tôi chỉ nghe tiếng máy xe nổ và xe chạy. Sau một thời gian khá lâu tôi mới được bê ra ngoài đặt lên một nền đất trống trải. Tôi biết ở đây là đồng nội vì ngửi thấy mùi cỏ và mùi hoa, nhưng không biết là ở đâu.

Khi tôi đã được bê ra ngoài, Thiếu Chu đã kề tai tôi nói nhỏ.
- *Tạm biệt Anh Tử nhé. Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ có ngày hội ngộ. Lúc đó không còn tiếng súng. Còn bây giờ cô cứ ngồi yên ở đây, đợi trời sáng sẽ có người đến đón cô về.*

Tôi muốn nắm tay bà Chu nhưng không được, vì hai tay còn bị cột chặt, nên chỉ còn từ biệt bằng cách hôn lên trán bà. Quả nhiên, sau

đó chẳng bao lâu. Tôi nghe có tiếng chân bước sầm sập đến, rồi có người gọi tên tôi. Sau đó tôi được cởi trói và mở mắt ra mới biết mình đang nằm giữa trường bắn. Đinh Tân Trai, Đinh Lực và chú Suzuki đứng trước mặt tôi với ánh mắt căng thẳng. Bấy giờ trời đã tờ mờ sáng, nắng mai đang ló dạng ở chân trời. Tôi duỗi thẳng hai tay ra. Hít một hơi đầy vào lồng ngực. Như vậy là tôi đã được tự do. Nghĩ đến điều đó tôi không cầm được nước mắt.

Sau đó tôi được nhiều người thăm vấn. Họ hỏi tôi có biết bọn cướp rút bỏ về hướng nào không. Tôi bị bịt mắt kỹ làm sao trông thấy được. Tôi cũng không biết họ đã nhốt tôi ở đâu. Cảm giác là một căn hầm trong lòng đất hay một cái hang núi nào đó. Ngoài ra chẳng còn biết gì cả.

Còn việc tôi đã được vận chuyển đi thả thế nào thì sau đó tôi mới biết là mình đã đoán sai. Họ không phải bỏ tôi vào chiếc thùng gỗ mà là một cỗ quan tài, rồi mang đến chỗ pháp trường, bỏ tôi ra đặt xác đồng bọn đã bị xử tử vào sau đó mang đi mất.

Sau đó tôi cũng biết được một số sự việc khác. Chẳng hạn như lúc đầu cha tôi rất kiên cường, không chấp nhận thương thuyết với bọn cướp, mãi đến lúc nhận được lá thư và lóng tay bị cắt đứt của tôi, người mới chấp nhận chuyện trao đổi con tin. Bọn cướp quả là khá thông minh, sợ là cha tôi sẽ cho người theo dõi đến tận sào huyệt nên bắt cha phải thả đồng bọn trước, rồi mới thả tôi, nên chẳng để lại tung tích gì cả.

Sự việc dù gì cũng đã xảy ra. Tôi thành thật cảm ơn sự quan tâm của các bạn đã dành cho tôi. Sau khi thoát hiểm tôi còn được các bạn thăm hỏi, điều này cho thấy các bạn vẫn còn yêu quý tôi. Đó là niềm an ủi to tát nhất mà tôi nhận được. Chỉ có điều sự việc không hay này đã khiến tôi hôm ấy phải lỗi hẹn với một người mà tôi rất quý.

Để đến lúc được đi học lại, tôi sẽ xin lỗi người ấy sau vậy.

Đêm nay là đêm Giáng sinh. Chúa đã sinh ra đời mang theo hạnh

phúc cho mọi người. Hoa tuyết ban đầy ngoài cửa. Cảnh đêm thật vắng lạnh. Tôi chợt thấy khát khao phải chi trong những giây phút này mình được cùng bạn bè trong lớp quây quần bên lò sưởi. Để rồi chúng ta sẽ kể cho nhau nghe những câu chuyện vui. Và quên hết những bất trắc phiền muộn qua. Nếu được như vậy thì vui biết mấy!

Tôi cầu mong những ngày nghỉ tết rồi sẽ qua mau. Mùa đông qua đi, mùa xuân đến cho cỏ cây đâm chồi, cho hoa nở rộ. Để cảnh hoang tàn xơ xác của mùa đông không còn nữa.

Chúc các bạn một cái tết vui.

*Anh Tử
Viết trên*

giường bệnh

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 14**

Sau mùa nghỉ tết. Chúng tôi bắt đầu đi học lại. Vết thương nơi bàn tay của Anh Tử cũng đã lành, nàng cũng trở lại cấp sách đến trường.

Tai nạn mà Anh Tử vừa trải qua, đã là đề tài cho bao nhiêu cuộc bàn tán. Về bức thư của Anh Tử, dư luận cũng chia ra làm hai phe. Phe quá khích do Dương Sơn cầm đầu, hấn cho rằng Anh Tử đã viết bức thư đó để khởi động lòng thương hại của bạn bè. Coi đó như một loại độc dược cần đốt bỏ ngay. Hấn cũng cực lực phê phán những điều Anh Tử viết trong thư. Nói là Anh Tử đã bịa đặt chuyện tình cảm giữa Thiệu Chu Bát và Anh Tử. Còn phía ôn hòa thì có phần cảm thông với những gì Anh Tử gặp phải.

Nhưng phải nói là phe quá khích chiếm đa số hơn. Có người còn cảm thấy thất vọng khi thấy Anh Tử bình an trở về mà chỉ mất có một lóng tay. Hình phạt rắn đe đó là vô cùng nhẹ so với hàng trăm hàng ngàn chiến sĩ du kích đã vì tổ quốc mà ngã xuống.

Chuyện du kích đòi số tiền chuộc một trăm ngàn cũng đâu có nghĩa lý gì với bọn Nhật. Số tiền đó nào phải của chúng? Chẳng qua cũng chỉ là tiền ăn cướp của nước Trung Quốc thôi.

Anh Tử được hoán đổi với mấy du kích. Đó là chuyện có thật, nhưng thầy Dương thì lại không tin. Thầy cho hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Các du kích bị bắt được thả chỉ vì ko đủ chứng cứ buộc tội. Ngày tha trùng với ngày thả Anh Tử chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Còn nếu ai coi đó là một thì coi như đã trúng kế quân Nhật. Muốn đồng hóa bọn cướp với du kích.

Chính vì những phản ứng mạnh mẽ của phe quá khích và lòng yêu nước của chúng tôi mà bao nhiêu tâm sự cao cả của nàng đã giống như giọt nước tan vào trong biển, chẳng tạo được một tiếng vang nào cả.

Dường như thầy Dương quyết tâm không để Anh Tử lung lạc bọn tôi, nên những ai đọc qua bức thư Anh Tử đều được lệnh không được bàn tán nhiều về chuyện đó. Chúng tôi có nhiều bài vở hơn. Ngoài chuyện học là được tổ chức hội thảo với đề tài là chiến tranh và tổ quốc. Thế là Anh Tử dù muốn cũng khó có cơ hội giải thích chuyện cũ thêm.

Năm học này là năm cuối cùng của ngưỡng trung học mà chúng tôi cũng chỉ còn nửa năm để chuẩn bị bài vở và kỳ tốt nghiệp. Ai cũng bận rộn, tương lai sẽ thế nào? Người rồi sẽ lên đại học, người ra đời lập thân. Cái tình cảm bồi hồi, cái tâm trạng lo lắng.

Tất cả như những con sóng lô xô trong lòng. Ngã ba đường trước mặt, cái tốt cái xấu đầy rẫy, cạm bẫy cũng nhiều. Sau này mọi người rồi sẽ ra sao? Điều đó khó ai biết. Mỗi người lại một tâm trạng. Hai phe “quá khích” và “ôn hòa” đều có cái lý lẽ riêng của mình mặc dù cả hai đều yêu nước. Nhóm “ôn hòa” của Lưu Đại Khôi thì định sang vùng giải phóng. Hần bảo đã liên lạc được. Họ sẽ giúp những ai

muốn vượt qua vùng phong tỏa an toàn. Đến đó bất luận muốn đi học hay đi làm đều tự do. Không còn sợ kẻ địch uy hiếp.

Ngô Hán Thanh cũng chủ trương sang đó nhưng không phải để học mà là để chiến đấu. Hắn bảo đất nước đang dầu sôi lửa bỏng thế này, học hành để làm gì nữa, chỉ có cách cầm súng lên trực diện chiến đấu chống kẻ thù. Chiến thắng kẻ địch xong muốn học thì tiếp tục học. Hiện đội du kích địa phương đang thiếu người rất sẵn sàng tiếp nhận anh em vào đội.

Cả hai phe đều có lý luận của mình, mà ai cũng có lý. Lưu Đại Khôi thì nói chiến tranh là chiến tranh. Sau chiến tranh đất nước cũng cần người tài để tái thiết đất nước, không lẽ ai cũng cầm súng rồi sau này chuyện xây dựng đất nước ai lo. Cuộc tranh luận gay go không ngã ngũ, nên chúng tôi phải kéo tới nhờ thầy Dương giải quyết. Thầy Dương bác bỏ cả hai ý kiến. Bảo là mọi người quá nóng nảy khó thành công. Tại sao không dồn hết tâm trí vào chuyện học tập. Để được điểm tốt khi thi tốt nghiệp? Bao giờ tốt nghiệp xong quyết định sau cũng không muộn mà? Thời cuộc lúc này chuyển biến rất nhanh. Biết đâu chưa tốt nghiệp thì mọi thứ đã hòa bình. Lúc đó việc cần gánh vác sẽ nhiều vô số kể.

Lý luận của thầy chẳng ai nghe, tuổi trẻ với máu nóng có bao giờ chọn chờ đến khi tốt nghiệp mới quyết định. Vì vậy mặc thầy khuyên. Phe quá khích của Ngô Hán Thanh bắt đầu đề ra kế hoạch hoạt động. Đó là vạch trần những hành vi xấu xa của quân Nhật trước đám đông, tuyên truyền viết bích báo, những truyền đơn này lúc đầu được bỏ vào phong bì gửi đến từng hộ trong nội thành. Sau đó bạo dạn hơn, họ treo cả biểu ngữ chống Nhật lên cả các ngõ hẻm.

Truyền đơn vừa tung ra đã có tác dụng ngay. Từ các quán nước đến quán rượu, ở đâu cũng nghe người ta xì xào bàn tán. Nào là ngày giải phóng thị xã đã gần kề. Quân du kích đã đến sát thị trấn. Đội cứu quốc đoàn thiết huyết này do chính Trương Quốc Uy chỉ huy. Đó là con người xuất quỷ nhập thần có thể hóa tranh thành người nhiều mặt. Lúc là lão thầy bói mù, lúc là lão già ăn xin để chỉ huy đội viên

rải truyền đơn. Thế là lũ Hán gian báo cáo ngay sự việc lên quân Nhật. Hậu quả là bao nhiêu thầy bói mù trong thành đều bị gom hết về bót, đánh đập tàn nhẫn trong đó có một thầy bói nguyên là cậu ruột của tên trưởng ban an ninh Đinh Tân Trai.

Tình hình thị trấn đang yên ả, chợt nhiên có chuyện Anh Tử rồi chuyện rải truyền đơn xảy ra, nên trở nên căng thẳng. Bọn Hán gian và bọn Nhật ngỡ là du kích đã trà trộn vào thành thật, nên lập tức tổ chức những cái chốt chặn trên khắp ngã ba đường. Chúng ra sức khám xét gắt gao. Và rồi sự việc gì đến sẽ đến. Chúng tôi còn quá trẻ nên không thể không sợ hãi. Kết quả là lũ Hán gian dần dần ra manh mối, chúng biết cội rễ của mọi chuyện là ở trong trường chúng tôi.

Sự việc tới tai thầy Hiệu Trưởng, thầy sợ hãi vội gọi bọn tôi lên răn đe một trận.

Thầy Dương thì ôn hòa hơn. Thầy phân tích cho thấy tai hại của sự nóng vội. Và bắt chúng tôi phải cam kết với thầy Hiệu trưởng là chẳng có một “Cứu quốc đoàn thiết huyết” nào trong trường. Đồng thời bắt chúng tôi phải thủ tiêu hết tang chứng cũng như chuẩn bị tinh thần để đối phó với lũ Hán gian.

Lũ chúng tôi còn quá trẻ, nên sự cảnh tỉnh của người lớn nào chú ý. Trái lại còn cảm thấy thích thú vì chỉ một nhúm con nít mà đã khuấy động cả một tập thể lớn bọn Nhật.

Nhưng sự việc không nhẹ nhàng như chúng tôi tưởng. Ở bên ngoài tình hình càng lúc càng khẩn trương. Bọn Nhật gây áp lực bắt phụ huynh học sinh phải nghiêm khắc theo dõi chính con em mình, bằng không sẽ bị liên lụy. Còn những học sinh ở ký túc xá thì mỗi khi ra ngoài phải báo cáo chứ không được đi lại tự do như trước.

Thế là chúng tôi có cảm giác như mình bị nhốt trong trại tập trung. Sự tức giận không có chỗ trút chỉ còn biết trút lên Anh Tử.

Các cô gái thì mỗi lần gặp Anh Tử là nói:

- Đó là hoa anh túc (á phiện), đẹp đấy nhưng đầy chất độc!

- Hoa độc đến kìa!

- Hồ ly tinh cái thì có! Chuyên đi mê hoặc để giết người.

Đối với những lời chế nhạo này, Anh Tử đã quá quen tai nên chẳng chú ý lắm. Anh Tử biết các bạn gái không ưa mình nên phần lớn chỉ kết bạn với nam sinh chúng tôi.

Nhưng bọn nam sinh chúng tôi thì cũng có hai phe, phe hiểu biết thì ôn hòa nhẹ nhàng hơn, nói chuyện nghiêm túc ít quạ phá. Còn phần lớn lại nghịch ngôn. Có lúc chúng nó thừa dịp ra chơi đã đứng vây Anh Tử vào giữa, rồi giả dạng mặt đưa đám, rầu rĩ nói.

- Khuyển Dưỡng Anh Tử! Bọn này khổ đến nơi rồi. Cha cô định bắt bọn này bỏ tù ngục xương đấy!

Đứa thì nói:

- Anh Tử ơi! Cô bị bọn cướp bắt chúng chỉ chặt có một lóng tay cô, còn bọn này nếu bị bắt sẽ bị cắt mất đầu đấy.

- Không biết tôi làm sao có tiền vạn để chuộc mạng đây.

- Anh Tử này! Hãy ra tay cứu độ bọn anh đi! Bọn này chết mất!

Nhưng bạn bè chọc ghẹo thế nào. Anh Tử vẫn cười hồn nhiên.

- Không có chuyện đó đâu! Không sao đâu!

Bọn con trai thấy Anh Tử phản ứng nhẹ nhàng như vậy, làm tới.

Dương Sơn bạo dạn hỏi.

- Này Anh Tử! Cô có chịu lấy người Trung Quốc làm chồng không?

Anh Tử cười bẽn lễn không đáp. Cao Triết Huê nói.

- Tôi thấy thì Anh Tử thích người nào cũng được, kể cả bọn cướp nhưng đừng có lấy thầy Uông!

Ngay lúc đó Tôn Thắng Nam đột nhiên đứng lên nói trổng một câu.

- Ngươi đó biết có còn trong trắng không? Ở trong ổ cướp mấy ngày trời có trời mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Câu nói đó có lẽ Anh Tử không nghe thấy vì lúc đó cô ta đã bịt tai lại.

Đội khi Anh Tử vừa bỏ tay xuống. một tay táo tợn nói.

- Lấy ai cũng vậy, thôi thì lấy bọn tôi đi? Chọn ai trong đám này?

Tiếp đó có ai đó nói.

- Chắc chắn là Anh Tử phải chọn Ngô Hán Thanh thôi, hắn là người đẹp trai nhất trong bọn ta.

- Lưu Đại Khôi học khá nhất lớp, hắn cũng xứng làm rể Khuyển

Dương Quang Hùng lẩm.

- Liễu Ngạn Phong biết hát, Cao Triết Huê cũng nhảy. Còn Dương Sơn... ở không được, coi chừng có người ghen tức đó.

Vương Ngọc Anh nghe vậy nói.

- Ta không thèm ghen đâu. Có gì xứng đâu để ta ghen?

Chuyện đến nước này thì Anh Tử chẳng nhịn được nói.

- Các bạn nói năng vừa phải thôi, sao lại nói năng kỳ cục vậy.

Các bạn rên rỉ.

-Chúng tôi đều si tình như Điền Mục Thanh. Tên đấy đã vì cô mà bệnh gần chết, chắc bọn tôi cũng đi theo hấn thôi.

Anh Tử hét lên

- Chuyện Điền Mục Thanh bệnh đâu có liên hệ gì đến ta.

Dương Sơn châm biếm.

- Sao không! Hấn đã bệnh vì cô. Nhưng nghe nói khi suy nghĩ lại, hấn đã sáng suốt lành bệnh, có lẽ vài hôm nữa sẽ trở về trường, phải vậy không, Liễu Ngạn Phong!

Liễu Ngạn Phong gật đầu.

- Vâng, hôm qua hấn có gửi thư cho tôi và còn nhờ tôi gửi lời hỏi thăm Anh Tử giùm.

Anh Tử tự nhiên.

- Vậy thì nhờ anh thay tôi chuyển lời hỏi thăm anh ấy. Đó là người bạn tốt, một thiên tài thơ ca thế giới.

Dương Sơn cười.

- Thế còn chúng tôi thì sao? Còn cô?

Anh Tử nói thẳng.

- Tôi là người thường, còn các bạn là những người xấu.

Dương Sơn kêu lên.

- Ôi trời! Điền Mục Thanh mà nghe cô ca hấn như vậy, hấn sẽ lên tận trời xanh và hoàn toàn khỏi bệnh!

Anh Tử bực dọc.

- Đừng nói nữa! Anh ấy bệnh là vì các anh chọc tức chứ không phải vì tôi!

Nói xong quay quả bỏ đi, nhưng Hầu Triều Nghĩa đã chặn lại chọc tiếp.

- Khoan đã cô chưa trả lời xong mà, tôi muốn biết nếu cô lấy người Trung Quốc thì cô sẽ yêu đất nước nào? Nhật hay Trung Quốc?

Anh Tử có vẻ lúng túng.

- Tôi... Tôi yêu cả hai.

Mọi người nghe vậy cười to.

- Làm vậy sao được? Trung Quốc và Nhật Bản là hai kẻ thù mà?

Anh Tử hùng hồn cãi.

- Tại sao không được? Nếu tất cả những người yêu hòa bình chúng ta kết hợp lại thì bọn hiếu chiến đâu còn đất sống?

Liễu Ngân Phong nhại giọng Anh Tử.

- Chúng tôi nào có hiếu chiến. Chúng tôi rất yêu hòa bình và nhất là yêu cô.

Bọn nữ sinh đứng gần đó trề môi.

- Yêu ư? Các người có biết chỉ những tay nghiện mới yêu á phiện không chứ?

Anh Tử biết chẳng có ai ưa mình, họ chỉ tìm cớ để trêu chọc, nên nói.

- Vâng, vậy thì tôi mong rồi có một ngày những kẻ thích trêu chọc người khác phải bị xử bắn cả.

Nói xong bỏ đi một nước.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 15

Có lẽ vì muốn giảm bớt khí thế chống Nhật của đám học trò, thầy Hiệu trưởng đã cho phép hiệp hội học sinh trong trường được tổ chức buổi lễ bình chọn học sinh gương mẫu của trường nhân ngày kỷ niệm ngày thành lập trường.

Nói là tuyển chọn học sinh gương mẫu của trường chứ tiêu chuẩn bình chọn thì chỉ có những nữ sinh mới đủ điều kiện tham dự thôi. Chẳng hạn như hạnh kiểm tốt, chưa hề quậy phá, chưa hề bị phạt, có thể hình đẹp...

Thành thử với chúng tôi ngày lễ đó cũng tương tự như ngày bình chọn hoa khôi cho trường.

Chuyện tổ chức bình chọn học sinh gương mẫu có một cái lệ đã có trước chiến tranh, theo đó sự tuyển chọn sẽ bắt đầu từ lớp. Các lớp

từ 6 đến 12 đều được tham dự. Mỗi lớp cử hai người. Ban giám khảo gồm thầy cô và các nhân sĩ bên ngoài được tham dự. Sau đó chọn lọc mười hai người cho vào bán kết. Vào đến bán kết, học sinh ngoài thể hình ra còn thi ứng xử. Riêng về phần thể thao, thì người đẹp không cần trực tiếp tham dự mà mỗi lớp sẽ cử một người có thể lực tốt ra tranh tài. Điểm nhận được sẽ cộng vào cho đại biểu lớp dự thi.

Lớp chúng tôi vẫn so thầy Dương làm chủ nhiệm, ông cực lực phản đối trò tuyển chọn này, càng phản đối hơn chuyện trong hội đồng giám khảo có cả sĩ quan Nhật. Hôm tiến hành lễ ông ta bị đau mắt nên có cơ rút lui.

Riêng học sinh chúng tôi mặc dù nhiệt tình yêu nước nhưng có trò chơi là tham dự không câu nệ. Có điều cả lớp đã đồng tâm chọn Mục Ly và Vương Ngọc Anh. Còn Anh Tử tuy đẹp nhưng vẫn cho ra rìa.

Nhưng đó chỉ là ý định ban đầu, chứ sau đó vì sức ép của thầy hiệu trưởng muốn lấy lòng Khuyển Dưỡng Quang Hùng, nên lớp trưởng phải cho thế Vương Ngọc Anh bằng Anh Tử.

Ngày kỷ niệm thành lập trường là một ngày nắng ấm đẹp trời.

Lễ được tổ chức nơi sân trường được trang cờ xí lộng lẫy.

Một khán đài lớn được lập ra. Phụ huynh học sinh và khách mời ngồi hai bên khán đài còn ở giữa đặt bốn chiến ghế dành cho bốn nhân vật quan trọng., đó là thầy hiệu trưởng, Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và trưởng ban an ninh Đinh Tân Trai.

Dương Sơn, Lưu Đại Khôi, tôi và Liễu Ngạn Phong được cử phụ trách tiếp khách. Một việc mà chúng tôi hết sức không hài lòng khi phải đứng chào đón bọn Hán gian và sĩ quan Nhật.

Đúng giờ khai mạc, ban nhạc thổi lên.

Lúc đó ông Hiệu trưởng, Ông Đông Nguyên, Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và Đinh Tân Trai mới từ văn phòng bước ra đi về phía khán đài. Bốn đứa trong ban tiếp tân phải đứng nghiêm đón tiếp họ.

Đội trưởng Khuyển Dưỡng Quang Hùng mặc bộ quân phục thẳng nếp với đầy đủ huân chương. Một thanh gươm cán vàng nằm bên hông, nai nịt gọn gàng. Tướng ông thô nhưng vạm vỡ kiểu con nhà võ, nên trông ông ta giống như một con gấu vàng. Còn trung úy Suzuki thì tướng tá nhỏ hơn, mắt lại đeo cặp kính gọng vàng nên trông thật trí thức, ông không mặc quân phục nên trông chẳng khác một công chức bình thường.

Đinh Tân Trai với bọn tôi thì đã quá quen mặt vì ông ấy là bố của Đinh Ngọc Như nên thường xuyên đến trường, nhưng lần này đi với các sếp lớn, nên có vẻ khúm núm nhút nhát chẳng khác gì con trai hèn. Trước mặt các quan thầy Nhật miệng lúc nào cũng cười toe toét chứ chẳng hề hùng hổ như lúc trước mặt chúng tôi.

Sau khi ai đã vào vị trí, thầy Hiệu trưởng đứng ra giới thiệu tên tuổi các quan khách đến dự, một điều khá bất ngờ là khi Khuyển Dưỡng Quang Hùng bước ra, hắn đã phát biểu bằng tiếng Bắc Kinh với âm điệu Đông Bắc một cách khá rành rõi, chứng tỏ hắn là người đã nghiên cứu nhiều về tiếng Hán.

Đến lúc thầy Dương đứng lên, Khuyển Dưỡng quay sang nhìn, đột nhiên hắn nhíu mày ngắm nghía một chút rồi nói với ông Hiệu trưởng.

- Thầy giáo này tên gì vậy? Trông có vẻ khá quen thuộc, hình như tôi đã gặp ông ấy ở đâu.

Ông Hiệu trưởng cười và lắc.

- Vậy ư? Đây là thầy Dương, chủ nhiệm lớp của Anh Tử đấy!

Thầy Dương thì chỉ đưa tay lên vuốt râu cười chưa nói điều gì thì Ông Đông Nguyên đã lên tiếng.

- Ông Đội trưởng có nhớ rõ không? Trước khi làm nghề dạy học ông ấy từng là một đông y sĩ. Hay là đã có lần đội trưởng nhờ ông ấy trị bệnh rồi.

Khuyển Dưỡng vẫn chăm chú nhìn thầy Dương, lắc đầu.

- Không đâu. Tôi là người rất mê thức ăn Tàu, nhưng chuyên trị bệnh bằng thuốc thảo mộc thì ít tin tưởng lắm.

Thầy Dương hình như không tự nhiên lắm, ông lấy cặp kính đen xuống lau để lộ đôi mắt đau sưng đỏ rồi lắc đầu quay sang chỗ khác.

Những lời đối thoại của Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã gây chú ý, nên trung úy Suzuki cũng bước tới nhìn thầy Dương rồi sau đó dùng tiếng Nhật nói với Khuyển Dưỡng Quang Hùng.

- Đúng, ông ta rất giống người bạn học cũ của bọn mình.

Ông Đông Nguyên thừa dịp chen vào câu chuyện.

- Vâng. Tôi xin trân trọng giới thiệu cùng đội trưởng và trung úy. Đây là ông Dương Thường Thứ, một giáo viên dạy văn giỏi nhất trường. Không những giỏi về dạy văn mà cũng giỏi về vạn vật học. Bỏ câu ông ấy nuôi xinh lắm.

Thầy Dương có một chút bối rối, ông sử dụng thổ âm địa phương nói.

- Cảm ơn sự quá khen của anh. Tôi già rồi đâu còn làm được gì nữa đâu. Cao lắm là chờ chết.

Suzuki gật đầu nói đùa.

- Hèn gì ông để râu! À, mà làn râu đẹp quá đấy chứ?

Rồi hắn quay nói một tràng tiếng Nhật với Quang Hùng.

- Cạo phất bộ râu đó nếu ông ta trẻ lại hai mươi tuổi, bảo đảm sẽ giống Lý Quang Trung như đúc.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng buông tiếng cười khó hiểu vỗ vỗ vào vai thầy Dương rồi quay qua nói với Suzuki cũng bằng tiếng Nhật.

- Nếu thật sự ông ta là Lý Quang Trung thì ta sẵn sàng tặng ngay một cỗ quan tài cho ông ta.

Chúng tôi không biết Lý Quang Trung là ai, có lẽ là người bạn cũ mà cũng là kẻ thù của hai người. Nhưng tại sao lại nhìn thầy Dương mà nghĩ đến Lý Quang Trung. Rõ là lũ xâm lược đã xem thường người bị trị chúng tôi quá. Họ đủ tư cách để xem chúng tôi ra làm trò đùa.

Thầy Dương là một người trực tính, trước sự đùa cợt của lũ Nhật, tôi e thầy sẽ phản ứng. Nhưng rất may, chỉ thấy thầy móc chiếc khăn tay ra lau nhẹ đôi mắt sưng rồi xin phép rút lui sớm về nghỉ. Thầy Hiệu trưởng thấy mắt thầy bệnh như vậy đồng ý. Thầy Dương liếc nhanh về phía Khuyển Dưỡng Quang Hùng rồi lặng lẽ chống gậy bước xuống khán đài.

Quang Hùng và Suzuki hình như vẫn còn thắc mắc về ông. Cả hai sầm sì to nhỏ gì đó. Tôi chợt cảm thấy áy náy và lo lắng cho thầy. Tôi cũng thấy bất mãn và cảm thông cho cái nhục thầy vừa gặp phải. Nhìn theo dáng thầy, tôi bỗng thấy ngậm ngùi không vui.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 16**

Sau khi thầy Dương bỏ đi. Thầy Hiệu trưởng bước ra đọc diễn văn. Thầy tuyên bố ý nghĩa của buổi lễ. Kế tiếp là mục bình chọn bắt đầu.

Ban Giám khảo ngồi ở dãy bàn đầu tiên, bút mực trên tay sẵn sàng cho điểm.

Liễu Ngạn Phong được đề cử làm xướng danh. Các cô nữ sinh qua vòng sơ khảo ăn mặc sạch sẽ và đẹp được xướng danh từng người và lật lượt đi ngang qua trước dãy bàn giám khảo.

Mỗi lần một cô đi qua là tiếng xì xào bàn tán rồi tiếng vỗ tay vang lên. Lớp nhỏ thi trước lớp lớn thi sau. Vì vậy người đẹp chúng tôi xuất hiện sau cùng.

Khi tới lớp chúng tôi, vừa nghe xướng danh Mục Ly là Cao Triết Huê đứng dưới đã la lớn.

- Mục Ly! Mục Ly là cô gái gương mẫu nhất lớp, tài sắc vẹn toàn, xứng đáng là người đoạt giải!

Liễu Ngạn Phong cố ý lặp lại.

- Mục Ly. Mười bảy tuổi! Là đại biểu lớp 12 chúng tôi!

Thế là bên dưới chúng tôi reo lên, vỗ tay cổ vũ.

Quả thật sự hiện diện của Mục Ly trước đám nữ sinh bạn này chẳng khác nào chim hạc đứng giữa bầy gà, mặc dù mặc bộ đồng phục cũ, nhưng cái vóc dáng dài các và nước da nõn nà của cô này đã chinh phục khán giả ngay.

Quang Hùng quay qua thầy Ông.

- Đây là cô nữ sinh giỏi nhất lớp mà thầy hay nhắc đây à?

- Vâng, Thầy Ông cười nói – Cô ta chẳng kém Anh Tử của ông bao nhiêu đâu.

Đình Tân Trai gật gù tán đồng.

- Đẹp! Đẹp thật! Vừa tài vừa đẹp thế này...

Chợt nhiên hần như nhớ ra điều gì, quay qua Quang Hùng hỏi.

- Nghe nói hình như thầy Đội trưởng đang cần một nữ thư ký phải không?

Khuyến Dưỡng Quang Hùng lắc đầu trong khi câu hỏi nịnh bợ của Đình Tân Trai đã lọt vào tai Dương Sơn, hần quay qua trừng mắt với Đình Tân Trai. Đình Tân Trai giả vờ không thấy bảo Liễu Ngạn Phong tiếp tục xướng danh. Trong khi đám khán giả ở dưới vẫn tiếp tục cổ vũ.

- Mục Ly thắng cuộc! Mục Ly toàn thắng.

Đội tiếng cổ vũ giảm bớt, Liễu Ngạn Phong mới tiếp tục rao.

- Cô Khuyến Dưỡng Anh Tử, mười tám tuổi cũng là đại biểu lớp 12.

Tiếng vỗ tay nổ lên nhưng phần lớn chỉ có trên khán đài. Quang Hùng và Suzuki hớn hở ra mặt. Đình Tân Trai đứng dậy vỗ tay, thầy Ông thì vội vã bước ra điều chỉnh micro cho độ lớn tăng rõ.

Thầy Hiệu trưởng thấy dưới khán đài tiếng vỗ tay quá yếu ớt vội ra lệnh cho mọi người vỗ tay, nhưng tiếng vỗ tay cũng chỉ lẹt đẹt, không khí có cái gì đó ngượng ngập, bối rối. Đang lúc đó thì ở góc sân có tiếng đàn phát ra! À, mọi người vội vã quay sang nhìn thấy một thanh

niên ốm yếu, mặc chiếc áo lót bông kỳ dị đang gầy đàn. Thì ra là Điền Mục Thanh.

Tôi ngạc nhiên quay qua Liễu Ngạn Phong.

- Hắn về đây từ lúc nào vậy.

Liễu Ngạn Phong nói.

- Tao biết là nó sẽ quay về dự lễ kỷ niệm thành lập trường mà.

- Như vậy là nó hẳn đã lành bệnh. Mấy tháng trời ở quê da thịt có vẻ hồng hào hơn.

- Nhưng tính tình không hề thay đổi – Liễu Ngạn Phong nhún vai nói

– Có lẽ hắn sắp sửa bắt mọi người phải nghe những bài thơ tình của hắn nữa đây.

Và quả thật Điền Mục Thanh vừa gảy đàn vừa bắt đầu ngâm

*Sự tử ngữ trong rừng tĩnh giãc
Nuốt mặt trời cầu lửa chiều hôm
Để đêm đến với sao trời lấp lánh
Thay mặt trời ngự giữa trời đen
Sao sao sánh với người tôi yêu dấu
Nét dịu dàng tỏa sáng tình yêu
Mang hy vọng hòa bình ban khắp.
Chốn nhan gian hạnh phúc cho muôn người.
Hỡi cô gái mang nguồn tin yêu đến.
Cô đúng là thần nữ của lòng anh.*

Điền Mục Thanh đọc xong, mọi người không hẹn cùng vỗ tay khen hay. Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki và các quan khách tưởng đó là một tiết mục có sẵn trong chương trình nên khen ngợi không ngớt.

Đợi khi tiếng vỗ tay vừa dứt. Anh Tử xuất hiện trong chiếc Kimono lồng lầy đầy màu sắc. Nàng từ tốn bước đến micro. Cầm lên nói.

- Hôm nay, có một điều đáng cho chúng ta vui mừng nhất đó là sự trở về của bạn Điền Mục Thanh. Bạn ấy đã khỏi bệnh, xin chúc mừng

sức khỏe bạn Thanh.

Sau câu nói của Anh Tử, có nhiều tiếng vỗ tay. Anh Tử lại tiếp.

- Xin cảm ơn bài thơ của anh Thanh, và cũng cảm ơn tiếng vỗ tay của các bạn. Hôm nay tôi cảm thấy vô cùng sung sướng và hãnh diện vì được các bạn hoan hô. Chỉ cần bao nhiêu đó tôi thấy mãn nguyện lắm rồi, tôi rất thích đạt được danh dự là học sinh gương mẫu, nhưng nếu không đạt được, tôi vẫn xin thành thật chúc mừng người được tuyển chọn. Bởi vì tôi biết tự đánh giá khả năng mình tôi chưa xứng với danh hiệu đó đâu. Bởi vì một học sinh gương mẫu phải học giỏi mà còn phải có hạnh kiểm tốt. Đứng về phương diện học thì tôi là người Nhật đương nhiên không bằng người Trung Quốc rồi, còn tiêu chuẩn hạnh kiểm thì tiêu chuẩn của Trung Quốc và Nhật cũng khác nhau. Thầy Tăng Tử từng nói” “ Mỗi ngày phải nhìn lại bản thân ba lần”. Tôi đã làm theo lời đó và mỗi lần tự kiểm đều thấy mình dở tệ. Mặc dù điểm hạnh kiểm trong trường tôi không đến nỗi nào, nhưng nếu nghiêm túc mà xét, tôi vẫn thấy hổ thẹn với bản thân. Chỉ có một nguyên nhân khiến tôi cố lấy can đảm mà tham dự đó là vì tôi có một tấm lòng hướng thiện học giỏi.

Trong quyển “Đại đồng lễ vận” có một câu rất hay đấy là “Nếu chúng ta quanh mình chính đại thì thiên hạ sẽ không gặp bất công”. Đó còn là lẽ công bằng. Cuộc thi này cũng vậy, cũng là một hình thức để thể hiện cái lẽ đó. Từ cuộc thi này tôi mong là mọi người sẽ ý thức được chân lý đó.

Thầy Mạnh Tử cũng nói: “Nơi sáng có thể nhìn thấy mọi vật dù nhỏ, nhưng vẫn không thấy được sự thông thái, vì vậy có nhiều thứ chúng ta nghĩ rằng đã biết được sự thật, thật ra thì có cái ta không biết được. Vì vậy không nên cảm tính mà phán đoán. Có nhiều khi sai”.

Nhưng có một lý do quan trọng khác để tôi tham dự cuộc tuyển chọn học sinh gương mẫu này là vì một câu danh ngôn khác của thầy Mạnh Tử “Tứ hải giai huynh đệ”. Tôi muốn mọi người cư xử với nhau như anh em không phân biệt chủng tộc màu da.

Chúng ta cần phải coi nhau như anh em một nhà. Chiến tranh ngoài

chuyện gây ra chết chóc, đổ máu chỉ khiến con người thù ghét nhau chứ chẳng giải quyết được gì cả. Vì vậy tôi thù ghét chiến tranh! Lời của Anh Tử khiến cả sân trường yên lặng. Chẳng ai ngờ Anh Tử lại dám nói lời như thế.

Trong cái yên lặng đó, đột nhiên người ta nghe tiếng vỗ tay rồi Điền Mục Thanh la lớn.

- Anh Tử muôn năm! Hòa bình muôn năm!

Kế đến có tiếng xì xào.

- Thế này thì có thể Khuyển Dưỡng Anh Tử đã thắng cuộc!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng, Suzuki, Uông Đông Nguyên và đám quá khích Ngô Hán Thanh đều ngồi yên, có lẽ họ rất khó chịu trước những lời vừa rồi của Anh Tử.

*

Nhưng buổi lễ vẫn tiếp tục.

Kết quả của vòng bán kết vừa qua có sáu người được vào chung kết, trong đó có Anh Tử.

Ai cũng biết sự việc này là có sự xếp đặt của ông Hiệu trưởng. Có điều các thí sinh được vào chung kết kia có đoạt được giải nhất hay không còn tùy thuộc vào cá ay đua của lớp. Và điều này thì vượt khỏi sự sắp xếp của ban lãnh đạo rồi.

Và điều gì sẽ đến đã đến. Lớp tôi có hai tay điền kinh siêu hạng là Cao Triết Huê và Hầu Triều Nghĩa thì đều từ chối làm đại biểu điền kinh giúp Anh Tử thắng cuộc. Chỉ có Ngô Hán Thanh, nhưng Ngô Hán Thanh lại đăng ký đại diện cho Mục Ly. Vậy thì người đại biểu cho Anh Tử không có.

Đang lúc mọi người lúng túng chưa biết giải quyết làm sao thì Điền

Mục Thanh cởi bỏ áo ngoài bước vào hàng ngũ xin được đại diện cho Anh Tử.

Sự hiện diện của Điền Mục Thanh trong hàng ngũ lực sĩ điền kinh khiến mọi người phải ôm bụng cười. Vì trong khi năm lực sĩ kia, người nào cũng to lớn khỏe mạnh thì hắn như một bộ xương khô biết đi. Trông hoàn toàn tương phản.

Sáu lực sĩ sắp thành hàng dọc chuẩn bị chờ pháo lệnh, chẳng ai xem Điền Mục Thanh ra gì cả.

Trước khi sáu lực sĩ khởi chạy theo thông lệ, sáu cô gái được đại diện sẽ choàng vòng hoa vào cổ cho mỗi anh chàng. Ngô Hán Thanh đứng đầu. Anh Tử, Mục Ly và các cô gái vào vòng chung kết lần lượt mang hoa đến cho chàng trai đại diện. Mọi người hồi hộp. Vì nếu Anh Tử mà choàng hoa cho Ngô Hán Thanh, thì Ngô Hán Thanh phải chấp nhận thôi. Nhưng Anh Tử không làm vậy, nàng đứng trước Hán Thanh bắt tay chàng rồi bước sáng choàng hoa cho Mục Thanh. Đó là một sự bất ngờ.

Rồi cuộc đua bắt đầu, thầy Ưông mượn súng của trung úy Suzuki chĩa lên trời nổ một phát. Năm tay đua năm mũi tên lao nhanh về phía trước. Mới xuất trận mà ai cũng thấy Điền Mục Thanh lọt tọt sau cùng.

Bên ngoài vòng đua, tiếng cổ vũ hô vang.

- Cổ lên đi số một.
- Số ba vượt lên nào! Đừng khinh định!
- Số bốn tiến lên!

Chỉ ba phút đầu Ngô Hán Thanh đã vượt xa mọi người, Cao Triết Huê thấy vậy cổ vũ.

- Ngô Hán Thanh vô địch!
- Tiến lên! Tiến lên!

Mọi người như quên bằng Điền Mục Thanh vì anh ta chạy tụt phía sau. Có người chết nhạo.

- Điền Mục Thanh đi dạo mát kìa!
- Lớn vậy mà còn chạy thua cả học sinh lớp sáu, xấu hổ quá!

Hà chúc vòng đua tương ứng với đường chạy năm cây số. Vì vậy không phải chạy nhanh là tốt mà còn cần phải có sức bền. Ai cũng nghĩ chỉ ba vòng đầu là Điền Mộc Thanh đã phải bỏ cuộc. Nhưng đã bảy vòng khi mọi người đã bắt đầu thở, Điền Mộc Thanh vẫn lách thếch theo đuôi.

Thầy Hiệu trưởng nhìn thấy cách chạy của Điền Mộc Thanh không hài lòng hỏi Liễu Ngạn Phong.

- Lớp 12 các người lắm nhân tài sao lại chọn thằng ho lao đó đại diện cho Anh Tử chứ?

Liễu Ngạn Phong cười nói.

- Tại hấn tự nguyện ghi danh ạ.

Dương Sơn nói thêm.

- Rõ ràng là lớp có hai lực sử điền kinh mà Anh Tử lại không chọn Ngô Hán Thanh, chọn Điền Mộc. Đó là ý của Anh Tử đó chứ?

Khuyến Dưỡng Quang Hùng như chẳng quan tâm lắm đến chuyện đó, hỏi:

- Tay đại diện cho Anh Tử là gã ban nãy đọc thơ đó phải không?

Hiệu trưởng đáp giọng bứt rứt.

- Vâng, nhưng nó chẳng có sức khỏe, bệnh hai tháng qua mới lành bệnh trở về học, nó làm thơ còn được chứ còn chuyện sử dụng cơ bắp thì... lần này có lẽ Anh Tử sẽ trượt.

Đội trưởng Quang Hùng nhún vai, nói.

- Chẳng sao đâu. Miễn Anh Tử nó vui là được, thắng thua nghĩa lý gì?

Đang lúc đó trung úy Suzuki chột lớn tiếng.

- Xem kìa! Một tay đua đã bỏ cuộc!

Tôi giật mình quay qua trường đua, không phải một mà là hai tay đua của lớp bảy và tám đã thiếu nảo rời khỏi trường đua.

Trong khi đó Cao Triết Huê hét.

- Nhanh lên! Hán Thanh! Hay lắm.

Ngô Hán Thanh quả không phụ lòng người; hấn đang tăng tốc chạy nhanh hơn, nhưng một tay đua lớp 11 cũng đang gắng sức đuổi kịp.

- Cố lên! Cố lên! Hán Thanh vô địch! Hấn đang đuổi theo kìa!

Ngô Hán Thanh nghe vậy quay qua nhìn, tay đua số bốn đang đuổi sát phía sau.

Cuộc đua càng lúc càng sôi nổi. Học sinh hai bên đường đua vỗ tay cổ vũ cho gà mình bằng mọi cách. Chỉ một lúc sau, thêm một tay đua lớp 10 bỏ cuộc.

Trên sân vận động bây giờ chỉ còn có ba người. Ngô Hán Thanh, một vận động viên lớp 11 và cuối cùng là Điền Mục Thanh.

Chỉ còn ba vòng nữa. Cao Triết Huê lại cổ vũ.

- Hán Thanh! Sắp đến đích rồi đấy. Cố lên!

Ngô Hán Thanh đang chạy chọt lợi chân một chút. Sự giảm tốc bất ngờ của Thanh khiến tay đua lớp 11 chạy cạnh tránh không kịp, thế là “rầm!”. Hai tay lực sĩ điền kinh cùng té nhào.

Cú té rất nặng làm chẳng ai tự đứng lên được. Trên sân khán giả bắn loạn cả lên, mọi người chạy ùa ra đỡ hai vận động viên dậy kéo vào sân chăm sóc. Riêng Điền Mục Thanh thì chẳng ai thèm để ý đến. Đã chạy thêm được hai vòng.

Thầy Ưông đưa mắt nhìn đồng hồ rồi nói lớn vào micro.

- Còn ba vòng cuối!

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Bây giờ chẳng còn ai, mọi người dành đồ hết sự cổ vũ cho Mục Thanh.

Hán Thanh và tay đua lớp 11 sau khi được băng bó đã trở lại trường đua, nhưng lúc này hai người không còn giữ được tốc độ như trước. Trong khi Điền Mục Thanh như say máu chạy càng lúc càng nhanh. Khuyến Dưỡng Quang Hùng nhìn vào sân theo dõi một chút nói với thầy Hiệu trưởng.

- Không ngờ chàng thi sĩ còm của chúng ta lại bền sức đến như vậy.

Thầy Hiệu trưởng có vẻ phấn khởi.

- Cậu ta đã vượt hơn bạn bè hai vòng rồi đấy.

Suzuki thì nói

- Hắn có thua thì cũng đáng được trọng thưởng vì sự kiên trì.

Thầy Hiệu trưởng lắc đầu.

- Bệnh mới hết mà dám liều, e là lần này ta phải vào bệnh viện phát giải cho hắn.

Thầy Ưông đang chăm chú theo dõi cuộc đua, nói to vào micro.

- Xin quý vị lưu ý, đây là vòng đua cuối cùng.

Ngay lúc đó tay đua số 4 của lớp 11 đưa tay lên rồi ngã quỵ xuống.

- Số 4 đã bỏ cuộc!

Vậy là cuộc đua chỉ còn lại hai người, mà cả hai đều là vận động viên lớp 12. Các nữ sinh chúng tôi bắt đầu hò reo cổ vũ cho Ngô Hán Thanh.

- Ngô Hán Thanh cố lên!

Có người còn công kênh Mục Ly lên hết.

- Mục Ly đang chờ chiến thắng đây, Ngô Hán Thanh ơi!

Thầy Ưông phải can thiệp.

- Không được làm mất trật tự. Mọi người phải giữ kỷ luật. Cuộc đua chỉ còn có nửa vòng là kết thúc. Hãy yên lặng theo dõi xem ai sẽ thắng trong cuộc đua này!

Dù gì thì sức khỏe của Ngô Hán Thanh cũng vượt trội hơn Mục Thanh. Nên chẳng mấy chốc anh chàng đã bắt kịp và sắp sửa vượt qua, mọi người chợt yên lặng, nín thở theo dõi.

Khuyến Dưỡng Quang Hùng quay qua trung úy Suzuki nói.

- Chưa biết ai thắng ai đâu! Cậu có còn nhớ chuyện ngày xưa không? Lúc đó tôi đã nắm phần thắng trong tay, vậy mà chỉ vì lơ lỏng một chút đã bị Lý Quang Trung lấn lướt.

Mặt Suzuki vẫn chăm chú nhì Mục Thanh nói.

- Hai chuyện hoàn toàn khác nhau ông bạn ạ. Lý Quang Trung lúc đó áp dụng kế sách nhu thắng cương, còn thằng nhỏ này rõ ràng là liều mạng.

- Thế còn lúc đánh bóng lần đó, sao cậu lại theo Lý Quang Trung.

- Chuyện đó thì khác hẳn, Lý Quang Trung có thực tài anh ạ. Nếu hôm đó hẳn không bị ngã té, có lẽ tôi còn thua hẳn với tỷ số cao hơn nữa.

Hai người nhắc lại chuyện cũ một cách hứng thú. Câu chuyện chỉ bị cắt ngang khi Ông Đông Nguyên căng thẳng hét to.

- Đây là giây phút hồi hộp nhất. Xin quý vị hãy chú tâm theo dõi. Ai rồi sẽ thắng đây?

Điền Mục Thanh và Ngô Hán Thanh vẫn kề sát bên nhau. Mặt Điền Mục Thanh bấy giờ không còn một giọt máu. Hình như hắn đã kiệt sức lắm rồi. Chỉ còn hai sản chân thì sẽ tới mức. Thầu Ông Đông Nguyên đưa cao lá cờ lên chuẩn bị phát. Bất ngờ Ngô Hán Thanh trong lúc tăng tốc để vượt lên lại vấp phải hòn đá ngã nhà xuống. Điền Mục Thanh phía sau loạng choạng chạy tới mức như kẻ say rượu rồi ngã xuống, máu từ miệng và mũi chảy đầy ra.

- Ô! Điền Mục Thanh bị thương rồi! Đội cấp cứu đâu, mau đến cứu người ngay!

Có tiếng la hét rồi mọi người chạy đổ xô đến quên cả quản trường đang diễn ra cuộc tranh tài.

Bây giờ thầy Ông cũng đã chạy đến, thầy đẩy mọi người qua bên nói.

- Mọi người nên giữ trật tự, ai nấy về chỗ cũ. Ban trật tự đâu hãy mời y sĩ nhà trường đến ngay.

Một lúc sau y sĩ Triệu mang hộp thuốc đến rồi tiêm cho Mục Thanh một mũi thuốc, một lúc Mục Thanh mới tỉnh lại, hắn mở mắt ra ngơ ngác nhìn mọi người. Thầy Ông hiểu ý quay ra sau gọi.

- Khuyến Dưỡng Anh Tử đâu! Mau mau đến đây.
Anh Tử lúc đó mặt tái ngắt nói với tôi.
- Đột nhiên tôi thấy sợ quá, anh đi với tôi nhé?
Tôi nghĩ có lẽ Điền Mục Thanh định nói điều gì, nên không do dự
đưa Anh Tử đến ngay.
Điền Mục Thanh đưa tay lên nói.
- Anh Tử! Anh Tử!
Anh Tử cúi người xuống lo lắng.
- Anh đang gọi tôi.
- Vâng... tôi...
Điền Mục Thanh thều thào nói tay chỉ vào ngực mình.
Anh Tử vội nói.
- Vâng, tôi hiểu. Tôi hết sức cảm ơn vì anh đã mang thắng lợi về cho
tôi.
- Tôi thắng? Đó không chỉ là danh dự mà vì muốn bày tỏ tấm lòng...
Mục Thanh nói, Anh Tử vội cắt ngang.
- Tôi hiểu rồi... Hiểu rồi... Anh không nên nói nhiều...
- Nhưng mà tôi sắp phải xa các bạn rồi...
Anh Tử nghe vậy vụt khóc.
- Không, không... Anh không chết đâu!
Điền Mục Thanh mệt nhọc nói.
- Tôi biết sức tôi. Rồi mình sẽ đi nhưng trước khi đi tôi muốn gặp cô.
Anh Tử tròn mắt, không hiểu.
- Anh mới quay về, lại định đi đâu chứ?
Điền Mục Thanh định nói nhưng y sĩ Triệu đã chặn lại.
- Tình trạng sức khỏe cậu quá kém, không được nói chuyện nhiều.
Tôi phải đưa cậu vào bệnh viện ngay.

Điền Mục Thanh lắc đầu rồi quay sang Anh Tử đưa tay lên. Anh Tử
hiểu ý đưa tay nắm chặt tay Mục Thanh. Chỉ đợi có thế. Mục Thanh
nhỏn miệng cười rồi đột nhiên từ miệng trào ra mấy phún máu tươi,
chàng thở hắt ra, mắt từ từ khép lại.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 17

Điền Mục Thanh không chết.

Thật vậy, cuộc chạy đua lần đó vì đã vượt quá sức, Mục Thanh lại mới hồi phục sau cơn lao bệnh nên mới có những triệu chứng nguy hiểm như vậy, nghỉ ngơi một buổi là Thanh đã gần như bình thường, vì vậy tôi tưởng Điền Mục Thanh sẽ phải nằm viện vài ngày, không ngờ chỉ một hôm ở lại bệnh viện, hôm sau hắn đã xuất viện theo người cậu đi xa. Vì không hay biết, nên chẳng ai kịp đưa tiễn hắn từ Liễu Ngạn Phong. Theo lời Liễu Ngạn Phong, chuyện Điền Mục Thanh yêu thầm Anh Tử đã bị người nhà biết được, nên không muốn hắn quay trở lại trường. Lúc hắn dưỡng bệnh ở nhà, cũng may có người cậu ở Thượng Hải về quê nên sẵn dịp đã đưa hắn lên đây. Mục đích để Điền Mục Thanh vào Đại học.

Trước khi đi hắn đã xin phép với cậu quay trở về trường từ biệt bạn bè, không ngờ loại trùng hợp ngày kỷ niệm thành lập trường, thế là hắn cũng tham dự.

Tuy rằng ngày xưa đám bạn học trong trường không mấy thiện cảm với Mục Thanh, nhưng lần chia tay đột ngột này cũng khiến mọi người hồi hộp xúc động. Anh Tử thì khỏi nói, khi được tin đã khóc òa. Có lẽ vì cái hành động liều mạng vì tình hôm qua đã khiến Anh Tử rung động thật sự.

Điền Mục Thanh rồi sẽ quay về đây không? Vì mọi người đều biết Thanh trông cậy si Anh Tử! Chúng tôi tự hỏi, nhưng Vương Ngọc Anh thì cả quyết không. Anh chàng thi sĩ nhà ta biết rõ là Anh Tử nào có yêu mình, nên mới chọn chuyện đi xa để mọi thứ vào quên lãng.

Vương Ngọc Anh còn thổ lộ cho biết một chuyện, đấy là lúc Mục Thanh nằm dưỡng bệnh ở quê nhà có gởi cho Anh Tử một lá thư nhờ Anh đưa giùm. Đương nhiên là Vương Ngọc Anh đã mở trộm ra xem nên mới kể lại được cho bọn tôi biết.

Theo Anh, Điền Mục Thanh đã nói: Trong thời gian nằm dưỡng bệnh hắn đã suy nghĩ rất nhiều về tình yêu. Hắn cho rằng tình yêu trai gái chẳng có gì đáng trách, nó là một nghệ thuật có tính chất thơ mộng, trong sạch và cao cả. Có nhiều người lầm lẫn họ đánh giá thấp tình yêu vì họ nào biết tình yêu là gì. Với họ chỉ là một thứ nhục dục tầm thường của loại cảm thú hạ đẳng.

Chính vì xem tình yêu là một nghệ thuật, nên Điền Mục Thanh cho rằng phải tôn thờ, đừng để ý niệm nhục dục làm tổn hại đến vẻ đẹp cao cả mà phải coi đó là một cái gì tối thượng, như vậy tình yêu mới không bị sút mẻ theo thời gian.

Chính vì quan niệm như thế nên Điền Mục Thanh quyết tâm rời khỏi trường, chấp nhận làm người lữ hành cô độc trong thế giới thi ca.

Sau đó theo lời Vương Ngọc Anh thì Anh Tử cũng có hồi âm. Cô nàng cũng nhờ Vương Ngọc Anh chuyển hộ cho Mục Thanh. Trong thư Anh Tử cảm ơn cảm tình mà Mục Thanh dành cho nàng, và nói nàng chỉ xứng đáng làm một người bạn với Mục Thanh thôi.

Nàng cũng thẳng thắn cho Mục Thanh biết là đã trao trái tim mình cho người khác rồi. Mặc dù không biết người khác có để ý đến mình hay không. Thành ra Anh Tử cũng cảm thấy đau khổ vô cùng.

Chúng tôi biết những điều Vương Ngọc Anh nói là thật chứ không hề bịa đặt. Sau đó có lần Dương Sơn định dò xét tình cảm của Anh Tử, hỏi Anh Tử có muốn viết thư cho Mục Thanh không. Anh Tử chỉ lắc đầu cười, còn nói Dương Sơn là người vô tình, chẳng hiểu Mục Thanh đâu.

Và Điền Mục Thanh đã làm đúng điều hần nói. Sau khi đến Thượng Hải. Bọn tôi đã mất liên lạc với hần luôn. Với Điền Mục Thanh, chúng tôi không tán thành triết lý sống của hần mà chỉ cảm thấy thương hại. Ngô Hán Thanh cũng nhân dịp này bày tỏ nhân sinh quan của mình với mọi người. Anh chàng cho rằng sống cần thực tế. Muốn có ngày mai phải xây dựng ngày nay. Muốn tương lai hạnh phúc thì bây giờ đấu tranh với những bất công, áp bức. Sống không được yếu hèn, không được khiếm nhục trước sự sống còn của đất nước. Nước mất thì cá nhân còn ý nghĩa gì? Vì vậy không nên vị kỷ mà phải biết sống đẹp, chết đẹp.

Liễu Ngạn Phong thì phần nào đã bị ảnh hưởng tư tưởng của Điền Mục Thanh, nên hần viết con người phải có nhân bản nhân vị, con người không nên làm nô lệ cho bất cứ cái gì mà phải độc lập, phải làm chủ bản thân mình. Làm chủ bản thân mới tự giác ngộ. Nếu người người đều làm chủ được bản thân, không xâm phạm sự tự do của người khác thì đương nhiên chiến tranh biến mất. Còn sử dụng chiến tranh để chống lại chiến tranh chỉ là một phương pháp hạ sách thôi. Cách lý luận của hần có vẻ không tưởng quá.

Rõ ràng là lý luận của Liễu Ngạn Phong và Ngô Hán Thanh giờ đã khác nhau. Lưu Đại Khôi phải đứng ra giảng hòa bằng cách phê bình cái tự do quá trớn của Liễu Ngạn Phong nhưng cũng không tán đồng thái độ quá khích của Ngô Hán Thanh.

Bút chiến giữa các phe chẳng ai chịu ai nên cuối cùng phải nhờ đến thầy Dương. Thầy Dương nói rằng sự tiến hóa của xã hội góp phần gây ra chiến tranh và thù hận, và mâu thuẫn tạo ra sự tiến hóa. Nhưng ông cũng nói chiến tranh phi nghĩa thì không thể nào tồn tại được. Có điều đất nước hiện nay đang ở trong tình trạng chiến tranh. Không thể trốn tránh thực trạng chiến tranh. Không thể trốn tránh thực tại nhưng cũng đừng hấp tấp liều mạng. Không thể trốn trong tháp ngà. Phải đối mặt với cuộc chiến. Ông tin là với sự tiến hóa, mọi điều xấu xa rồi sẽ bị đánh tan. Con người càng lúc càng nhân bản hơn.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ Chương 18

Trong lúc mọi người thảo luận sôi nổi về lý tưởng thì một sự việc kinh hoàng ập xuống lớp chúng tôi. Một nữ sinh từ bệnh xá xô cửa chạy vào, vừa khóc vừa nói.

- Đòi cứu Mục Ly mau! Nó định tự tử kia!
- Chúng tôi nhốn nháo cả lên.
- Tại sao? Tại sao Mục Ly lại tự tử.

Rồi cả nhóm ồa dậy chạy ngay đến bệnh xá. Vào đến nơi đã thấy Tôn Thắng Nam và Vương Ngọc Anh đang ôm Mục Ly mà khóc. Bác sĩ Triệu với hộp thuốc trên tay vội vã đi vào. Dưới đất là một bãi nước vàng, còn trên bàn là lọ xút mà chúng tôi thường dùng trong phòng thí nghiệm.

Thầy Dương cũng có mặt, thầy bước tới bắt mạch Mục Ly, rồi hỏi.

- Tại sao em làm chuyện dại dột thế? Tại sao tự tử.
- Mục Ly chỉ ôm mặt khóc không nói gì cả. Tôn Thắng Nam và Vương Ngọc Anh cũng yên lặng. Thầy Dương như đoán ra sự việc, đuổi hết bọn con trai ra ngoài. Nhưng bọn tôi ra ngoài vẫn cố đứng cạnh cửa sổ nghe ngóng.

Có tiếng Tô Huệ Văn nói.

- Em biết! Chuyện này đầu dây mối nhợ cũng do tên Hán gian Đinh Tân Trai. Hôm tuyển chọn học sinh gương mẫu. Hắn trông thấy Mục Ly xinh đẹp, nên cho người mai mối đến nhà Mục Ly cầu hôn. Không phải cầu hôn cho con trai hắn mà là cho chính hắn! Lẽ đương nhiên người nhà của Mục Ly đâu chịu, và hệ quả là sau đó có mấy tay thủ hạ của lão Đinh cứ lảng vảng trước nhà Mục Ly làm cả nhà ăn không ngon, ngủ không yên. Sau đó không chịu được, mẹ Mục Ly mới nói lại cho Mục Ly biết và cô ấy căm phẫn đến độ muốn quyền sinh.
- Có chuyện như vậy ư?

Thầy Dương bằng hoàng kêu lên rồi nói với bác sĩ Triệu đi lấy thuốc giải độc. Cả bọn chúng tôi đứng bên ngoài không dám được, hết to.

- Đã đảo bọn Hán gian!
- Đã đảo bọn chó săn Nhật ăn hiếp dân lành!

Ngô Hán Thanh thừa dịp khơi dậy sự bất mãn của mọi người.

- Thừa các bạn, đây là một sự thật không thể phủ nhận được. Bọn Nhật và tay sai đã ức hiếp người dân chúng ta. Vì vậy tôi mong rằng tất cả những con người còn lương tri, còn biết đến hai chữ sĩ nhục, hãy đứng lên phản kháng. Ta không thể để kẻ địch xem ta là một con cá trên thớt, muốn làm gì thì làm! Các bạn là những con người can đảm chứ!

- Vâng, can đảm có thừa!
- Có nghĩa là các bạn không sợ chết?
- Không!
- Các bạn có dám chống lại bọn Hán gian vô liêm sỉ kia không?
- Dám
- Cương quyết không lùi chứ?
- Không.

Vương Mã Đạo cũng lên tiếng.

- Vậy thì chúng ta còn chờ gì mà không tổ chức một cuộc tuần hành? Chúng ta kéo đến bao vây nhà Đình Tân Trai lôi hẳn ra chém đầu trước.

Cao Triết Huê tán đồng ngay.

- Vâng, nói là làm ngay, vậy thì mọi người hãy tự tìm vũ khí cho mình; gậy gộc, gạch đá, hung khí gì cũng được.

Dương Sơn thì nhiều mưu mẹo hơn, chỉ mặt Đình Ngọc Như nói.

- Hãy trói Đình Ngọc Như dẫn đi trước, để làm lá chắn.

Rồi hẳn cười hề hề với Đình Ngọc Như.

- Xin lỗi ông bạn nhé, nhưng chúng tôi phải tạm sử dụng bạn làm vũ khí chống cha câu.

Thế là mọi người tủa nhau ra, người đi nhặt đá, người đi vạt nhọn cây, người kẻ biểu ngữ. Đang lúc ồn ào thì ông Hiệu trưởng xuất hiện. Ông hoàn toàn bất ngờ vì không hay biết cả lý do tại sao Mục Ly tự tử, chỉ thấy học trò sửa soạn biểu tình, nên tái mặt nói.

- Chúng mày muốn nổi loạn ư? Ở đây là trường học chứ không phải sào huyệt bọn cướp. Ai muốn làm loạn thì ra khỏi trường mà làm, tôi không chưa đâu.

Các học sinh khí thế đang lên, dùng dùng nổi giận hét.

- Ai ngăn chặn chúng tôi cũng là Hán gian nốt!
- Đã đảo bọn hèn nhát, rút đầu vô cổ!

- Đã đã kẻ tiêu cực, thụ động!
- Đã đảo ông Phật bằng đất!
- Cả Ông Đông Nguyên và Anh Tử, hãy cút khỏi đây!

Ông Hiệu trưởng nghe vô cùng tức giận. Ông run bắn cả người, lấy sổ tay ghi danh mấy tên cầm đầu, nhưng ngay lúc đó cơn giận của đám học sinh như đã lên đến cực điểm, có người không tự kiềm chế được đã nhặt sổ lên ném. Một viên rơi trúng vai Hiệu trưởng, rồi viên thứ hai, thứ ba cũng nhằm ông mà bắn tới.

Đang lúc tình hình quá khẩn trương thì thầy Dương từ ngoài dạt đám đông bước vào, đứng án trước mặt thầy Hiệu trưởng, đồng dục nói.

- Các em muốn ném thì cứ ném vào người tôi đây này!

Mọi người thấy thầy Dương làm thế vội vàng im lặng, đá cũng thôi ném. Thầy Dương nói.

- Tại sao không ném đi.

Thầy Dương gỡ cặp kính xuống, chằm chằm đôi mắt rồi tiếp.

- Đúng, chúng tôi đều có lỗi. Lớp người độ trước của chúng tôi không làm tròn trách nhiệm và bổn phận với Tổ quốc nên khiến các em bị lãng nhục. Và có lỗi là phải bị trừng phạt. Nào, các em cứ tiếp tục ném đi.

Giọng của thầy Dương buồn rầu. Lời của thầy khiến trong đám chúng tôi có người bật khóc. Tiếng thầy Dương tiếp.

- Có điều, các em định bày tỏ sự phản uất của mình thế nào? Bạo động ư? Các em cần biết rằng khi đất nước chưa được tự do, biểu tình chỉ đưa đến tù tội, một mình Mục Ly gặp chuyện đau khổ còn đủ sao? Các em còn kéo nhau đi liều mạng với họ? Nếu chẳng may họ nổ súng giết thêm vài người, thì ai sẽ là người trả thù cho người bị giết đây?

Yên lặng một chút, thầy tiếp

- Chúng tôi già rồi, nhưng vẫn còn thấy mình cần phải sống để đào tạo lớp trẻ. Các em phải biết là trách nhiệm của các em còn to tát hơn chúng tôi. Chiến tranh phi nghĩa không thể kéo dài mãi, đến lúc các em lớn, nó sẽ lui trần lúc đó tổ quốc rất cần những người hiểu biết để kiến tạo đất nước. Vậy thì lấy ai ra làm việc đó đây? Vì vậy, nếu các em là người hiểu biết thì hãy quay vào lớp học. Chỉ nên để Lưu Đại Khôi lại chăm sóc cho Mục Ly thôi.

Rồi quay qua thầy Hiệu trưởng, thầy Dương nói.

- Thưa thầy, việc này xảy ra ở lớp tôi phụ trách. Vì vậy coi như trách nhiệm thuộc về tôi. Còn lũ trẻ non dạ này, xin thầy hãy tha một lần cho chúng.

Nói xong thầy Dương trao túi thuốc lạ cho bác sĩ Triệu rồi dìu thầy Hiệu trưởng về phòng.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ Chương 19

Trong văn phòng.

Thầy Hiệu trưởng, ban giám hiệu, giáo viên và đại diện học sinh mở một phiên họp khẩn cấp, tìm biện pháp để đối phó với chuyện Mục Ly tự sát.

Thầy Dương là người đứng lên tường thuật lại toàn bộ câu chuyện. Lời của ông không khác với những gì Tô Huệ Văn đã nói với chúng tôi. Nhấn mạnh chuyện Đinh Tân Trai gây áp lực với gia đình Mục Ly. Nhưng Mục Ly tự tử trong trường thì nhà trường phải có trách nhiệm. Vì vậy ông đề nghị tất cả phải làm việc, thảo luận nghiêm túc nhằm đạt được một giải pháp, nếu không việc nhỏ sẽ biến thành to.

Sau khi thầy Dương ngồi xuống, mọi người đã thảo luận hết sức sôi nổi. Người đề nghị phải đưa chuyện này lên báo chí để tất cả mọi tầng lớp dân chúng đều biết mà phê phán. Đinh Tân Trai thấy nhục sẽ tự động rút lui. Cũng có người đề nghị sửa bệnh xá nữ của trường thành một cái phòng, để Mục Ly dọn vào đấy ở, tránh không để Đinh Tân Trai phiền nhiễu.

Cũng có người nói tại sao không đem sự việc này thưa lên Bộ tư lệnh hiến binh cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng biết. Xem hắn xử trí thế nào? Khuyển Dưỡng Quang Hùng đang muốn lấy lòng dân hẳn không để phiền toái dây dưa, chắc sẽ xử lý Đinh Tân Trai nghiêm

khắc.

Ông Hiệu Trưởng cho là các biện pháp kia không đủ hữu hiệu, vì ông biết Đinh Tân Trai đã mấy mươi năm nay, con người bề ngoài nhân nghĩa nhưng lòng dạ thật nham hiểm. Và khi công bố sự việc trên báo chí, hẳn sẽ phủ nhận ngay. Như vật có khi còn tố ngược lại tờ báo định bôi nhọ hẳn. Và lại trong cáo cũng có cổ phần của hẳn, e là báo sẽ không đăng đâu. Còn chuyện đưa Mục Ly đến ở trong trường thì đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời, nếu muốn hẳn có thể gây áp lực với gia đình bắt Mục Ly tự nguyện lấy hẳn cũng được vậy!

Cuối cùng ông Hiệu trưởng thấy mang chuyện này báo lại cho Khuyển Dưỡng Quang Hùng là khả thi nhất, nhưng nếu lấy danh nghĩa nhà trường mà thừa, chẳng có chứng cứ nào ngoài chuyện Mục Ly tự tử thì không đủ dữ liệu để kết tội Đinh Tân Trai. Hẳn cũng có thể phủ nhận sự việc. Vậy thì không thể chính thức tố cáo hẳn, phải có một người nói riêng chuyện đó với Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Để hẳn bị cảnh cáo là được.

Lý lẽ của thầy Hiệu trưởng rất đúng, nhưng nhờ ai thừa riêng chuyện này với Quang Hùng. Chỉ có một người... mọi người đều đưa mắt sang thầy Nguyên, khiến thầy đứng dậy nói.

- Vì danh dự của nhà trường, tôi sẵn sàng làm việc này, nhưng tôi cảm thấy đây chỉ là một biện pháp tạm thời. Khuyển Dưỡng Quang Hùng là một quân nhân, có thể đổi đi nơi khác bất cứ lúc nào. Còn chức vụ của Đinh Tân Trai là chức vụ địa phương. E là khi Quang Hùng đổi đi rồi. Lúc đó gia đình Mục Ly sẽ thế nào? Có phải rồi lại gặp khó khăn?

- Vâng nhưng chẳng lẽ người Nhật thống trị đất nước này mãi sao? Cao Triết Huê nói làm thầy Uông trừng mắt, nhưng rồi thầy không để tâm quay qua nói.

- Vâng, tôi sẵn sàng đi gặp Quang Hùng đây. Nhưng mà trong lúc tôi đi tôi mong rằng mọi người hãy điềm tĩnh chờ đợi. Chợt lúc gần đây tôi thấy tình hình trong trường không được ổn. Đụng một tí là nổi loạn, là không biết người lớn kẻ nhỏ. Tôi chỉ sợ là đang nói chuyện trong đồn thì bên ngoài không kiềm chế được, nổi lửa đốt nhà hay đập phá, rồi mọi thứ sẽ hỏng bét.

Ông Hiệu trưởng tán đồng.

- Đúng vậy, từ lúc bước vào ngành giáo dục đến giờ, tôi chưa hề thấy học trò nào lại mất dạy thế này. Chờ chuyện Mục Ly xong, tôi sẽ cho chỉnh đốn lại trật tự mới được.

Thầy Ưông có vẻ hả dạ, Ngô Hán Thanh đứng lên nhận khuyết điểm của mình và nói.

- Xin quý thầy hãy yên tâm, để sự việc Mục Ly không bị quấy rầy, ngày mai em sẽ về quê.

Thầy Hiệu trưởng chưa nguôi cơn giận nói.

- Được rồi, cậu rút đi cho tôi nhờ, chủ tịch hội học sinh không quản học sinh mà còn muốn xách động bạo loạn.

Ngô Hán Thanh nhịn nhục ngồi xuống, thầy Hiệu trưởng lại quay sang nhìn bọn tôi.

- Sao? Máy em thấy thế nào? Có cách giải quyết gì không? Có lẽ là không, chỉ bạo động là giải thôi.

Thầy Dương thấy không khí có vẻ căng thẳng, sợ rồi chúng tôi lại phản ứng, nên lái câu chuyện về đề tài chính.

- Tôi nghĩ, bây giờ khoan hãy nói chuyện ngoài lề mà phải nghĩ đến biện pháp thế nào để Đinh Tân Trai bỏ hẳn ý định gây phiền cho Mục Ly mới là thượng sách.

Mọi người đều cúi đầu suy nghĩ nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được diệu pháp. Ngay lúc đó, chợt từ ngoài cửa sổ một lá thư bay ngay tới bàn tôi. Giật mình quay lại tôi chỉ thấy cái bóng của Anh Tử khuất sau cửa.

Tôi cầm lá thư lên xem, thấy Anh Tử dặn là phải chuyển gấp cho thầy Dương, nên vội vã chuyển ngay lá thư cho thầy. Chẳng ngờ thầy đọc xong mỉm cười, lại chuyển bức thư đó về cho tôi. Tôi tò mò mở ra xem. Chỉ thấy một bức tranh. Bức tranh vẽ hình cô gái xách con chuột trong lòng. Trong khi con mèo nhìn thấy lại bỏ chạy. Tôi nhú mày. Chuyện quan trọng thế này mà Anh Tử còn đùa được sao?

Thầy Dương thấy vậy hỏi.

- Em có hiểu bức tranh này vẽ gì không?
Tôi lắc đầu.
- Dạ không? Tại sao mèo thấy chuột lại chạy?
Thầy Dương không trả lời, nói:
- Anh Tử thông minh thật!
Tôi vẫn không hiểu.
- Thông minh? Ý cô ấy đùa gì vậy?
Thầy Dương nghiêm chỉnh.
- Không đùa đâu.
Rồi quay qua bàn hội nghị, thầy Dương tuyên bố.
- Chúng ta nên chấm dứt buổi thảo luận ở đây. Bởi vì tôi vừa nhận được một biện pháp của một cô học trò đề nghị có thể giải quyết được vấn đề một cách có hiệu quả. Mà tôi không thể trình bày trước hội nghị được. Bí mật! Rất bí mật. Sự việc giải quyết xong các bạn sẽ rõ!

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ Chương 20

Trong giai thoại Trung Quốc có kể chuyện một vị quan chỉ bằng một lời nói mà có thể thoát khỏi tội ngục tù, thì ở đây một bức ký họa của Anh Tử đã giải được nạn cho Mục Ly.
Sự việc chẳng biết thế nào mà chỉ mấy hôm sau, trong lớp, đột nhiên có lời đồn đại Đinh Ngọc Như và Mục Ly yêu nhau thắm thiết. Và để minh họa cho sự việc này, người ta bỗng thấy Đinh Ngọc Như và Mục Ly đi đâu cũng có đôi. Sự việc này quả bất ngờ vì một người đẹp đoan trang như Mục Ly làm sao lại có thể yêu một tên hèn hạ như chuột nhắt Đinh Ngọc Như? Những người biết tình cảm của Mục Ly và Lưu Đại Khôi thì bất mãn. Tại sao Mục Ly lại có thể như vậy. Rõ ràng câu thành ngữ Trái tim người đàn bà như lòng biển không đáy là có cơ sở. Trong cái thời gian đó, người ta cũng thấy Lưu Đại Khôi ít xuất hiện trước đám đông hơn. Cũng như chẳng muốn nghe ai nói chuyện gì về Mục Ly cả.
Chuyện gì không biết chứ chuyện tình cảm thì lan truyền rất nhanh và chẳng mấy chốc cả thị xã đã có lời xì xào là con đang yêu mà cha

định đoạt người yêu của con . Có người còn nói rõ hơn nữa: Đinh Tân Trai là một lão già mất nết, tính làm chuyện đoạt người yêu của con trai nên khiến Mục Ly phải tự tử . Rồi có người còn bịa thêm là Đinh Ngọc Như đã tức giận quá đòi đoạn tình cha con với Đinh Tân Trai...

Bọn Hán gian đứng ngoài đầu đường ngõ hẻm nhận được tin này, vội chạy về báo cáo lại cho Đinh Tân Trai nghe. Thế là Đinh Tân Trai hoảng lên, sợ dư luận đàm tiếu sẽ mất cả danh dự, vội vã đến trường đình chính sự việc. Hắn thề thốt là chẳng hề có chuyện đó. Cũng như hoàn toàn không biết một chút gì về mối tình của con trai gã.

Khi sự việc diễn ra đến đoạn đó thì tôi mới hoàn toàn hiểu được thâm ý của bức tranh. Cô gái là để chỉ Mục Ly. Mục Ly tóm chú chuột nhất Đinh Ngọc Như là Đinh Tân Trai phải sợ hãi bỏ cuộc.

Vì nội dung bức tranh là một quỷ kế, nên thầy Dương đâu thể nào giải thích sự việc giữa đám đông?

Và đương nhiên chuyện tình giữa Mục Ly và Đinh Ngọc Như chỉ là một màn kịch chứ không có thật.

Đạo diễn của vở kịch là thầy Dương. Và vở kịch này có thể nói ngoài các diễn viên ra, chỉ có thầy Dương, tôi và Anh Tử là biết rõ

*

Chuyện của Mục Ly giải quyết xong thì Ngô Hán Thanh từ quê mới quay về thị xã.

Biết Thanh từ quê về, bọn chúng tôi đương nhiên là biết rõ Thanh hẳn có nhiều tin sốt dẻo mới, nên sau giờ học, về đến ký túc xá bọn tôi kéo hắn vào phòng, bắt kể chuyện tai nghe mắt thấy nơi quê nhà. Ngô Hán Thanh có vẻ rất vui sau lần về quê, hắn nói.

- Trước hết, tôi muốn báo cho các bạn một tin vui, đấy là tương lai cuộc kháng chiến chống Nhật của chúng ta rất sáng lạn. Lực lượng du kích của ta càng lúc càng mở rộng địa bàn. Mặc cho quân Nhật càn quét và ngông cuồng chống phó, nhân dân vẫn vững tin, nên bọn chúng chỉ giống như dùng trâu bắt chuột, chẳng làm nên được trò trống gì cả.

Mọi người nghe được tin đó hết sức phấn khởi. Dương Sơn nói.

- Nhưng mà mày chỉ nghe nói hay được tận mắt chứng kiến?

Ngô Hán Thanh cười.

- Nói ra có lẽ các bạn không tin. Nhưng mình đã gặp họ, sống chung với họ. Được họ tập cho bắn súng, nghe diễn kịch và còn canh gác với họ nữa. Cuộc sống như nằm mơ đấy. Đôi lúc mình có cảm giác

như mình đã là một du kích.

Mọi người nhìn Hán Thanh với ánh mắt ngưỡng mộ. Tôn Thắng Nam hỏi hộp hỏi.

- Thế anh có gặp Chu Bát không? Nghe nói bà ấy bắn cả hai tay mà bách phát bách trúng nữa phải không?

Ngô Hán Thanh vênh mặt lên.

- Có chứ. Bà ấy còn dạy cả tôi bắn súng nữa.

Rồi nhìn Tôn Thắng Nam, Thanh tiếp.

- Xem này. Bà ấy vóc dáng to con hơn cô, nghe nói mỗi lần ra trận, xung phong hơn cả nam giới.

Dương Sơn hoài nghi.

- Có bốc không đấy? Vào khu mà ai cho người đi lại lung tung vậy?

Biết người là người thế nào?

Ngô Hán Thanh thở dài nói.

- Tại các bạn không biết, chớ tôi đã mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nhà chỉ còn một bà chị dâu, mà bà ấy thì sẽ gia nhập đội phụ nữ cứu quốc lâu rồi. Thế là được mọi người tin cậy, họ mới xem tôi như người nhà đấy.

Cao Triết Huê căng thẳng.

- Thế mi có gặp mặt tư lệnh Ngô chưa?

- Có, ông đã biết tất cả. Ông khen những hành vi kháng Nhật của trường chúng ta, nhưng ông dặn chúng ta làm gì cũng cần phải cẩn thận. Họ nói trong tương lai không xa, khi du kích vào thành chắc phải nhờ đến bọn ta nhiều lắm.

Dương Sơn tò mò.

- Ông ấy vóc dáng thế nào? Cao, lùn? Có giống như điều thầy

Dương đã từng kể không?

Ngô Hán Thanh đưa ngón tay cái lên.

- Tuyệt vời! Trăm nghe không bằng mắt thấy. Ông ấy cao hơn tôi nửa cái đầu, tướng tá dũng mãnh uy phong.

Lưu Đại Khôi tò mò.

- Thế mi có gặp Ông Trương Quốc Uy không?

Ngô Hán Thanh nói với giọng tiếc rẻ.

- Chưa. Tôi có hỏi tư lệnh họ Ngô, ông ấy chỉ bảo là Trương Quốc Uy thi hành công tác quá đặc biệt nên ít khi xuất hiện.

Vương Ngọc Anh hỏi.

- Ông ấy làm công tác gì? Ở đâu? Sao không hỏi?

Ngô Hán Thanh cười.

- Sao cô ngây thơ quá, đã bảo là công tác đặc biệt thì phải bí mật, phải xuất hiện bất ngờ, thật thật hư hư chứ tiết lộ cho cô biết thì còn

gì là bí mật. Nhưng nghe tư lệnh họ Ngô nói có khi ông ấy đang sống với người Nhật mà cả người Nhật cũng không biết.

Dương Sơn hoài nghi.

- Tôi nghĩ nhân vật này có thể chỉ là hư cấu, chứ không có thật và là do các anh em du kích dựng lên để hù bọn Nhật, chia rẽ bọn Nhật. Trước kia chẳng phải đã có lần người ta phao tin Trương Quốc Uy giả dạng thầy bói mù khiến bọn hiến binh tưởng là thật. Kết quả mấy cha xem bói trong thành đã bị hàm oan.

Nhắc lại chuyện đó, mọi người cười ồ.

Ngô Hán Thanh móc trong túi ra một tờ truyền đơn nói.

- Đây này, ở đây tôi có một tờ truyền đơn mà tôi nhặt được. Chúng ta có thể sử dụng làm tài liệu tham khảo...

Ngay trong lúc mọi người xúm quanh xem tờ truyền đơn của Hán Thanh, thì bỗng có tiếng chân chạy sầm sập bên ngoài. Tô Huệ Văn bị Tôn Thắng Nam đẩy ra ngoài lúc nãy, hốt hển chạy vào nói.

- Hiến binh! Đội hiến binh Nhật đến!

Dương Sơn nghe vậy giật mình.

- Hiến binh đâu? Này này đừng có nói dối dọa người ta nhé.

Tôn Thắng Nam chẳng đáp nói với Cao Triết Huê.

- Cao Triết Huê! Không chạy đi còn chờ gì nữa? Đợi bị bắt à?

Rồi lủi mất. Cao Triết Huê bán tín bán nghi chạy ra cửa nhìn, rồi quay đầu vào, mặt tái mét.

- Chết rồi! Họ đang đi tới! Có Hiệu trưởng dẫn đầu nữa.

Đến lúc đó mọi người mới tin là thật. Tất cả như bầy ong vỡ tổ.

Vương Ngọc Anh sợ quá ôm chầm lấy Dương Sơn.

Cả Đinh Ngọc Như cũng sợ hãi chạy chui tọt xuống giường. Ngô Hán Thanh cũng tái mặt, nhưng hấn như còn bình tĩnh nên một mặt ra lệnh cho mọi người dẹp hết dụng cụ in ấn, một mặt nhét tờ truyền đơn xuống gầm giường mình.

Chúng tôi nghe tiếng ông Hiệu trưởng đứng ngoài trấn an.

- Đừng sợ, không có gì phải trốn. Quân đội Thiên hoàng đến đây chỉ để lục bắt bọn gián điệp ở Trùng Khánh phái đến, chẳng liên can gì đến các trò đầu.

Tiếp đó là những cây dao lê sáng loáng xuất hiện ngoài khung cửa.

Rồi ông Hiệu trưởng cùng một sĩ quan Nhật mang kính bước vào.

Người này chẳng phải ai khác hơn là trung úy Suzuki.

Ông Hiệu trưởng nói với Suzuki.

- Thừa trung úy, để tôi cho học sinh đi trấn an các lớp khác để khỏi hốt hoảng nhé.

Suzuki gật đầu, thầy Hiệu trưởng nhìn chúng tôi sau cùng chỉ Lưu

Đại Khôi.

- Lưu Đại Khôi, hãy đi báo cho các lớp khác là các ngài hiến binh vào trường chỉ để tuần tra thôi nhé, bảo họ cứ ngồi yên đừng chộn rộn.

Vâng.

Lưu Đại Khôi nói rồi vội vã chào bỏ đi, nhưng thầy Hiệu trưởng lại gọi giật lại.

- Khoan đã, em xem thầy Nguyên đã đến chưa. Đến rồi thì bảo hãy đến ngay đây gặp tôi nhé.

- Dạ vâng.

Lưu Đại Khôi vừa đi xong, Suzuki ra lệnh cho bọn tôi tập trung lại, rồi mới ra lệnh cho bọn thuộc hạ.

- Xét!

Lệnh vừa ban, mấy tên Hán gian và bọn hiến binh đi theo vội chia nhau ra lục soát vali, bàn ghế, sách vở đều bị bới tung lên. Nhưng vẫn không thấy gì cả. Thầy Hiệu trưởng thấy vậy nói.

- Thôi được rồi, hãy sang phòng khác đi.

Bọn lính Nhật vừa định kéo sang phòng khác, thì bỗng một tên nhìn thấy bản kẽm và mấy tờ giấy Stencil, hấn lùi ngay ra. Nhưng thầy Hiệu trưởng thật lạnh trí nói.

- Cái này là của nhà trường!

Rồi điểm mặt Dương Sơn, thầy giận dữ nói.

- Các người thật to gan. Tại sao thời điểm làm bích báo đã qua lâu rồi, mà không thấy mang mấy cái này trả lại cho nhà trường, còn giữ lại làm gì chứ?

Một tên hiến binh Nhật bước tới giường Ngô Hán Thanh lục tung lên. Một cục giấy vo tròn văng ra. Tên hiến binh này nhặt lên đưa đến Suzuki.

Suzuki cẩn thận mở ra xem, gật gù.

- Truyền đơn! Có cả truyền đơn ở đây à?

Mọi người đều đứng lặng chẳng dám lên tiếng.

Hôm lễ kỷ niệm thành lập trường tôi thấy Suzuki có dáng dấp tao nhã nên rất có cảm tình, nhưng bây giờ thì hấn đã lộ chân tướng một tên lính kín Nhật.

Đọc xong tấm truyền đơn hấn bước tới nhìn chúng tôi với nụ cười nham hiểm. Rồi bất ngờ chộp lấy cổ áo Hầu Triều Nghĩa giật mạnh, hởi lớn.

- Cái này của ai? Nói mau!

Hầu Triều Nghĩa có tật nói lắp từ trước, lúc sợ càng nói lắp hơn nên cứ:

- Tôi.... tôi.... tôi...

- Vậy là của mày phải không?

Suzuki hỏi làm Nghĩa hoảng quá nói.

- Không.... không phải.... tôi.... tôi không biết.... gì hết.

Suzuki dùng mấy ngón tay bóp mạnh vào cổ họng Nghĩa.

- Vậy thì của ai? Nói mau!

Hầu Triều Nghĩa đau quá, thét lên.

- Tôi... không nói.... Có chết tôi cũng không nói.

Suzuki nghe vậy trợn mắt, rồi quay qua xô tràng tiếng Nhật với tên hiến binh đứng cạnh. Mũi lê gắn trên đầu súng của tên này bèn chĩa vào mặt Nghĩa. Nghĩa sợ quá né qua bên, chiếc nón trên đầu Nghĩa bị lưỡi lê đẩy văng xuống đất để lộ chiếc đầu bóng loáng.

Giữa lúc bọn lính Nhật khoái chí cười rộ lên thì Ngô Hán Thanh từ phía sau bước ra xô một tràng tiếng Nhật.

- Các ông không được bắt nạt kẻ yếu! Không được động đến anh ta!

Suzuki nghe vậy ngưng cười, đặt tay lên đốc kiếm mang bên hông.

Ngô Hán Thanh chẳng chút sợ hãi, ngang nhiên tiếp.

- Đây là tinh thần võ sĩ đạo của người Nhật đấy ư? Bắt nạt một học sinh tay yếu chân mềm không một tác sát trong tay là vinh hạnh lắm à?

Suzuki nghe Thanh nói tức giận vô cùng, hấn buông Hầu Triều Nghĩa ra, quay sang cho Thanh một cái tát như trời giáng.

Trên má trắng xanh của Thanh lập tức hiện ngay ra năm dấu tay đỏ ửng. Một dòng máu từ mép miệng Thanh chậm rãi chảy xuống cằm.

Nhưng Thanh như không sợ, đôi mắt căm hờn nhìn trừng trừng Suzuki.

Dương Sơn lúc đó không nhin được chen vào.

- Các ông làm gì dữ dằn như vậy? Phải biết chúng tôi là bạn học của con gái đội trưởng các ông. Muốn gì ông nên đưa chúng tôi đến gặp Khuyển Dưỡng Quang Hùng nói chuyện.

Lời của Dương Sơn chỉ làm những tay hiến binh Nhật chùn tay. Còn với Suzuki chẳng có ý nghĩa gì. Hấn trừng mắt nhìn Dương Sơn rồi quay qua ông Hiệu trưởng hỏi.

- Thưa ông Hiệu trưởng, chiếc giường có truyền đơn vừa rồi là của ai vậy?

Ông Hiệu trưởng liếc nhanh Ngô Hán Thanh, rồi móc trong túi ra quyển sổ tay đọc.

- Giường số 32, của Đinh Ngọc Như.

Lúc đó con chuột nhắt Đinh Ngọc Như nghe vậy sợ quá, từ dưới giường chui ra, meo máo nói.

- Đầu phải của tôi! Giường của tôi nằm ở phía trái giường này cơ!

Ông Hiệu trưởng nghiêm giọng.

- Rõ ràng là giường của cậu, cậu còn định chối tội nữa? Cậu cứ đi theo họ đi, chẳng sao đâu.

Suzuki đưa mắt hoài nghi nhìn Đinh Ngọc Như.

- Của thằng bé này ư? Thôi được rồi, tạm thời trói nó lại rồi tính sau.

Ngô Hán Thanh thấy vậy không muốn bạn bị hàm oan, bước tới nói.

- Thưa thầy Hiệu trưởng...

Nhưng thầy Hiệu trưởng đã trợn mắt quát.

- Không được lời thôi. Ai đứng đâu thì cứ đứng đấy để người ta làm việc, không được xin xỏ gì cả.

Trung úy Suzuki cười nhạt nói.

- Được rồi! Chẳng ai được tự do đâu. Tất cả đều về đồn cả, bao giờ sự việc sáng tỏ mới thôi.

Ông Hiệu trưởng chỉ tay về phía Vương Ngọc Anh và Tôn Thắng Nam.

- Thưa trung úy, xin trung úy để cho hai cô nữ sinh này ở lại, họ là con gái...

Suzuki trợn mắt, nói lớn.

- Không được! Tất cả về đồn hết!

Ông Hiệu trưởng thấy vậy bối rối, quay qua chúng tôi.

- Thôi được! Vậy các em hãy theo trung úy về đồn đi, nhớ bình tĩnh đừng sợ quá khai bậy mà thiệt thân!

Như vậy mà Suzuki còn chưa hài lòng, hấn hạ lệnh cho bọn thủ hạ:

- Hãy trói cả bọn chúng lại, đưa bọn chúng về đồn trước, ta ở lại làm việc quan trọng khác rồi về sau.

Thế là chỉ ít phút sau tất cả chúng tôi bị xích lại thành dòng, riêng Đinh Ngọc Như còn phải mang theo chiếc còng sắt.

Trung úy Suzuki đi qua dãy lớp còn đang học, dán mắt vào thấy chẳng có việc gì cả, ông ta bèn đi thẳng đến lớp mười một. Ở đây thầy Dương đang đứng trên bục giảng bài lịch sử. Có lẽ ông đã nhìn thấy bọn tôi bị bắt, nhưng vẫn bình thản đứng trên bục say sưa giảng.

Tôi nghĩ đến chuyện sắp phải vĩnh biệt thầy, vĩnh biệt mái trường mà lòng không khỏi buồn buồn. Nhưng cũng thấy có phần hãnh diện vì mình đã được dự phần vào dòng chảy của lịch sử, chợt nhiên cảm giác mình đã là một liệt sĩ rồi vậy.

Lúc chúng tôi bị dẫn qua vườn hoa. Các nữ sinh vẫn còn chơi trò đuổi bắt. Anh Tử cũng có mặt trong bọn họ, vội vã chạy ra.

- Các bạn làm sao thế?

Mọi người vẫn yên lặng làm lui bước. Anh Tử vẫn đuổi theo.

- Các bạn bị họ bắt rồi ư?

-

- Các bạn phạm tội gì?

Thấy bọn tôi không trả lời Anh Tử rưng rưng nước mắt, Đinh Ngọc Như thấy vậy nói.

- Bởi vì Bởi vì.

Nhưng nó chưa kịp dứt lời thì Dương Sơn đã nhổ bãi nước bọt về phía Anh Tử nói.

- Lời nguyện rửa hôm trước của cô đã linh ứng rồi đấy. Cô mãi nguyện chưa?

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ Chương 21

Khu nhà giam với tường cao vách dày.

Nền trời chưa tối, mà bóng đêm đã ngập đầy trại giam. Tinh thần chúng tôi xuống rất thấp. Khi thấy Đinh Ngọc Như bị xe bót bùng áp tải đi, Vương Ngọc Anh đã òa lên khóc. Vương Mộ Đạo và Hầu Triều Nghĩa thì thở ra. Tô Huệ Văn và Cao Triết Huệ thì chửi bới loạn cả lên. Liễu Ngạn Phong với Dương Sơn thì ngồi thăm suy đoán xem thủ phạm hãm hại bọn tôi trong chuyện này là ai.

Liễu Ngạn Phong nghi là Uông Đông Nguyên, vì trước lúc chúng tôi họp thầy đã viện cớ mệt xin nghỉ một tiết. Biết đâu đó là lý do để đi báo cho bọn hiến binh? Còn Dương Sơn thì cho đó là Anh Tử, vì chỉ có Anh Tử là biết rõ hoạt động của bọn này nhất.

Cao Triết Huệ và Tô Huệ Văn chỉ chờ có vậy, là chửi đồng lên ngay.

- Mẹ bà nó! Lũ tay sai!

- Đúng là con kẻ cướp! Hán gian!

- Cái con Hồ ly tinh đó, đã hại Điền Mục Thanh suýt chết bây giờ lại hại đến bọn ta.

Ngô Hán Thanh nãy giờ ngồi yên ở góc phòng giam. Chợt kéo tay tôi hỏi.

- Này người có thuộc bài “Chính khí ca” không? Bài mà mấy hôm

trước thầy Dương mới dậy đó.

Tôi không hiểu Thanh muốn gì, nhưng cũng đáp.

- Không thuộc lắm, hình như chỉ nhớ đoạn mở đầu với đoạn cuối.

- Vậy thì hỏng bét! Tao muốn thuộc đặng lúc ra trường bắn sẽ đọc to lên cho mọi người cùng nghe.

Tôi giật mình.

- Mấy cũng tin là chúng ta rồi sẽ bị xử bắn à?

Thanh yên lặng một chút rồi nói.

- Chúng mày thì không sao, nhưng tao thì chắc phải bị.

- Tại sao?

- Vì tờ truyền đơn đó do tao mang vào, rồi tao lại nhét vào giường tao. Lúc đó... khi bị tra khảo chắc chắn Đinh Ngọc Như sẽ khai toẹt ra cả.

- Ông hiệu trưởng đã nói đó không phải là giường của mày. Còn lúc này giấy truyền đơn. Đinh Ngọc Như cũng đâu có nhìn thấy?

Tôi cố nói để an ủi Ngô Hán Thanh và hỏi.

- Vậy còn truyền đơn lần trước là của ai? “Cứu quốc đoàn thiết huyết” là có thật à?

Ngô Hán Thanh thú nhận.

- Không, đó chỉ là một cái tên bọn này đặt ra, nhằm tiếp tay cho du kích thôi.

- Thế ai gợi ý cho mày làm công tác đó?

- Tư lệnh Ngô Nhân Kiệt. Ông ấy chính thật là anh ruột tao.

Tôi ngạc nhiên.

- Sao từ trước đến giờ tao không nghe nói đến?

- Đó là sự thật, nhưng vì anh tao có dặn không được cho ai biết vì sợ nguy hiểm cho tao.

- Trách gì mi chẳng quá rành với chuyện du kích?

Tôi nói và nhớ lại những gì Ngô Hán Thanh thường kể. Một sự việc khác đây là sự thân mật gắn bó giữa thầy Dương và Hán Thanh. Tôi tò mò.

- Như vậy hẳn thầy Dương cũng có liên hệ với quân du kích?

Ngô Hán Thanh lắc đầu nói ngay.

- Không, chẳng có quan hệ gì cả. Chẳng qua ông ấy là người nhiệt tình yêu nước. Đó là nhận định của tao.

- Tao thấy thái độ thầy Dương rất kỳ cục, tại sao lúc thấy bọn mình bị dắt dẫn đi, ông ta vẫn bình thản, chẳng hề lộ một vẻ xúc động nào cả.

- Không thể ném đá quý trong những trường hợp không cần thiết, mi hiểu ý nghĩa câu này chứ? – Hán Thanh nói với giọng điệu xúc động

– Thôi thì với mày tao không cần giấu giếm gì nữa. Thầy Dương là một người quan trọng. Rất quan trọng, vì vậy dù có bị tra khảo thế nào ta cũng không thể tiết lộ danh tánh của ông trước kia. Có một lần ta đã phạm phải một lỗi lầm mà không thể tha thứ được. Chỉ vì chuyện nhỏ mà kéo ông vào vòng nguy hiểm. Để đến nỗi suýt tí thì ông bị lộ diện.

Tôi kể tai Hán Thanh hỏi nhỏ.

- Có phải đó là lần bắt cóc Anh Tử hôm trước?

Ngô Hán Thanh gật đầu, nói nhỏ.

- Đúng, người thực hiện nhiệm vụ đó chẳng phải ai khác là thầy Dương với tao. Có sự tiếp tay của Thiếu Chu Bát.

- Vậy ra mày đã...

Hán Thanh đưa tay lên miệng.

- Mày đừng hỏi cũng đừng nói cho ai biết chuyện này, vì thầy Dương vẫn còn được tự do. Nói ra sẽ liên lụy đến ông ấy.

Tôi hiểu kỳ.

- Bắt cóc là được rồi, sao phải cắt đứt một lóng tay của cô ấy?

Ngô Hán Thanh khẳng khái.

- Vì chuyện địa nghĩa không thể kể đến thân thích, quen biết, huống hồ chi là một người bạn? Cũng như bây giờ ta đây sẵn sàng chết chứ không thể để liên lụy đến thầy Dương.

- Nhưng theo tao biết thì mi và Anh Tử từng yêu nhau?

Ngô Hán Thanh thở dài.

- Bây giờ tao đã sắp chết rồi còn bàn đến chuyện yêu đương làm gì nữa. Vả lại chuyện đó chỉ nên để trong lòng thôi, ai lại trình diễn kiểu Mục Ly với Ngọc Như.

Nhắc đến Đinh Ngọc Như tôi chợt nhớ đến lời vu oan của thầy Hiệu trưởng, nên nói.

- Tội nghiệp Đinh Ngọc Như, hẳn phải gánh tội cho người khác, nhưng vừa qua sao thầy Hiệu trưởng lại vu khống cho hắn vậy?

Ngô Hán Thanh lắc đầu.

- Điều này cả tao cũng không hiểu. Lúc tao muốn đứng ra nhận tội, thầy Hiệu trưởng đã ra sức ngăn cản!

Tôi bực bội.

- Nếu vậy thì nguy cho thầy Hiệu trưởng, thế nào cũng chuốc lấy hận thù cho xem.

Ngô Hán Thanh có vẻ suy nghĩ, rồi bứt rứt.

- Liệu Đinh Ngọc Như có bị làm sao không?

Tôi nhớ lại những chuyện phim trinh thám thường đọc, nói.

- Thế nào Đinh Ngọc Như cũng bị thẩm vấn để khai thêm đồng bọn.

Ngô Hán Thanh nghe vậy đứng lên.

- Không ổn rồi! Bảo đảm là Đinh Ngọc Như sẽ bị tra tấn và khai bậy cả. Như vậy là không được!

Tôi nghe vậy nắm tay Thanh hỏi.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Để tao đi tự thú! – Ngô Hán Thanh nói – Kẻ đại trượng phu tội ai nấy chịu, không thể để người khác gánh oan cho mình!

Dương Sơn vội kéo Hán Thanh ngồi xuống. Chưa kịp làm gì thì cửa phòng giam xịch mở, một luồng ánh sáng rọi vào, Suzuki và một tên Hán gian đứng bên ngoài nhìn vào.

- Im nào! Chúng bay làm gì ồn ào trong đây? Ở tù còn không biết thân.

Tất cả đều im lặng, chỉ có Ngô Hán Thanh là còn lớn tiếng.

- Để tao đi! Tao đi!

Tên Hán gian đứng ngoài nhìn vào hỏi.

- Cái thằng đó la hét gì đó?

Dương Sơn nhanh trí đáp.

- Dạ... hấn sợ quá la hoảng, tên này yếu thần kinh!

Tên Hán gian cười nham hiểm.

- Hấn bệnh thần kinh ư? Đinh Lục Gia này là tay chuyên gia về bệnh thần kinh đây để ta chữa chạy là hấn sẽ hết la hét ngay.

Chúng tôi nghe hấn nói giật mình. Vì Đinh Lục là tay tàn ác có tiếng, đánh người không gớm tay, nên rất được bọn Nhật trọng dụng. Hấn thấy bọn tôi ngồi yên, đe dọa tiếp:

- Tui bay ngoan ngoãn thì một lát nữa Đinh Lục này sẽ nhẹ tay cho.

Bằng không một khi chộc giận thì chết đau đớn lắm đó.

Một người nghe đến chữ “chết” thì đều sợ. Bởi vì họ nào có được “sống” lúc nào đâu. Chỉ có Ngô Hán Thanh là cười nhạt.

- Chết là hết! Ta nào có sợ!

Và câu nói của Hán Thanh như một liều thuốc tăng lực. Chúng tôi không hèn cùng la to.

- Chết là hết! Chẳng sợ gì cả.

Ngô Hán Thanh chột đọc lớn hai câu trong “Chính khí ca”

- “Trời đất còn chính khí, mãi mãi lưu danh...”

Mọi người đọc theo. Nhưng Ngô Hán Thanh chỉ nhớ được một đoạn nên đọc chẳng đúng bài gì cả hấn đọc bừa thêm.

- Có bị chém đầu: “Quý thần cũng khâm phục”

Trung úy Suzuki hình như bị bất ngờ, hấn quay qua nói với tay Hán gian một trang tiếng Nhật hỏi có phải là bọn tôi đang đọc kinh sám hối không. Tên Hán gian lắc đầu, vừa nói vừa dùng tay diễn tả. Rồi quay sang mắng bọn tôi.

- Chúng bay có im ngay cho ta nhờ không? Quân đội Thiên Hoàng nào có bắt chúng bay đọc bài cho họ nghe đâu? Thôi thôi hãy dành cái bài đó học cho Diêm Vương nghe vậy.

Cao Triết Huê lúc đó không còn biết sợ gì nữa, vỗ ngực nói.

- Được thôi! Chết thì chết! Dù gì có chết cũng là một hảo hán.

Đinh Lục tức quá bước tới, đá mạnh vào đít Cao Triết Huê.

- Hảo hán cái con khỉ. Bọn bay chẳng là cái chó gì cả.

Cao Triết Huê vỗ vỗ mông nói.

- Hay lắm! Mà dám đá vào mông cậu mà ư? Ta nói thiệt, nếu tao còn sống, thì thù này sẽ trả, không trả không là người.

Tên Hán gian Đinh Lục cười khẩy.

- Trả thù ư? Muộn rồi con ạ! Một lát nữa ta sẽ gõ gõ cái đầu mi xem nó cứng đến độ nào?

Nói xong Đinh Lục quay qua nói gì đó với Suzuki rồi quay vào hét.

- Bọn bay đi ra hết ta xem!

Hắn bắt chúng tôi xếp hàng bước ra. Vương Ngọc Anh nghĩ là đã đến giờ lên đoạn đầu đài, nên ôm Dương Sơn khóc không thành tiếng.

Không phải chỉ có một mình Vương Ngọc Anh mà tất cả đều nghĩ như vậy. Nên mọi người bắt tay nhau nói lời chia tay vì e là một lúc nữa sẽ không còn dịp để nói.

Đến lượt Tôn Thắng Nam bắt tay Ngô Hán Thanh. Thắng Nam chẳng hề khóc, trái lại còn nói.

- Anh Hán Thanh, giờ anh và tôi ở cạnh nhau. Sau này coi như tôi không còn sợ phải mất anh nữa.

Ngô Hán Thanh có vẻ hối hận nói.

- Thời gian qua tôi quá thờ ơ. Thật có lỗi với Nam.

- Không ... Không có gì cả...

Thắng Nam hơi bối rối, định nói thêm điều gì, nhưng lúc đó Vương Ngọc Anh đã chạy đến nắm tay Hán Thanh chào tạm biệt. Hán Thanh nói với mọi người.

- Xin mọi người hãy tha thứ cho tôi. Vì tôi đã khiến mọi người liên lụy.

Wương Ngọc Anh nghẹn giọng nói.

- Không, anh làm vậy là đúng. Tôi chỉ buồn vì thấy mình không dũng cảm như mọi người.

Lúc đứng bên ngoài cổng trại giam, hình như để chờ xe đến chở đi, Cao Triết Huê lại lần thẩn hỏi Đinh Lục.

- Bộ bọn này đều bị xử bắn cả ư?

Đinh Lục được dịp “hù” mọi người.

- Tao nghĩ lại rất tiếc. Tại sao tao không mở trại bán quan tài. Nếu vậy có phải hôm nay sẽ lãi to không?

Cao Triết Huê nghe vậy lại hỏi.

- Bắn bọn tôi thì được rồi. Chẳng lẽ mấy cô gái này cũng bị bắn nữa à?

Đinh Lục có vẻ bực dọc.

- Mà y hỏi để làm gì? Có xử bắn thì tao bắn mày trước tiên đấy.

Cao Triết Huê nhún vai.

- Tôi chết là chắc rồi, nên chẳng có gì sợ cả.

Rồi Huê quay qua Vương Ngọc Anh.

- Hắn nói vậy chứ bọn cô chẳng chết đâu, mà này, nếu còn sống nhờ cô nhấn giùm vài câu với Tô Huệ Văn được không?

Wương Ngọc Anh xúc động đứng yên. Cao Triết Huê tiếp.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 22

Chiếc xe chở tù chở chúng tôi đã chạy rất nhanh, hình như nó đi vào con đường đá hẹp và gồ ghề. Chúng tôi bị lắc như kẻ trên thuyền gặp sóng lớn. Thế này thì có nghĩa là họ đã đưa bọn tôi ra ngoài ô. Nghĩa là đến pháp trường.

Cuộc sống hẳn không còn bao lâu nữa. Cái chết đã gần kề. Liễu Ngạn Phong đề nghị mọi người hát lên để lấy nhuệ khí. Nhưng chẳng ai buồn cất giọng. Cuối cùng chỉ có hắn một mình lải nhải bài “Tòng hoa giang”.

- Nhà ta trên dòng Tòng Hoa Đông Bắc, lũ giặc đến...

Ngay lúc đó, chiếc xe phanh gấp lại. Mọi người đứng dậy cố nhướn mắt nhìn ra ngoài; tháp đá, rừng phong, tòa nhà lớn... Vậy là đưa bọn này đến nhà Khuyển Dưỡng Quang Hùng...

Đình Lục phóng xuống xe, mở cửa sau, nói.

- Đây xuống xe đi, lũ quỷ nhỏ. Bọn bay được sống thêm vài phút vì đội trưởng Khuyển Dưỡng, muốn đích thân thăm vấn bọn bay! Ngô Hán Thanh nói với chúng tôi.

- Các bạn nghe này! Lúc bị thăm vấn có đánh thế nào cũng không được khai ai khác, đừng để liên lụy người ta, bởi vì bọn ta cũng sắp chết đến nơi rồi.

Dương Sơn thì bày trò.

- Nếu hỏi ai là kẻ chủ mưu thì tại sao ta không khai là Uông Đông Nguyên? Phải hại cho hắn chết trước mình chết sau vậy. Tôn Thắng Nam chen vào.

- Kể cả Khuyển Dưỡng Anh Tử cũng là đồng bọn! Nó mà chết theo tôi mới hả dạ.

Ngay khi chúng tôi xuống hết xe. Thì cánh cổng lớn mở rộng. Một cô gái hầu người Nhật bước ra la lối.

- Làm gì la lối um sùm vậy? Có biết đây là tư doanh của ngài đội trưởng không?

Đình Lục thì chĩa mũi súng thẳng vào chúng tôi nói.

- Sắp hàng trật tự đi vào, ai lộn xộn ta bắn bỏ đấy.

Chúng tôi yên lặng, đi giữa hành lang dãy nhà âm u. Đến trước một tòa nhà lớn. Đình Lục bắt chúng tôi đứng lại, nói.

- Các người hãy đứng đây chờ ta một chút.

Rồi đẩy cửa đi vào, tôi nghe tiếng hắn nói.

- Báo cáo đội trưởng. Bọn nhóc đó đã được đưa đến rồi.

Tiếng của Khuyển Dưỡng Quang Hùng

- Hãy cho bọn chúng vào đây, còn tất cả bọn bay đều ra ngoài.

Khi chúng tôi bước vào, ánh đèn sáng choang làm ai cũng hoa cả mắt. Tòa đại sảnh của Khuyển Dưỡng Quang Hùng bài trí thật huy hoàng. Chủ nhân của nó đang ngồi ngả người trên ghế salon. Hắn còn mặc áo ngủ, nhìn chúng tôi như mèo nhìn chuột.

Trung úy Suzuki trao đổi với hắn một tràng tiếng Nhật. Chúng tôi

nghe tiếng được tiếng không, chỉ biết ý nghĩa gần như là khai thác thêm được gì không? Trung úy Suzuki lắc đầu.

- Không!

Khuyển Dưỡng Quang Hùng gật gù nói.

- Chẳng ngờ Lý Quang Trung lúc nào cũng đối nghịch với ta.

- Vâng.

Suzuki đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng có vẻ suy nghĩ rồi nói.

- Vậy thì hãy để tên trùm thổ phỉ kia sống thêm ít hôm. Chắc hẳn sẽ cung cấp thêm được nhiều tin tức cho ta.

- Vâng.

Suzuki nhận lệnh rồi rút lui. Khuyển Dưỡng Quang Hùng ngồi đó suy nghĩ thêm một chút rồi quay đầu vào trong nói.

- Cậu Uông đâu! Bọn học trò cưng của cậu có mặt đông đủ ở đây này!

Lúc đó tôi mới thấy thầy Nguyên ngồi ở ghế sau bộ salon và Đinh Ngọc Như với đôi mắt sưng húp vì khóc.

Thầy Nguyên đứng dậy bảo chúng tôi.

- Các em ngồi xuống đi!

Chúng tôi còn chưa biết thầy Nguyên nói gì thì Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ dẩy ghế bên trái hẳn nói.

- Nào tất cả hãy vào đó ngồi.

Rồi hẳn quay sang thầy Uông nói.

- Thầy Nguyên này. Bữa nay tôi rất mệt nên phải nghỉ đây. Cậu thay tôi giải thích cho bọn trẻ nghe nhé.

Rồi Quang Hùng bước tới bàn rót hai ly rượu, uống một ly còn một ly đưa cho thầy Nguyên rồi mới đi vào trong. Đợi tên đội trưởng đi rồi, thầy Nguyên căng thẳng nói.

- Tại sao các em lại làm thế? Chăm lo học hành có phải sẽ giúp ích cho đất nước về sau không? Gây đại họa mà làm gì? Cũng may là nhờ Anh Tử nói giúp nếu không thì có nước chết! Anh Tử đã biện hộ giùm các em, bảo tờ truyền đơn đó là giấy gói quà ăn vặt từ ngoài mang vào chứ không phải chủ mưu của các em nên...

Thầy Uông nói đến đó gật gật đầu, rồi tiếp.

- Mà cũng may, sau đó trung úy Suzuki bắt được một du kích địa phương, nên mọi chuyện đã đơn giản. Nhờ vậy các em mới thoát.

Mọi người cũng chẳng hiểu thầy Uông nói thật hay không. Quay sang thấy Ngô Hán Thanh tái mặt, tôi cũng lo lắng. Hay là Ngô Nhân Kiệt đã bị bắt?

Thầy Ưông yên lặng một chút, bỗng nói với một giọng điệu thật xúc động.

- Nhiều lúc chỉ cần sai một nước cờ là có thể sa chân. Tôi nói ra đây, các em phải bình tĩnh lắng nghe, vì đây là một tin xấu. Các em có biết. Thầy Dương, Thường Thứ của các em vừa từ trần không? Tin thầy Ưông vừa báo như một tiếng sét nổ vang trong đầu làm chúng tôi ngỡ ngàng nhìn nhau. Thật không? Hay đây là cách nói hù dọa? Rõ ràng là bọn tôi rời khỏi trường, thầy Dương vẫn còn đứng trên bục giảng cơ mà? Mới có mấy tiếng đồng hồ, sao ông lại chết? Ông chết vì lý do gì? Mọi người nửa tin nửa ngờ chẳng biết nói gì. Ngay lúc đó thầy Nguyên lại tiếp.

- Thầy Dương khi biết mình đã bị phát hiện sợ mang tội nên tự tử. Khi quân đội Thiên hoàng vào phòng riêng của ông ta lục soát đã thấy một vài tài liệu chưa hủy, chứng tỏ ông là một phần tử chống lại quân đội Thiên hoàng.

Điều thầy Ưông vừa nói, làm cho tin tức gần có tính xác thực hơn.

- Thầy Nguyên lại tiếp.

- Đối với đội trưởng Khuyển Dưỡng Quang Hùng, thầy Dương chẳng phải xa lạ. Khuyển Dưỡng đã biết ông ấy mười mấy năm về trước khi ông sang Nhật du học. Vì vậy những gì thầy Dương làm là không thể chối cãi được. Ông cũng biết thế nên đã tự tử bằng độc dược. Chưa kịp đưa vào bệnh viện đã tắt thở.

Thầy Ưông vừa dứt lời. Vương Ngọc Anh là đứa đầu tiên bật khóc. Chúng tôi lần lượt rơi lệ theo.

Đang lúc đó thầy Ưông lớn tiếng.

- Cầm không ai được khó nhé. Những gì thầy Dương làm, tự thầy ấy gánh trách nhiệm. Không liên lụy gì đến ai cả. Giờ thì mọi người đã rõ ràng. Tôi mong là từ đây về sau các em đừng có hồ đồ, đừng cả tin ai cả. Các em được thả về gắng học hành đừng cả tin ai cả. Các em được thả về gắng học hành đàng hoàng. Còn bây giờ hãy chào ông đội trưởng, cảm ơn ông ấy rồi về đi!

Lúc đó Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã bước ra, tay cầm ly rượu đầy nói.

- Hắn chết là đáng lắm! Hắn phải chết thôi. Mà thật ra tôi nào có muốn giết hắn đâu, chỉ có hắn là muốn giết tôi thôi. Đúng không nào? Ưông Đông Nguyên đứng thẳng người vuốt đuôi.

- Vâng! Ông ta phải chết để đền tội.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng hớp một hớp rượu rồi thở dài tiếp.

- Thầy Dương của các người thông minh và can đảm lắm. Và cái can đảm kia là do ông ta học được từ tinh thần võ sĩ đạo của

nước tôi đây.

- Vâng!

Thầy Uông thay chúng tôi trả lời. Khuyển Dưỡng Quang Hùng lại nói.

- Và để tôn trọng tinh thần thượng võ của nước Nhật, tôi đồng ý lời thỉnh cầu của thầy. Tôi cho phép làm lễ an táng ông ta theo nghi lễ cổ truyền Trung Quốc.

- Xin cảm ơn ngài đội trưởng.

Uông Đông Nguyên cung kính đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng lại chỗ ngồi cũ, mắt nhắm lại theo kiểu ngồi thiền, một lúc chột mở mắt ra nói.

- Cả lũ học trò này là học trò của Dương Thường Thứ, chắc hẳn chúng cũng bị tay thầy này lây nhiễm những tư tưởng không thể chấp nhận được, nếu không tại sao chẳng chịu học hành mà cứ lo quậy phá?

Rồi ông ta trừng mắt nhìn bọn tôi, hạ thấp giọng.

- Bọn bay hư hỏng hết rồi. Nếu không cả thầy thông dịch đây được phái đến dạy tiếng Nhật cho bọn bay đâu có bị quậy phá?

Thầy Nguyên thấy tình hình căng thẳng vội giảng hòa.

- Xin ông đội trưởng hãy cho họ ra ngoài. Lần sau tôi sẽ cố gắng dạy chúng tốt hơn ạ.

Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ cây roi ngựa treo trên tường.

- Sau này ư? Tôi thấy tốt hơn phải dạy dỗ chúng bằng những ngọn roi này. Nền giáo dục Trung Quốc dở tệ. Vì vậy mà học trò chẳng coi thầy ra gì cả. Nếu ở nước Nhật của chúng tôi, thì học sinh lớp ba đã có khả năng dạy học sinh lớp hai.

Rồi ông ta quay nhìn thầy Nguyên nghiêm khắc.

- Đâu nào! Thầy hãy dạy dỗ chúng trước mặt tôi xem. Phải cho bọn chúng vào nề nếp, nếu cần phải dùng kỷ luật.

- Vâng.

Nghe thầy Uông đáp. Khuyển Dưỡng Quang Hùng lại nói.

- Vậy thì những hành vi vừa qua của bọn chúng là rất đáng đánh, thầy đánh chúng dần mặt trước mặt tôi xem.

- Vâng.

Thầy Uông Đông Nguyên nói rồi ngần ngừ một chút mới bước đến tường lấy cây roi xuống. Đứng trước chúng tôi, thầy hỏi.

- Nào? Ai là người tình nguyện ra trước đây?

Ngô Hán Thanh ưỡn ngược bước tới.

- Tôi đây! Chết tôi còn không sợ nói chi chuyện bi đôn.

- Uông Đông Nguyên trừng mắt nhìn Thanh rồi vung roi lên quát mạnh xuống vai hắn. Thanh vẫn bình thản còn đếm to “một”.

- Ngon hả! Anh hùng ư?
Thầy Ưông đồ mắt nói và một roi khắc quất xuống trúng mặt Thanh.
Thanh cắn răng đưa hai ngón tay lên đến tiếp “Hai!”
Thái độ của Ngô Hán Thanh là Ưông Đông Nguyên giận dữ quất mạnh roi thêm vào người Thanh.
- Giữa lúc đó, cánh cửa phòng bên cạnh chợt mở, rồi một cái bóng trắng vụt vào chụp lấy ngọn roi trên tay Ưông Đông Nguyên.
Chúng tôi quay nhìn thì ra là Anh Tử.
Anh Tử hướng về Quang Hùng, giọng nũng nịu.
- Cha! Tại sao cha lại đánh người ngay trong nhà ta vậy?
Anh Tử mặc áo ngủ Tây phương, tóc xõa dài, trông xinh xắn nhiều lần mặc áo kimono. Ông Quang Hùng nhú mày.
- Giờ này sao con chưa ngủ? Ra đây mà làm gì?
Anh Tử nũng nịu.
- Con không ngủ đâu. Ai bảo cha thấy bạn con bị đánh mà lại không can thiệp?
Ông Quang Hùng cười.
- Vì bọn nó không chịu khép mình vào kỷ luật.
Chỉ có vậy mà cha cho người ta đánh họ ư?
Anh Tử hỏi rồi quay qua trừng mắt với Ưông Đông Nguyên.
- Thì ra ông là một con người vô nhân đạo. Tại sao ông có thể đánh người một cách tùy tiện vậy chứ? Vậy thì từ đây về sau tôi sẽ không nói chuyện với ông nữa.
Ưông Đông Nguyên thấy vậy phân bua.
- Đâu phải, tôi nào có tự tiện đánh mà là lệnh của đội trưởng.
Anh Tử nghe vậy quay qua đâm thình thịch vào bụng ông Quang Hùng nói.
- Vậy mà cha còn chối nữa ư? Cha đã nói nếu ai bắt nạt con thì cha sẽ đánh họ, còn bạn con học đều tốt với con, tại sao cha cũng đánh họ chứ?
Khuyển Dưỡng Quang Hùng chỉ yên lặng uống rượu, không đáp.
Anh Tử chụp ly rượu lại.
- Cha lại uống rượu nữa. Cha đã hứa với con là không uống rượu nữa mà sao vẫn uống? Cha có nhớ là trước kia vì say mà cha đã đánh mẹ chết không?
- Tại sao con?... Nhắc lại chuyện đó làm gì chứ?
Khuyển Dưỡng Quang Hùng nói với thái độ cực kỳ xúc động.
Anh Tử lại tiếp.
- Con biết mà cha nào có thương gì con? Khi con bị người ta bắt cóc, cha nào có muốn chuộc con về. Cha không bao giờ nghĩ đến

tình phụ tử. Cha chỉ muốn làm sao được mau thăng chức mà thôi. Anh Tử vừa nói vừa khóc, Ông Đông Nguyên thấy vậy đau lòng, bước tới đặt tay lên vai Anh Tử.

- Thôi Anh Tử đừng khóc, cha cô chẳng bao giờ có ý nghĩ đó đâu.

Anh Tử trừng mắt.

- Ông đừng đụng đến người tôi!

Và để tỏ rõ thái độ phản kháng. Anh Tử bước tới cạnh Hán Thanh, sờ tay lên vết roi hời.

- Đau lắm phải không anh Thanh?

Ngô Hán Thanh mím môi.

- Không đau!

Giọng Anh Tử nhỏ nhẹ.

- Thôi, anh hãy tha thứ cho họ, cho cha em đi!

Tiếng thì thầm của Anh Tử gợi tôi nhớ đến giọng cô gái đã hôn làm tôi trong cái đêm ở ký túc xá hôm nọ. Tôi chợt hiểu ra, nhưng trong cái khung cảnh rối rắm này tôi không muốn nghĩ tiếp. Tôi quay qua xem phản ứng của Ngô Hán Thanh thế nào. Chỉ thấy hấn đẩy Anh Tử ra với vẻ khó chịu. Anh Tử vẫn can đảm nói.

- Mai tôi sẽ mang thuốc cao đến cho anh nhé!

Anh Tử nói với thái độ tử thân, mắt rưng rưng lệ, nhưng Hán Thanh vẫn không tỏ ra động lòng.

- Cảm ơn

Nhưng rồi khi liếc sang Ông Đông Nguyên, hấn lại nổi nóng.

- Thôi tôi không cần đâu

Lời của Hán Thanh làm Anh Tử rất buồn. Tôi nhìn thấy cô nàng cúi xuống với hai hàng lệ chảy dài, một lúc Anh Tử bước tới nói với chúng tôi.

- Xin lỗi các bạn. Cha tôi vì không vui lại uống rượu, nên mới có những hành động không đẹp với các bạn ban nãy. Mong các bạn bỏ qua cho. Để vài hôm nữa bao giờ mọi chuyện trở lại bình thường, tôi sẽ mời các bạn đến, chúng mình sẽ nghe nhạc nhé?

Và để khuấy động không khí cho bớt nặng nề. Anh Tử đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm, rồi nói.

- Ủa Đinh Ngọc Như đâu rồi? Anh chàng này nhát như chuột... Sau đấy Anh Tử trông thấy Đinh Ngọc Như vội nói.

- Nào ra đây đứng chung với bạn bè đi ông. Ông thỏ đế này, sau này làm sao có thể bảo vệ cho Mục Ly được?

Đinh Ngọc Như bước ra, nét mặt còn chưa hết sợ hãi.

Anh Tử giờ mới quay sang Ông Đông Nguyên.

- Bây giờ khá khuya rồi, xin thầy Nguyên đưa dùm các bạn về trường, nếu không thầy Hiệu trưởng sẽ lo lắng. Ban nầy tôi đã nhận được mấy cuộc điện thoại của thầy Hiệu Trưởng gọi đến.

Ông Đông Nguyên nhìn về phía Khuyển Dưỡng Quang Hùng đang cầm tấm ảnh đàn bà Nhật nào đó ngắm. Người đàn bà đã lớn tuổi, nhưng rất đẹp, nét đẹp phảng khuất Khuyển Dưỡng Anh Tử. Nguyên biết ngay đó là ai. Và để không quấy rầy, ông hạ lệnh cho bọn tôi lặng lẽ lui ra ngoài.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 23**

Được thả từ ngục tối ra. Chúng tôi phải đối diện với một nỗi đau đớn khác. Đó là cái chết của thầy Dương

Trong buổi tang lễ nhà trường tổ chức. Ông Hiệu trưởng vừa khóc vừa đọc văn tế. Dương nhiên lũ học trò chúng tôi cũng không cầm được nước mắt.

Mọi người yên lặng. Khác với thái độ cổ hủ ngày thường, hôm đó chúng tôi đều sắp hàng ngay ngắn. Mỗi người mang một băng vải đen trên tay. Một đóa hoa trắng cài trên ngực. Đội nhạc đứng đầu với những bản nhạc buồn tiễn đưa linh hồn một nhà giáo tận tụy với nghề nghiệp lại yêu nước.

Những đứa học trò lớp 12 chúng tôi bị bắt hôm nọ, đứa nào cũng đòi được khiêng cỗ áo quan của thầy. Thầy Dương sống độc thân không con cái. Vương Ngọc Anh lấy danh nghĩa là con nuôi mặc áo trắng cử tang đi đầu trước linh cửu.

Thầy Dương được chôn trên mảnh đất trống cạnh pháp trường.

Chúng tôi ngạc nhiên sao lại để thầy nằm đó thì thầy Hiệu trưởng giải thích đây là ý nguyên của thầy, thầy Dương muốn nằm cạnh những người đã ngã xuống.

Một thước huyết mộ, một nắm đất vàng, chỉ bấy nhiêu đó để đánh dấu một kiếp người. Vị thầy khả mến, đáng trân trọng của chúng tôi đã ra đi từ đây, để làm bạn với cỏ cây, giun dế vô tư.

Tang lễ cử hành xong, bọn tôi xếp hàng tề chỉnh trở về trường. Một vài đứa vì quá quý yêu thầy nên ở lại, trong đó có Lưu Đại Khôi là đứa đã thoát khỏi cảnh giam cầm. Chúng tôi hỏi Khôi về quá trình tuần tiết của thầy Dương, hắn đứng yên lặng rất lâu trước nắm mộ thầy để đè nén những xúc động trong lòng rồi mới chậm rãi kể.

- Chắc có lẽ chỉ có mình tôi là thấy rõ, vì lúc đó thầy Hiệu trưởng còn bận với đám hiến binh. Rõ ràng là Suzuki biết rất rõ lý lịch thầy. Hắn dùng mọi hình thức để đe dọa bắt thầy khai toàn bộ tổ chức du kích và những hành động kháng Nhật của lũ học trò thầy. Thế là thầy Dương chẳng còn cách lựa chọn nào khác, ngoài cái chết.

Lưu Đại Khôi yên lặng một chút mới nói tiếp.

- Và để tôn trọng thầy, tôi đề nghị từ đây về sau đừng ai gọi thầy bằng cái biệt danh “lão sơn dương” nữa.

Mọi người đồng thanh tán đồng ngay.

Sau đó Lưu Đại Khôi chậm rãi kể.

- Hắn các bạn không thể hình dung được thầy Dương là một con người vĩ đại cỡ nào đâu. Cũng không thể tưởng tượng được lúc chết thầy đã anh dũng hiên ngang ra đi ra sao! Vì vậy... bên cạnh những điều cần thiết tôi không biết có nên giữ lại một ít bí mật về thầy không?

Cao Triết Huê nóng nảy.

- Dù gì thầy Dương cũng đã chết rồi. Có gì mà phải giấu nữa chứ? Dương Sơn cũng nói.

- Tôi nghĩ chúng ta đều là học trò của thầy thì chẳng có gì phải giấu. Ông Đông Nguyên nói thầy chết vì sợ tội. Nhưng tội gì? Có liên hệ đến du kích không?

Lưu Đại Khôi gật đầu.

- Dương nhiên là có, nhưng câu chuyện rất phức tạp chứ không đơn giản như ta tưởng. Bây giờ mọi người hãy ngồi yên lặng nghe tôi kể nhé:

“Khi trung úy Suzuki tìm đến các bạn, ông Hiệu trưởng bảo tôi đi thông báo và trấn an cả trường. Tôi nghĩ trong tình trạng này sự an nguy của các bạn là quan trọng và chỉ có một người mới có thể cứu được các là là thầy Uông Đông Nguyên, nên chạy đi tìm ông ta trước. Nhưng khi đến nơi thì mới thấy thầy đã không có mặt trong trường. Hỏi ra mới biết ông ta đã báo trước với văn phòng là phải nghỉ một ngày. Lúc đó ngoài cửa trường lính Nhật đứng đông đặc. Tôi đành quay vào tìm thầy Dương định hỏi ý xem có cách nào cứu các bạn không? Thầy Dương đang dạy lớp 11. Thế là tôi vào bàn cuối lớp ngồi, viết một mảnh giấy nhỏ báo tin nhờ chuyển lên thầy. Thầy Dương xem mảnh giấy xong, rất bình tĩnh vẫn tiếp tục giảng đoạn sử oai hùng lúc tổ quốc sắp diệt vong thời Nam Tống. Tôi ngồi dưới mà lòng như lửa đốt. Tại sao thầy có thể bình thản trong lúc này? Không những thế tôi còn có ý trách thầy quá vô tình...

“Sau đó mới biết là mình nghĩ oan cho thầy. Nhân cách thầy cao vời vọi như núi Thái Sơn. Tầm mắt ta thì lại thấp như ếch ngồi đáy giếng...”

Lưu Đại Khôi nói đến đây xúc động đến nghẹn lời. Anh ta cảm một hòn đất bóp vụn mà hai dòng lệ chảy dài.

Mọi người nhìn nhau, có người nói.

- Thầy bình tĩnh như vậy hẳn là đã có sự sắp xếp?

- Biết bọn mình bị bắt tự nhiên nhảy vào can thiệp để liên lụy sao?

Lưu Đại Khôi lau nước mắt.

- Cũng đúng! Nhưng ngay lúc đó tôi nhìn ra cửa lớp thấy Suzuki đứng bên ngoài nhìn đăm đăm vào lớp. Chủ yếu hẳn nhìn thầy Dương.

Vương Ngọc Anh vọt miệng.

- Vậy có nghĩa là thầy Dương đã chết bởi tay Suzuki rồi.

Dương Sơn hoài nghi.

- Nhưng bọn hiến binh Nhật đã tìm được chứng cứ gì? Có lẽ tại lúc đó thầy Dương bất bình nên nói vài điều xúc phạm đến bọn lính Nhật.

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Không đâu! Hình như họ đã có sẵn kế hoạch bắt thầy Dương từ lúc

đến trường. Các bạn có biết vì sao lúc các bạn bị dẫn đi không có Suzuki không? Hấn bày chuyện bắt các bạn, đó chỉ là màn kịch phụ. Mọi người ngạc nhiên.

- Sự thật như vậy à?

Lưu Đại Khôi gật đầu

- Tôi không biết phải nói thế nào, thôi thì để kể diễn biến sự việc rồi các bạn tự đoán lấy.

“Suzuki đứng ngoài cửa, lấy trong túi ra một bức ảnh cũ. Hấn hết nhìn ảnh lại nhìn thầy Dương. Sau đó như đã nắm được sự thật, mới mạnh dạn bước vào lớp. Thầy Dương chào hấn một cách rất bình thường, rồi tiếp tục bài giảng, nhưng Suzuki ra lệnh.

- Ngưng học! Tất cả học trò ra ngoài sân tập hợp, Thầy Dương ở lại nói chuyện với tôi!

Các bạn lớp 11 rón rén đi cả ra ngoài. Tôi ngồi sụp xuống bàn, nghe ngóng.

Thầy học trò ra ngoài cả. Suzuki cười với thầy Dương và nói.

- Anh Lý Quang Trung! Lâu quá rồi chúng ta mới gặp nhau anh nhỉ? Anh hãy tháo mắt kính ra và nhìn kỹ xem tôi là ai nào?

Thầy Dương nghiêm nghị nói.

- Anh làm rồi, tôi họ Dương, trường tôi có một anh họ Lý nhưng ông ta đang dạy ở lớp khác. – Thôi được, coi anh như họ Dương đi! – Suzuki bước tới bỏ mũ ra đưa tay chỉ vào đầu mình hỏi – Thế anh có nhớ tôi là ai không?

Thầy Dương giụi giụi mắt nói.

- Ông à? Ông là trung úy của quân đội Thiên Hoàng, tôi và ông đã gặp nhau một lần trong buổi kỷ niệm ngày thành lập trường.

Suzuki cười nhẹ.

- Nào chỉ một lần đó đâu. Anh quên thì để tôi nhắc. Chúng ta ngày xưa cùng học tại trường đại học Meiji và anh đã ngụ tại nhà tôi mấy năm trời. Thế mà sao lại chóng quên thế?

Thầy Dương hơi bối rối, nhưng lại nói.

- Ông đã nhìn lầm người.

Suzuki nhìn thầy Dương chăm chú, rồi lắc đầu nói.

- Không đâu. Lần đầu tiên thì có thể, nhưng lần này thì không. Có điều tôi hơi ngạc nhiên là sao ông lại mau già quá. Mới có mười năm đã đeo kính lão, cằm còn để râu dài”.

Tôn Thắng Nam thắc mắc.

- Không lẽ học là bạn cũ nhau thật sao

- Lúc đầu tôi cũng không tin như vậy. – Lưu Đại Khôi tiếp – Nhưng sau đó qua lời nói chắc nịch của Suzuki và thái độ mắt bình tĩnh của thầy Dương, tôi biết là có cái gì không hay rồi.

“Suzuki lại tiếp lời.

- Dù bên ngoài có thay đổi thế nào, nhưng lời nói và cá tính của ông lại không thay đổi mấy. Vì vậy Lý Đại Trung, bạn có hóa trang thế nào cũng không qua được mắt tôi, tôi vẫn nhìn ra.

- Ờ... - Bấy giờ thầy Dương dùng tay phủi phủi những bụi phấn bám trên áo, rồi bước xuống bục nói.

- Thôi tôi nhớ ra rồi. Bạn chính là Suzuki Shusarka. Dạy học nhiều quá nên hay quên lắm.

- Tôi cũng vậy, lúc đầu tôi đâu có nhìn ra bạn!

- Nói vậy chứ Suzuki này, bạn cũng thay đổi rất nhiều. Đề râu, đeo kính này, có điều trông bệ vệ hơn ngày xưa.

Và không hẹn hai người nói lên cùng lúc.

- Và bất ngờ chúng mình lại gặp nhau ở nơi này.

Rồi thầy Dương và Suzuki bắt tay thật chặt. Suzuki kéo thầy Dương xuống ghế học trò ngồi.

- Tại sao bạn lại trôi giạt đến nơi này?

Suzuki hỏi thầy Dương đáp.

- À lúc đầu mới về nước, tôi chẳng biết làm gì nên đi dạy học. Tôi dạy đã nhiều năm, hết nơi này đến nơi khác. Đâu có học trò là tôi dạy.

- Nào phải có chuyện dạy học đâu.

Suzuki nói nhỏ, nhưng thầy Dương đã nghe thấy, thầy cười lờ như không nghe nói.

- Cậu còn trẻ hơn tôi, tương lai phải tươi sáng hơn. Ngày xưa cậu rất yêu văn học mà. Sao lại vào lính?

Suzuki có vẻ suy nghĩ, nói.

- Dù có thể nào chúng ta trước kia vẫn là bạn học. Vậy thì nói chuyện riêng tư nhiều một chút chẳng sao. Chuyện là thế này, sau khi thất nghiệp, tôi viết lách vài năm, rồi phải sung vào hoạt động cho cơ quan ngoại giao. Thời buổi chiến tranh mà. Sau đó tôi bị tổng động viên sang phục vụ trên đất Trung Quốc, tôi ở trên đất nước bạn đã hơn hai năm. Và bây giờ mọi thứ đã khác xưa. Tôi và bạn, Nhật Bản và Trung Quốc.

Thầy Dương gật đầu.

- Đúng vậy, mọi thứ đều thay đổi

Và để thay đổi không khí thầy Dương hỏi.

- Sao, gia đình bạn vẫn vui vẻ chứ? Hai bác thế nào. Xa đất Nhật tôi vẫn nhớ đến hai bác, cái thân tình ngày cũ thật khó quên...

- Mẹ tôi thì đã qua đời, còn cha tôi giờ cũng ở tại Thượng Hải buôn bán. Lúc bạn rời khỏi đất Nhật, mẹ tôi cứ nhắc đến bạn luôn, nhưng bạn thì không hề gửi một lá thư cho bà ấy.

- Thế còn cô Sukushi bây giờ ra sao?

- Em gái tôi đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi.

- Thời gian qua nhanh thật! – Thầy Dương xúc động nói – Khi tôi rời nước Nhật cô ấy chỉ là cô bé mười ba tuổi.

Suzuki có vẻ không chú tâm lắm đến câu chuyện.

Thầy Dương lại hỏi.

- Còn các bạn bè ngày cũ ở Meiji đều bình thường?

Suzuki chỉ gật đầu rồi hỏi.

- Bạn có biết Khuyển Dưỡng Quang Hùng cũng ở đây chứ?

Thầy Dương giật mình giả vờ hỏi.

- Vậy Khuyển Dưỡng Quang Hùng đội trưởng đội hiến binh là hấn đấy ư?

- Thôi đừng giả vờ! Anh làm sao không nhìn ra hấn. Bởi vì đã có một thời kỳ hai người đã từng là tình địch cơ mà? Bạn quên rồi chuyện Hòa Hiệp Tử ư?

- Hòa Hiệp Tử ! – Thầy Dương nhăn mặt lặp lại – Thôi đừng nhắc tới nàng ấy nữa. Tôi biết, sau đó Hòa Hiệp Tử đã là vợ của Khuyển Dưỡng Quang Hùng rồi.

- Đúng vậy, sau khi anh bỏ đi nàng đã lấy chồng, có một đứa con gái và cô ấy hiện là học trò của anh.

Thầy Dương có vẻ xúc động mạnh.

- Anh Tử là con gái cô ấy ư? Tôi cứ tưởng Anh Tử chỉ là con gái của Quang Hùng với một người đàn bà khác.

Suzuki chỉ nói.

- Anh Tử chào đời sau khi bạn rời khỏi nước Nhật.

Thầy Dương yên lặng một lúc thở ra.

- Tôi không hề nghe Anh Tử nhắc một tiếng nào về người mẹ của cô ấy cả.

- Chuyện đó cũng rất bình thường, vì Anh Tử nghĩ bạn chẳng liên can gì đến mẹ nó. Chính bạn còn không biết nên mới thường có thành kiến với nó như vậy.

Thầy Dương yên lặng, Suzuki hỏi.

- À, mà sao lúc đó anh không đưa Hòa Hiệp Tử về Trung Quốc? Có phải là tình vẫn đẹp không?

Thầy Dương thở dài.

- Có rất nhiều chuyện mà trong một phút ta không thể trình bày hết được, mong là có một dịp nào đó ta sẽ nói sau.

Suzuki gật đầu.

- Bạn có biết lúc bạn bỏ về Trung Quốc, Hòa Hiệp Tử mới chịu làm vợ Khuyển Dưỡng Quang Hùng không? Khuyển Dưỡng Quang Hùng bấy giờ cũng đã nhập ngũ. Đời quân nhân thường đi đó đi đây nên họ ít gặp nhau. Vậy mà mỗi lần họ gặp nhau là học cũng nào có hạnh phúc. Hình như họ khắc khẩu. Gặp là cãi nhau. Sau khi Anh Tử hạ sinh, tình cảm họ tạm thời ổn định, mọi chuyện tưởng đã suôn sẻ. Không ngờ một lần uống rượu say. Không hiểu sao Quang Hùng lại bức Hòa Hiệp Tử phải thề là đã hết yêu bạn. Cô ấy không chịu. Điều đó có khác nào một sự tự thú tàn nhẫn. Thế là trong một phút giây, không bình tĩnh. Quang Hùng đã thẳng tay đánh Hòa Hiệp Tử, kết quả là cô ấy đã chết khi đưa đến bệnh viện.

Thầy Dương yên lặng lắng nghe, chẳng nói tiếng nào cả, Suzuki lại tiếp.

- Cái chết của Hòa Hiệp Tử khiến chàng Quang Hùng rất đau khổ và ân hận. Thế là anh ta xin chuyển đến Mãn Châu và đem theo đứa con gái mồ côi mẹ. Quang Hùng yêu thật tình Hòa Hiệp Tử nên từ đó đến giờ nào chịu bước thêm...

Thầy Dương đang yên lặng chột bịt tai lại, nói.

- Thôi đừng kể nữa, quá khứ đã đi qua nhắc lại mà làm gì? Tuổi trẻ chỉ biết có tình yêu. Sống chết với tình yêu, giờ nhớ lại như một giấc mơ. Một vở kịch không biết nên cười hay khóc. Thôi bỏ qua hết, bây giờ mình nói chuyện khác đi.

Nhưng Suzuki vẫn kể tiếp.

- Lúc Hòa Hiệp Tử hấp hối, tôi cũng có mặt ở đấy. Nàng có nhờ tôi chuyển lời tới anh, nói là mãi mãi yêu anh và xin anh hãy tha thứ cho nàng mà lập gia đình. Có được như vậy, nàng mới mỉm cười nơi chín suối.

Thầy Dương gật đầu. Hình như mắt thầy có ngấn lệ.

Sau đó Suzuki đặt tay lên vai thầy Dương và thái độ thay đổi hẳn.

- Chuyện quá khứ coi như khép lại, bây giờ ta nói chuyện hiện tại nhé?

Thầy Dương mỉm cười đứng lên.

- Được, vậy qua phòng tôi, tiện hơn! Tôi sẽ mời cậu một cốc rượu.

Suzuki suy nghĩ, rồi nói.

- Thôi được, tôi chiều bạn, nhưng còn phải làm một vài việc nữa.

Thầy Dương cười.

- Bạn định bắt mấy đứa học trò của tôi ư? À... Hãy nhượng tay một chút đi. Chúng nó là trẻ con, hơi đầu mà chấp nhặt chúng. Hay là còn một việc nào khác?

Suzuki yên lặng không nhìn thẳng thầy Dương khiến thầy Dương ngộ nhận phân bua.

- À, lũ trẻ ở đây nó chẳng khác gì chúng mình ngày xưa, nhiệt huyết, nông nổi, thanh khiết. Chúng có một tấm lòng yêu nước chân thành. Nhưng tôi xin bảo đảm với bạn, chúng không có khả năng chống lại quân đội Thiên Hoàng các anh đâu.

Gương mặt Suzuki chợt đánh lại.

- Nếu bất cứ một kẻ nào chống lại quân đội Thiên Hoàng thì tôi sẽ không khoan nhượng và anh nói đi. Tôi có quyền bắt giữ họ chứ?

Thái độ thầy Dương bình thản.

- Đúng, vì họ đứng bên kia chiến tuyến với các anh. Anh có quyền bắt họ vì quyền lợi của anh.

Suzuki đưa tay lên sờ chiếc cầu vai trên cổ, nói.

- Đúng, đó là trách nhiệm! Tôi hiện nay là một quân nhân biên dịch, quân nhân chân chính đều tuyên thệ trước Thiên Hoàng và thề trung thành, phục tùng mệnh lệnh của quân đội.

Thầy Dương cười.

- Nay ông bạn, mới gặp nhau tôi không muốn nói đến những chuyện nặng nề thế.

- Tôi cũng muốn như vậy. – Suzuki nói – Nhưng thật không may chúng ta lại đứng ở hai đầu chiến tuyến đối nghịch nhau.

Thầy Dương vẫn ung dung.

- Tôi hiểu. Tôi với anh như hai cầu thủ trong hai đội đang giao đấu nhau, ai cũng muốn giành thắng lợi về cho đội nhà.

Suzuki lắc đầu.

- Có điều đáng tiếc, đây là bọn mình từng là bạn thân nhau!

Thầy Dương nhún vai.

- Có sao đâu, Suzuki. Bây giờ cậu ở trong quân đội xâm lược, còn tôi là con dân Trung Quốc bị xâm chiếm. Có gì cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Suzuki yên lặng một chút nói.

- Cậu Quang Trung, tôi biết là bạn biết rất rõ hoạt động của đội du kích ở địa phương này.

Thầy Dương lắc đầu.

- Họ hoạt động ở nông thôn còn tôi sống ở thành thị làm sao biết được.

Suzuki cười nhìn thầy Dương.

- Lính du kích ở nông thôn, còn cấp chỉ huy ở thành thị. Thế bạn có biết lãnh đạo du kích nổi tiếng chống lại chúng tôi có tên là Trương Quốc Uy không?

Thầy Dương có vẻ bối rối, nhưng hỏi.

- Phải chăng là ông du kích mà quân đội các anh đã treo đầu hắn với giá hai mươi ngàn đồng yên?

- Đúng, thế bạn có biết hắn bây giờ ở đâu không?

- Tôi nghe nói hình như ông ta trở về Trùng Khánh rồi.

Suzuki lắc đầu.

- Tôi được tin tình báo là hắn vẫn còn ở trong thị xã này.

Thầy Dương nói.

- Chẳng lẽ hắn lại đại dột như vậy? Định chui đầu vào rổ ư?

- Tôi còn biết là anh ta sống ở trong trường này nữa đấy.

- Vậy à?

Thầy Dương có vẻ kinh ngạc. Suzuki chậm rãi nói.

- Kế hoạch của anh ta cũng cao lắm. Vừa tổ chức thu hút những học sinh ưu tú trong trường vào tổ chức để trở thành những phần tử chống đối tích cực. Vừa có địa điểm an toàn để từ đây quan sát sự dịch chuyển quân sự của lính Thiên Hoàng. Thừa cơ mà đánh úp bọn tôi.

Thầy Dương gật gù.

- Nghĩa là trong trường đã có kẻ bị tình nghi? Tất cả hay ai vậy?

Suzuki không đáp, móc trong túi ra một bức ảnh nói.

- Tôi có cả bằng chứng nữa đây.

Lưu Đại Khôi nói đến đây ngưng lại nhìn mọi người rồi tiếp.

- Tôi thì không biết bức ảnh đó của ai. Chỉ thấy thầy Dương hơi biến sắc. Suzuki lại tiếp. “Đây là bức ảnh của anh chứ?” Thầy Dương ngẫm nghĩ một lúc gật đầu. “Đúng, nhưng tấm hình này chụp tôi với đồng đội tôi trước khi chiến tranh bùng nổ. Lúc đó Nhật về tôi có vào quân ngũ một thời gian”.

Suzuki chẳng nói chẳng rằng, lấy trong người ra một mảnh giấy, tiếp.

- Tôi còn bằng chứng nữa đây, Lá thư này của ai?

Thầy Dương đón lấy lá thư, mở ra nhìn rồi tiếp tục yên lặng.

Trong khi Suzuki tiếp.

- Nói tóm lại Lý Quang Trung, Dương Thường Thử hay Trương Quốc Uy thì chúng tôi biết, đó chỉ là một mà thôi.

Nghe đến đó, chúng tôi thấy đều kêu lên.

- Thì ra thầy là Trương Quốc Uy!

- Đúng!

Lưu Đại Khôi lại kể tiếp.

- Lúc đó tôi cũng hết sức ngạc nhiên vì không ngờ người dạy dỗ chúng ta suốt mấy năm qua lại là Trương Quốc Uy, ông đã nguy trang hay thật. Ngoài Suzuki ra chẳng tên lính Nhật nào biết.

Suzuki nói:

- Bạn tài thật, bạn đã khiến đội hiến binh ở đây bị thất điên bát đảo? Thôi bây giờ mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Mong bạn hãy thành thật hợp tác. Kể cho bọn này nghe, trong hơn một năm qua, bạn đã làm được những gì và kế hoạch sắp tới của bạn ra sao?

Thầy Dương mỉm cười.

- Nếu bạn đã biết rõ mọi thứ, thì còn hỏi tôi làm gì nữa?

Suzuki nói.

- Nếu bạn chịu thành thật khai báo, vấn đề sẽ được đơn giản hơn nhiều, bạn có thể được giảm tội.

- Giảm tội ư? Tôi là người đầu sợ chết.

- Thật vậy ư?

Thầy Dương chột ngựa cổ lên cười, vừa vuốt râu vừa ngâm hai câu thơ.

“Nhân sinh tự cổ thì vô tử

Lưu thủ đan tâm chiếu lên thanh

(Con người từ xưa nào bất tử

Để tấm lòng son mãi đời sau).

Suzuki nhún vai.

- Lý Quang Trung! Tính tình cậu vẫn rắn rỏi như ngày nào. Chẳng bao giờ chịu cúi đầu chịu theo, dù chỉ một lần với chúng tôi.

Thầy Dương gật đầu.

- Đúng. Nhất là vì quyền lợi của tổ quốc. Suzuki, hãy nói đi. Các

người đã phát hiện ra bọn tôi từ lúc nào?

Suzuki lắc đầu.

- Điều này không thể tiết lộ được.

Thầy Dương gật gù.

- Thế còn các đồng đội của tôi? Họ có an toàn chạy thoát không?

Suzuki nghĩ một lát rồi nói.

- Chuyện bắt đầu từ hôm qua, bằng một cuộc chiến ác liệt bọn tôi mới phá được căn cứ của các bạn. Đương nhiên là phải trả một cái giá khá đắt. Nhưng đổi lại chúng tôi đã bắt được tên Ngô Nhân Kiệt và vài đội viên du kích. Sau đó khi viện binh du kích do Hồ Tam kéo đến, thì chúng tôi đành rút lui.

- Thế à? – Thầy Dương nhăn mặt hỏi – Chẳng lẽ Ngô Nhân Kiệt khai là tôi ở đây sao?

Suzuki lắc đầu khen.

- Không, Ngô Nhân Kiệt là con người uy dũng, có đánh thế nào hăn cũng không tiết lộ một lời. Còn các đội viên khác thì khai Trương Quốc Uy đang có mặt trong thành, nhưng cũng không biết chính xác ở đâu! Đấy, bạn quả thật lợi hại, làm người giấu mặt suốt mấy năm trời.

Thầy Dương gật đầu.

- Suzuki, rất cảm ơn những gì bạn vừa cho biết. Thế bây giờ thế nào. Bạn sẽ bắt giữ tôi phải không?

Suzuki nói.

- Chuyện đó thì đương nhiên rồi. Khuyển Dưỡng Quang Hùng muốn mọi việc đều êm thấm, nên bảo tôi chỉ mời anh sang nhà nói chuyện thôi.

Thầy Dương cười nhạt.

- Có thể tin được kẻ từng dối đầu với mình trong mọi vấn đề không?

Suzuki nói.

- Tôi cũng không biết chắc. Có điều tôi là lính và phải làm việc theo mệnh lệnh!

- Đương nhiên là thế rồi! Kỷ luật quân đội mà. Mặc dù quân đội của các bạn là quân đội xâm lược. Tôi và bạn là bằng hữu cũ, tôi sẽ không đặt bạn vào tính thế khó xử đâu.

Suzuki nói.

- Tôi mong bạn hiểu cho tôi. Vả lại tang chứng vật chứng Khuyển Dưỡng Quang Hùng đều nắm cả, tôi chẳng thể làm gì khác hơn. Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã từng thề là phải tìm bắt được bạn.

Hắn nói Hòa Hiệp Tử là do chính bạn bức chết. Nếu không có tình yêu của bạn. Hòa Hiệp Tử đã an phận mà sống với hắn.

Thầy Dương khẳng khái.

- Cũng được! Tôi mà có phải chết dưới tay của hắn thì cái chết này cũng là vì đất nước chứ không phải vì thứ tình yêu hẹp hòi. Này, Suzuki, còn một việc nữa mà trước khi chết tôi muốn sự việc rõ ràng. Nghĩa là tôi muốn bạn cho biết tại sao bạn lại biết là tôi trong trường này. Có phải là Uông Đông Nguyên chỉ không?

Suzuki lắc đầu.

- Không! Chính Khuyển Dưỡng Quang Hùng phát hiện. Đêm qua khi tấn công vào sao huyết du kích. Chúng tôi đã tịch thu rất nhiều tư liệu, gồm ảnh bạn chụp với lãnh tụ du kích cùng nhiều văn kiện do chính tay bạn viết. Khuyển Dưỡng Quang Hùng đã tra khảo suốt đêm những du kích bắt được mà họ vẫn không chịu khai. Sau đó ông ta dán ảnh và truyền đơn cho những người Trung Hoa đang công tác với bọn tôi, chẳng ai biết ngoại một nguồn tin đấy là Đinh Lục. Đinh Lục bảo trước đó thấy các em học sinh trong trường này phân phát truyền đơn, vì vậy hắn nghi Trương Quốc uy cũng núp trong trường. Khuyển Dưỡng Quang Hùng nghe xong như sực nhớ ra, hỏi tôi còn nhớ cái ông giáo già ở trường hôm kỷ niệm ngày thành lập không? Và ông ta nghi hắn đó là bạn. Thế là sáng hôm sau ra lệnh cho quân đội phong tỏa hết cả trường. Đó không phải là vì phát hiện kẻ địch trong trường mà chỉ để kiểm chứng xem người trong hình với anh. Nói thật ra tôi cũng bất ngờ. Sau cùng mới rõ là bạn.

Thầy Dương gật gù.

- Tôi biết rõ như vậy, có chết cũng không ân hận vì tôi cũng thấy rõ vô cùng hãnh diện vì sự trung kiên của các chiến sĩ dưới quyền tôi. Suzuki nhìn thầy với vẻ nể phục nói.

- Quang Trung này! Có lẽ tôi sẽ nói với Khuyển Dưỡng Quang Hùng xin cho bạn ra tòa án quân sự, lúc đó bạn sẽ thoát khỏi tội chết.

Thầy Dương cười nhẹ, vuốt râu rồi cất giọng.

- Thôi không dám làm phiền bạn đâu. Đương nhiên là tôi rất cảm ơn cái hảo ý đó, nhưng mà ai cũng có số phận anh ạ. Lúc trước tôi quyết cắt đứt tình với Hiệp Hòa Tử là có nguyên do. Anh nghĩ đi, tôi và Khuyển Dưỡng Quang Hùng lúc nào cũng đối nghịch. Để Hòa Hiệp Tử sống với Quang Hùng có phải hơn là sống với tôi không? Suzuki có vẻ mềm lòng, lẩm bẩm nói.

- Sự đời thật trớ trêu, sao để chúng ta gặp nhau? Để rồi bạn phải

chết dưới tay bọn này chứ?

Thầy Dương có vẻ bình thản.

- Thôi mà đừng tự trách vô ích. Định mệnh là thế. Lúc còn ở trong đại học Minh Trị, tôi đã bị các bạn nhốt trong phòng tối. Đến cái hôm quyết đấu sinh tử vì Hòa Hiệp. Sức tôi làm sao bằng sức Quang Hùng? Nên tôi cũng tưởng mình đã mất mạng nhưng rồi mọi thứ qua đi. Bây giờ... tôi đã ở trên đất nước mình, có chết cũng vui vẻ.

Suzuki bức rút.

- Bạn nghĩ xem tôi có thể giúp đỡ được cho bạn không?

Thầy Dương bước tới đặt tay lên vai Suzuki an ủi.

- Tôi đã nói rồi, mặc dù tôi rất muốn thoát khỏi tay các bạn, nhưng tôi lại chẳng muốn làm phiền bạn bè nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn vào phòng ngủ xem lại ảnh Hòa Hiệp Tử một chút cũng như viết mấy dòng di chúc để lại.

Suzuki ngạc nhiên.

- Viết di chúc cho vợ à?

- Không phải, tôi nào đã lập gia đình đâu? Tôi tuy không vợ nhưng có rất nhiều con cái... tôi muốn những người này làm một vài việc cuối cùng cho tôi.

Suzuki có vẻ tin tưởng là thầy Dương không trốn nên để thầy đi vào trong.

Lưu Đại Khôi kể đến đây ngưng lại một lúc tiếp.

- Khoảng bốn hay năm phút sau gì đó. Tôi thấy có một con chim câu nhỏ từ phòng thầy Dương bay ra. Tôi nghĩ có lẽ thầy Dương biết mình không còn sống được nên thả chim để nó tìm tự do. Nhưng khi nhìn kỹ thì thấy dưới chân nó có buộc một mảnh giấy. Sau đó khói từ trong phòng bay ra. Hình như phòng trong đang bốc cháy. Học trò các lớp đều ngơ ngác. Trong khi Suzuki la lớn.

Tôi là người đầu tiên mang nước tới. Khi xông vào phòng thấy thầy chất đầy sổ sách giấy tờ chung quanh. Lửa lại cháy rừng rực. Tôi cố lôi thầy ra ngoài...

Có tiếng người nói.

- Vậy là thầy định tự thiêu chết?

Lưu Đại Khôi đính chính.

- Không phải. Trước đó thầy đã uống thuốc độc. Khi tôi dìu được thầy ra ngoài thì thầy vẫn còn nói được.

Ngô Hán Thanh khản trương.

- Lúc đó thầy đã nói gì với người.

- Thầy thều thào nói các văn kiện kia hết sức quan trọng nên phải đốt không để lọt vào tay địch. Thầy còn dặn dò tôi là sau này nếu thoát ra

khỏi tù thì nên ngưng hoạt động mà dốc sức vào chuyện học để sau này còn xây dựng tổ quốc. Nhân tài xây dựng quốc gia còn cần hơn chuyện hy sinh cảm tử nhiều...

Vương Ngọc Anh nghe vậy bật khóc, meo meo nói.

- Đến lúc sắp chết mà thầy vẫn còn lo cho chúng ta.

Lưu Đại Khôi tiếp.

- Đúng. Thầy còn muốn chúng ta nhớ mãi cái chết của thầy. Chết vì tổ quốc. Đó là một cái chết vinh dự. Còn nữa thầy còn dặn tôi. Bảo các bạn đừng có bắt nạt Anh Tử. Kẻ thù của chúng ta là bọn xâm lược Nhật, chứ không phải nhân dân Nhật.

Cao Triết Huê tò mò.

- Làm thế nào mà thầy biết được là trước đó thầy đã uống thuốc độc?

Lưu Đại Khôi kể tiếp.

- Chính miệng thầy đã nói với Suzuki như vậy. Vả lại, thầy đâu phải bị chết cháy, vì lúc tôi dìu thầy ra thì chỉ có tóc râu và quần áo thầy bị cháy xem thôi. Suzuki cho gọi bác sĩ đến ngay, nhưng thầy Dương cười buồn nói: "Suzuki này, cậu khỏi gọi vô ích, bởi vì thuốc độc đã ngấm vào người tôi khá lâu rồi. Có thể cậu nên đưa tôi tới lễ đường thì hay hơn."

Lúc đó thầy Hiệu trưởng cũng chạy tới. Ông van xin Suzuki bằng mọi cách hãy cứu lấy thầy Dương. Thầy Dương chỉ nói với thầy Hiệu trưởng: "Cảm ơn sự lưu tâm đặc biệt của anh dành cho tôi trong mấy năm qua. Bao giờ tôi mất đi, xin anh hãy chôn tôi nơi mảnh đất trống cạnh pháp trường, nơi có biết bao người yêu nước đã nằm xuống, và hãy nhanh chóng tìm một thầy giáo nào đủ khả năng thay thế tôi, đừng để các em bị gián đoạn việc học."

Thầy hiệu trưởng lau nước mắt.

- Thầy Dương này, chuyện gì cũng có cứu cánh của nó mà.

Nhưng thầy Dương nói.

- Con người sống vinh hơn chết nhục. Thôi tôi chỉ dặn dò anh bấy nhiêu thôi, thời gian còn lại xin anh hãy để tôi nói chuyện với Suzuki.

Cao Triết Huê phấn nộ.

- Nói gì với hắn! Chửi một trận rồi chết cũng vui!

Lưu Đại Khôi lắc đầu.

- Không, thầy Dương vẫn giữ thái độ ôn hòa, cười với Suzuki. "Chào bạn. Tôi sắp đi đây, nhưng tôi có thể nói với các bạn điều này. Các bạn vẫn là những kẻ chiến bại, các bạn sẽ không có được những gì cần biết đâu. Các văn kiện liên quan đến cách mạng tôi đều thiêu hủy cả rồi, còn những kế hoạch hoạt động thì tôi đã gửi chim câu mang đi. Các bạn du kích tôi sẽ di chuyển đến những căn cứ mới tiếp tục

cuộc kháng chiến đến thắng lợi cuối cùng”.

Suzuki đứng yên. Thầy Dương cười tiếp.

- Nào! Hãy bắt tay lần cuối đi kẻ thù của tôi!

Suzuki chìa tay ra như cái máy.

- Khi còn ở trường đại học Minh Trị... Cậu còn nhớ không? Tôi lúc nào cũng đại diện cho đội bóng sinh viên Trung Quốc. Và tôi đã thi đấu tận tình để lúc nào cũng chiến thắng các bạn, và mãi bây giờ... Tôi vẫn là người chiến thắng.

- Xin lỗi bạn Quang Trung, tôi biết là bạn rất hận chúng tôi.

Thầy Dương lắc đầu, yếu ớt nói.

- Không, cả bạn với Khuyển Dưỡng Quang Hùng tôi đều không hận. Có điều, tôi muốn được chết bằng chính mình, chứ không để ai làm nhục cả.

Suzuki nói.

- Nhưng tôi nghĩ, Quang Hùng cũng chẳng muốn giết anh đâu. Hắn có nói chỉ cần anh thú nhận là Hoa Hiệp Tử không yêu anh là hắn sẽ thả anh ngay. Nhưng mà... Tôi biết bây giờ thì đã quá muộn.

Thầy Dương lắc đầu.

- Suzuki này, sao bạn buồn cười thế, bạn tưởng là tôi rồi có thể cúi đầu van xin Quang Hùng tha được ư? Nói thật với bạn, tôi vào nằm vùng trong trường này, mục đích là để tiêu diệt hắn. Diệt hắn không phải vì tư thù. Những gì thuộc về quá khứ tôi bỏ qua cả. Nhưng hiện nay vì hắn là kẻ thù của nhân dân Trung Quốc, nên đương nhiên là không đội trời chung với những người kháng Nhật như chúng tôi. Sau khi tôi chết rồi. Các bạn cũng không yên ổn được đâu. Vì sẽ có hàng ngàn hàng vạn người còn muốn giết các bạn.

Suzuki cắt ngang câu chuyện.

- Quang Trung, bạn đừng nói những chuyện đó nữa, Tôi muốn bạn cho biết tôi phải làm gì sau khi bạn nhắm mắt.

Thầy Dương nói.

- Tôi muốn bạn thả hết những đứa trẻ vô tội kia ra. Cũng như nhả lại Anh Tử giùm tôi là bảo nó hãy về Nhật mà lập gia đình, đừng để thảm cảnh của mẹ nó xảy ra một lần nữa.

- Chỉ có vậy thôi?

Suzuki hỏi. Thầy Dương định nói thêm điều gì nữa. Nhưng thuốc như đã ngấm. Nên sắc mặt thầy đỏ gắt lên. Thầy có vẻ đau đớn., rồi một dòng máu từ miệng thầy chảy ra, thế là thầy nhắm mắt.

Lưu Đại Khôi nói đến đó giọng tắt nghẹn hẳn. Một lúc sau hắn mới quay lại chỉ vào tấm bia mộ nói.

- Trên bia mộ này đúng ra nên đề là “Trương Quốc Uy tương quân

chi mộ” mới đúng.

Chúng tôi bấy giờ mới quay sang mộ bia, chỉ thấy đề mấy chữ “Dương Công Thường Thứ chi mộ”. Chúng tôi bỗng buồn vô hạn. Có người buông tiếng thở dài.

- Không ngờ lúc còn trẻ, thầy Dương lại có một cuộc tình sôi nổi như thế!

- Mình cũng không ngờ Anh Tử lại là con gái của người tình của thầy.

- Thầy Dương nuôi chim để liên lạc với cách mạng, hèn gì thầy chẳng quý nó.

Bấy giờ Ngô Hán Thanh chợt đứng dậy nói.

- Chúng ta hãy đứng lên sắp hàng nghiêm chỉnh chào thầy Dương lần nữa!

Thế là Hán Thanh đứng nghiêm chào, mọi người bắt chước chào theo.

- Thừa thầy! – Ngô Hán Thanh khấn vái – Con xin thầy hãy yên tâm mà an nghỉ vì tinh thần thầy sẽ sống mãi trong lòng chúng con.

Chúng con xin hứa sẽ làm theo điều thầy đã dặn dò. Và cái chết của thầy rồi sẽ được đồng đội báo trả. Kẻ thù sẽ không thể ở yên trên đất nước ta được.

Chúng tôi đứng yên lặng. Mặt trời đã ngả về tây. Ráng chiều nhuộm đỏ cả chân trời. Trong ánh hoàng hôn. Cỏ cây lắc lư theo gió như bàn tán về cái chết của một anh hùng vừa ngã xuống. Cái chết của thầy Dương khiến sự căm thù bọn cướp nước trong lòng chúng tôi dâng cao.

Tháng Ngày Có Em

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ **Chương 24**

Thật bất ngờ khi một thầy giáo già lại là một anh hùng kháng Nhật. Càng bất ngờ hơn khi thầy Dương lại là Trương Quốc Uy. Nhưng có một điều mà chúng tôi lại không nghĩ tới nữa. Người mà thường khi bị chúng tôi trêu chọc – Anh Tử lại là kẻ đã cứu chúng tôi thoát khỏi cảnh tù đầy.

Sau khi thầy Dương qua đời mọi chuyện đã lắng xuống thì chúng tôi mới biết được vì sao Khuyển Dưỡng Quang Hùng thả chúng tôi.

Thì ra là thế này. Thầy Dương uống thuốc độc tự tử. Thầy Hiệu trưởng bối rối. Lưu Đại Khôi tìm thầy Uông Đông Nguyên tìm không ra. Trong cái hoàn cảnh rối tung đó thì Anh Tử xuất hiện. Anh Tử nói thầy Hiệu trưởng yên tâm. Chuyện bọn tôi bị bắt, Anh Tử sẽ tìm cách giải cứu.

Và Anh Tử đúng là một cô gái thông minh. Nàng biết đây là một vụ án nghiêm trọng, nên không thể sử dụng tình cảm cha con mà giải cứu bọn tôi, nên đã dùng đến biện pháp khác.

Nàng đi thẳng đến trại giam giả vờ như để tìm thầy Uông, nhưng thật ra đã tìm cách đưa tin cho bọn tôi biết chuyện thầy Dương đã tự sát và nguyên nhân chuyện bọn tôi bị bắt.

Vì Anh Tử là con gái của Khuyển Dưỡng Quang Hùng, chuyện đó mọi người đều biết, nên Anh Tử đã vào được trại giam khá dễ dàng. Anh Tử mang theo một số bánh trái phân phát cho từng phòng giam. Đến phòng Ngô Nhân Kiệt, nàng lén đưa giấy cho ông ta dặn dò phải bác bỏ mọi sự liên hệ đến bọn học trò chúng tôi.

Nhờ vậy khi Quang Hùng, Suzuki và Uông Đông Nguyên thẩm vấn. Ngô Nhân Kiệt đã nhận hết tội trạng. Kể cả chuyện rải truyền đơn dán bích chương trong thành, rồi gây hỏa mù bằng cách đổ lỗi cho bọn học sinh, để quân Nhật đóng cửa trường, học sinh bơ vơ sẽ tự động tham gia du kích.

Nhờ vậy mà tội của chúng tôi được bỏ qua. Vả lại ông cũng không muốn làm cho con gái cưng của ông khó xử khi trở lại trường. Thế là trong buổi tối hôm ấy bọn tôi được lệnh tha cả.

Trưởng lớp Lưu Đại Khôi là người được ông hiệu trưởng cứu vì có quan hệ họ hàng xa gần, Khôi nói: “Thế tại sao ông ta biết đó là tội của Ngô Hán Thanh mà lại cố tình trút tội cho Đinh Ngọc Như?” Câu hỏi này sau đó chúng tôi cũng tìm được giải đáp. Đó là vì thầy hiệu trưởng thương bọn tôi. Biết bọn tôi nghèo có bị bắt tội tình khó tránh. Còn Đinh Ngọc Như là con của Đinh Tân Trai, một tên Hán gian nhiều tiền lắm của, có thế lực, nên ông biết dù có trút tội cho Đinh Ngọc Như, Như cũng chẳng sao. Xem ra ông Phật đất có vẻ ba phải vậy mà cũng lắm nghĩa tình.

Sau cái chết của thầy Dương. Tất cả bọn học sinh chúng tôi đều nhìn Uông Đông Nguyên bằng ánh mắt căm thù không giấy giếm. Tại sao ông biết chuyện bọn hiền binh sẽ đến bao vây mà không báo trước? Còn cố tình lánh mặt? Không biết chừng người đi tố thầy Dương đích thực là ông ta. Mặc dù Suzuki đã đính chính chuyện đó. Sự nghi ngờ đó càng tăng khi sau đó bọn tôi thấy Uông Đông Nguyên lúc nào cũng có mặt sát bên Suzuki và Khuyển Dưỡng Quang Hùng. Uông Đông Nguyên rõ ràng là người của Nhật. Hắn là Hán gian, thông dịch viên và cả mật thám cho bọn Nhật nữa.

Nhưng nỗi buồn của chúng tôi không chỉ dừng lại ở đấy. Một tuần lễ sau, qua Đinh Ngọc Như chúng tôi còn biết được tin Ngô Nhân Kiệt đã bị Khuyển Dưỡng Quang Hùng xử bắn ngay trong ngục. Dĩ nhiên người đau lòng nhất là Ngô Hán Thanh. Hắn thề sẽ giết Quang Hùng và Suzuki để báo thù cho anh hắn. Còn với Uông Đông Nguyên tội chết vẫn không thay. Chúng tôi sợ Ngô Hán Thanh trong giây phút phần chí làm liều, nên cố khuyên can hắn đủ điều. Cố giữ lấy chữ nhẫn mà chờ thời cơ. Hán Thanh cũng hứa là chỉ hành động bao giờ thuận tiện và quyết không để liên lụy đến người khác.

Mọi người đều biết trong lúc tình hình khẩn trương thế này Khuyển Dưỡng và Suzuki rất đề cao cảnh giác, đi đâu súng ống cũng trang bị đầy đủ, lại có người hộ tống đi kèm, nên muốn cũng khó mà hành động. Thế là lòng hận thù của bọn tôi chỉ còn biết chờ để trút cả lên người Uông Đông Nguyên.

Nhưng có lẽ Uông Đông Nguyên cũng tiên liệu được chuyện đó nên từ lúc sự việc xảy ra, ông ta không còn đến trường; nghe đâu ông ta đã được chuyển sang ngành khác. Bắt đầu từ đó môn học Nhật ngữ cũng được bãi bỏ.

Riêng với Anh Tử thì thái độ chúng tôi đã xét lại, rõ ràng nàng là ân nhân đã cứu chúng tôi khỏi cảnh tù tội. Như vậy thì không thể vơ đũa cả nắm. Người Nhật có người tốt kẻ xấu. Bọn xâm lược là xấu, còn nhân dân học chưa hẳn là người thù.

H ẾT

Nguồn: Ct.Ly/ VNthuquan - Thư viện Online
Nhà xuất bản Hội Nhà Văn
Người đăng: Ct. Ly
Thời gian: 28/06/2010 9:14:01 CH